

Cho Anh Được Yêu Em

Contents

Cho Anh Được Yêu Em	2
1. Chương 1: Tôi Đã Tương Tư Cậu	2
2. Chương 2: Thân Bích, Cậu Thích Tên Tâm Thần Ấy	4
3. Chương 3: Thân Bích Bị Bệnh	6
4. Chương 4: Thân Bích Thật Bá Đạo	9
5. Chương 5: Bữa Tiệc Nhà Trúc Đình	13
6. Chương 6: Ngày Tụ Trường	15
7. Chương 7: Học Sinh Mới	18
8. Chương 8: Tôi Hẹn Hò Lắm Sao ?	20
9. Chương 9: Cậu Còn Không Được	23
10. Chương 10: Một Đêm Nữa	25
11. Chương 11: Thật Sự E Ngại	27
12. Chương 12: Rồi Ngày Đó Cũng Đến	29
13. Chương 13: Sai Lầm	31
14. Chương 14: Giới Hạn	32
15. Chương 15: Như Hôm Đó	34
16. Chương 16: Liều Thân Bích	36
17. Chương 17: Ninh Phu Nhân	37
18. Chương 18: Trả Lại Cho Cậu	40
19. Chương 19: Có Cũng Không Thể	43
20. Chương 20: Thức Thời	45
21. Chương 21: Dục Vọng	47
22. Chương 22: Khoảnh Khắc	50
23. Chương 24: Yêu, Yêu Hơn, Yêu Nhất	52
24. Chương 25: Sắc Lang Là Bản Chất	55
25. Chương 26: Không An Phận	57
26. Chương 27: Năm Mới Khoái Hoạt	59
27. Chương 28: Gia Đình Thật Sự	61
28. Chương 29: Tôi Không Thể Giấu Được Bản Chất Lưu Manh !!!	63
29. Chương 30: Khởi Đầu Cho Đấu Tranh Lâu Dài	66
30. Chương 31: Đánh Nhau Là Cách Chào Hối Đáng Hoan Nghênh	68
31. Chương 32: Hưởng Trọn Tình Yêu Của Cậu	72
32. Chương 33: Thư Đại Tỉ Xuất Trận !!!	74
33. Chương 34: Sinh Nhật Của Thân Bích	78
34. Chương 35: Nguy Hiểm	84
35. Chương 36: Giải Cứu	88
36. Chương 37:	91
37. Chương 38: Phiên Ngoại 1: Tuần Trăng Mật	95
38. Chương 39: Phiên Ngoại 2: Lời Nói Năm Xưa	100
39. Chương 40: Phiên Ngoại 3: Thạch Đăng	103

Cho Anh Được Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, 1x1, HE, vườn trường, có hài có bựa, có ngược, có tùm lum Pair: Đông Dương Trúc Đình x Liễu Thả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-duoc-yeu-em>

1. Chương 1: Tôi Đã Tương Tư Cậu

Từ cuối năm Trung học cơ sở, Thân Bích đã chú ý đến Trúc Đình, bởi hắn có một gương mặt khá điển trai, ngoại hình bắt mắt. Dù đã là bạn bè từ những năm đầu Trung học nhưng lúc đó cậu chỉ giới hạn bản thân ở mức bạn bè, nên không chú ý nhiều đến hắn, bây giờ nghĩ kĩ lại: Tên vương bát đão từ trước mình không ưa gì hắn, sao giờ lại vu vơ vương vấn tình với hắn. Thật đúng câu: Ghét của nào trời cho của đó.

Thân Bích cuồng si tên đó, si mê tên đó, lúc nào cũng nghĩ tới Trúc Đình. Ăn cũng Trúc Đình, ngủ cũng Trúc Đình, đến cả đi WC cũng Trúc Đình. Hắn mà có ở đó, biết cậu tương tư hắn trong “nơi giải quyết” chắc sẽ ném cậu vào bồn cầu mà dội trôi đi.

Thời gian nghỉ hè đã đến, mọi người đều khẩn trương cho kì nghỉ, đặc biệt là học sinh cuối cấp, họ nào là kí tên lên áo, in dấu môi, ôm nhau, khóc lóc,... Người nào người nấy chạy lăng xăng qua đây, lăng xăng qua kia để lưu lại kỉ niệm. Thân Bích cũng tích cực nhờ người này người nọ kí tên lên áo, Nhật Băng kí tên còn kèm theo dấu môi lên áo của cậu, rồi Diệp Kỳ, Thiên Hàn cũng tương tự mà làm. Cái áo đã chỉ chút chữ kí và dấu môi, còn một người chưa kí, hắn ta đang ngủ, cậu rón rén đến gần người đó, từng bước từng bước, hù một cái làm người kia giật nảy lên, tay ôm ngực thở như bị bệnh tim

“Mẹ nó, định dọa chết tôi đó à?” - Trúc Đình tức giận văng tục.

“Xin lỗi, xin lỗi, không ngờ cậu phản ứng mạnh như vậy?” - Thân Bích vẻ mặt hối lỗi, chấp tay thành khăn.

“Cậu muốn gì?”

“Tôi muốn xin chữ kí của cậu thôi, không thì dấu môi cũng được. Mà con trai ai lại in dấu môi nhỉ? Ngốc thật.”

Vừa dứt câu, Thân Bích cảm nhận được hơi ấm ở môi mình, tay chân dường như bất lực chỉ biết đứng thừ người ra đó. Cũng may lúc đó mọi người đang ra chơi, chỉ còn hai người chứ không, có nước độn thổ. Trúc Đình rời khỏi môi người kia, cậu ta vẫn còn đờ người chưa kịp phản ứng thì hắn ta mở lời: “Được chưa? Giờ để tôi một mình.” Nói xong hắn gục mặt xuống bàn ngủ tiếp

Thân Bích vừa hoàn hồn, chỉ gật gật đầu rồi đi ra ngoài, tay chạm vào môi, hơi ấm vẫn còn “Cậu ta hôn mình? Cậu ta đã hôn mình?” Cậu cứ ngẩn người ra đó, trong đầu hình ảnh của nụ hôn kia vẫn còn văng vẳng đâu đó. Cậu lắc đầu, tự vỗ vỗ vào má “Đó chỉ là in dấu môi, in dấu môi thôi, đừng để ý, đừng để ý.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong tâm, dấu in môi đó lại có giá trị là nụ hôn đầu đời của cậu.

Ngày hôm đó, cậu ăn ngủ không yên, ăn cơm mà cứ nghĩ đến tên kia, ngủ thì cứ nhớ đến nụ hôn đó mà lăn qua lăn lại, lấy chăn che mặt lại tự đổ mặt “Tên Trúc Đình đáng ghét, sao không đi chết đi.” Rồi cười hổ hờ như một đứa thần kinh. Chắc cậu nên sớm đi khám đi Thân Bích à.

Vậy là cậu thức tới sáng, quàng thâm quanh mắt làm cậu như một con gấu trúc, cậu đi xuống nhà ăn bữa sáng, vừa nhai thức ăn rồi gục xuống mà ngủ gục. Tổ Thư búng một phát vào tai cậu, Thân Bích đau quá dụi dụi tai “Ai da, mẹ làm gì vậy?”

“Cho chừa tật thức khuya nha con trai. ”

“Con không thức khuya, chỉ là do con ngủ không được thôi.”

“Chắc do lại tương tư con nào rồi đây mà. Mẹ cấm tiết nhá, con không được yêu trong lúc này, chỉ lo học và học thôi.”

“Dạ thưa mẹ, con đã biết rồi ạ.” - Cậu đáp lại một cách máy móc.

Ăn xong Thân Bích trở lên phòng, mở laptop lên lướt linh tinh giết thời gian, nói cho chính xác là để không nghĩ ngợi lung tung nữa. Mà trở trêu là cậu càng cố gắng không suy nghĩ thì hồi tưởng lại ủa về, không lẽ tên đó đã bỏ bùa vào não cậu rồi chẳng?

Sáng hôm sau, Thân Bích đã dậy rất sớm, để chuẩn bị cho bữa tiệc liên hoan của lớp, cậu tắm rửa sạch sẽ, cả thân thể bốc lên mùi hương thoang thoảng rất dễ chịu, lựa một bộ đồ thật đẹp gồm chiếc áo sơ mi màu trắng và quần jean xanh đen, phối với nhau trông rất vừa mắt. Tóc vuốt gel chải ngược lên lộ ra gương mặt hoàn mỹ, đôi mắt đen tuyền, có sức hút thật mãnh liệt, chiếc mũi cao, thẳng tắp nổi bật trên khuôn mặt, cặp môi mỏng nhưng đầy đặn, hồng hào, nước da trắng nõn làm cậu không khác gì một mỹ nhân. Nếu cậu là nữ có lẽ đã làm biết bao chàng trai phải xuyên xao điêu đứng.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, cậu mang đôi giày lười màu lam đi đến buổi tiệc. Ở đó mọi người đã có mặt đông đủ, Trúc Đình cũng đã ngồi ở đó, cậu chọn chỗ kế bên hắn mà ngồi xuống. Bữa tiệc vô cùng sôi nổi, mọi người cười nói xôn xao, họ muốn trước khi chia tay sẽ có những kỉ ức không bao giờ quên.

Sau khi ăn uống no nê, mọi người dẫn nhau đi khắp phố vui chơi. Họ dừng chân ở quán karaoke Z, lần lượt từng người hát bài hát ruột của mình.

Đã đến lượt của Thân Bích, cậu chọn một bài hát vui, sôi động, vừa hát vừa nhảy múa làm náo loạn cả phòng. Ai nấy cũng đều hoà theo điệu nhạc sôi động kia, chỉ riêng một người không vui đùa theo. Hắn chỉ ngồi yên một góc, im lặng nhắm mắt, chống tay suy tư.

Cuối cùng cũng đến lượt của Trúc Đình, giai điệu vừa vang lên, không khí liền trầm xuống, giọng hát cất lên, mọi người đều nhắm mắt lại lắng nghe, giọng hát thật mê người, thanh âm trầm buồn hoà tấu cùng giọng ca êm dịu, gương mặt của Trúc Đình lúc này thật quyến rũ, hắn giống như thiên sứ lạc giữa trần gian đầy thất tình lục đục này. Thân Bích bị lôi cuốn vào giọng hát và cả chủ nhân của nó, cậu chỉ còn biết chăm chú lắng nghe bản nhạc kia.

Khi bài hát kết thúc, mọi người đồng loạt vỗ tay huyết sáo cho Trúc Đình “Tuyệt lắm! Hay lắm! Very good!”

Thân Bích không ngờ con người này cũng có những phút giây yếu mềm, cậu cảm nhận vậy. Hắn thật sự thật sự rất hút hồn người khác, từ dung mạo, ngoại hình đến cả giọng hát, mọi thứ, mọi thứ đều tuyệt hảo.

Sau cuộc quấy náo loạn ở quán karaoke, mọi người đi đến một nơi, nơi này cách xa thành phố. Hai bên đường đi đến đó có trồng cây rẻ quạt, từng chiếc lá rơi rơi, từng đợt gió nhẹ nhàng phả vào mặt, không khí trong lành làm con người cảm thấy nhẹ nhàng thư thả, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua kẽ lá. Thân Bích từng bước từng bước đi theo sau Trúc Đình, cậu khẽ ngược mặt lên nhìn hắn từ phía sau, con người kia cơ hồ làm việc gì cũng quyến rũ được cậu nhóc này.

Đến nơi, mọi người tận hưởng vẻ đẹp của nơi đây, phong cảnh non nước thật nên thơ làm người ta phải cùng đắm chìm với nó. Ai nấy cũng đều lấy điện thoại ra để chụp lại thời khắc này, Diệp Kỳ cầm chiếc máy ảnh kỹ thuật số trên tay gắn lên cây giữ máy ảnh, điều động mọi người vào vị trí... 1... 2... 3... Tách!

Thân Bích không muốn bỏ lỡ cơ hội, cậu giương cặp mắt mèo nhìn Trúc Đình: “Cậu chụp với tôi một tấm được không?”

“Tại sao tôi phải chụp với cậu?”

“Để lưu lại kỉ niệm a. ”

“Tôi không thích chụp hình?” - Trúc Đình nhún vai.

“Chụp đi, chụp đi, tôi muốn giữ lại thời khắc này, sau này tôi sẽ có cái để ăn nói với con cháu. Lúc trước ông có một người bạn thân nổi khổ, cậu ta tốt với ông lắm.”

“Lừa gạt con nít.” - Trúc Đình mở giọng khinh thường.

“Thôi cứ kệ đi mà, chụp với tôi đi.”

Trúc Đình chịu không nổi đành chụp với cậu cho xong chuyện. Thân Bích cười thật tươi, nhe hàm răng trắng của mình trước ống kính, Trúc Đình diện vô biểu tình. Tách! Save. Vậy là xong.

Nhóm bạn đi chơi đến chiều thì tạm biệt nhau, ai về nhà nấy. Thân Bích vừa về nhà là chui ngay vào phòng, đắp chăn kín đầu, mở tấm hình kia xem đi xem lại. Vừa xem cậu vừa sung sướng, cười khoái chí. “Để làm hình nền mới được.”

Tùy chọn. Chọn làm hình nền. Đồng ý. Đã xong. Thân Bích hú hét, không kiềm được xúc cảm, ôm điện thoại thiếp đi vào giấc ngủ.

Cậu thật sự đã biết yêu?

Cậu thật sự đã rung động?

Đúng vậy, tôi đã biết yêu.

Tôi đã tương tư cậu.

2. Chương 2: Thân Bích, Cậu Thích Tên Tâm Thần Ấy

Mùa hè đến thật nhanh, tiếng ve đã rộn vang khắp phố phường, ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mặt Thân Bích. Cậu đang đứng ở bến xe chờ Diệp Kỳ và Nhật Băng. Hôm nay cậu diện một chiếc áo thun màu xanh biển, quần màu xanh biển, nón màu xanh biển, kính màu xanh biển, túi màu xanh biển, đến cả đôi giày cũng màu xanh biển, cũng đúng thôi, bởi vì cậu sắp đi tắm hồ có nước biển.

Hai cô nàng cũng đang từ xa chạy đến, Thân Bích vẫy vẫy tay. Diệp Kỳ diện một bộ đồ như cây đá bào, nón màu đỏ, áo màu vàng, quần màu xanh, giày màu cam, nhìn từ xa không khác gì cây đèn giao thông. Nhật Băng cũng không kém diện một bộ đồ không đụng hàng, nón màu trắng, áo blouse màu đen, quần màu hồng, giày tím rậm, thật không giống người a.

“Mấy cậu thật chơi nổi quá a?”

“Cậu cũng khác gì chúng tôi, xanh biển toàn tập, nhìn không giống ai.” - Diệp Kỳ liếc mắt khinh thường.

“Tôi đây là muốn cho người khác cảm thấy mát mẻ.”

“Chướng khí thì có.” - Diệp Kỳ giọng điệu làm nhục.

“...” Thân Bích bĩu môi, cậu thật không am hiểu gì về thời trang cả.

Xe bus đã đến bến, ba người ùa nhau lên xe, ngồi trên xe mà vừa hát vừa cười làm mọi người hiếu kì nhìn vào. Thần kinh cũng có bè phái nữa à?

Mười lăm phút sau, xe đã dừng lại ở trạm gần khu hồ bơi, nhóm bạn bước xuống xe, chậm rãi tiến vào trong, họ chia nhau ra đi vào phòng thay đồ.

Một lúc sau, thay đồ xong bước ra, Thân Bích mặc quần đùi màu xanh biển, Diệp Kỳ cũng bước ra sau đó. Cô mặc bộ đồ bơi màu đen, bộ ngực đầy đặn cùng với cặp mông căng đầy được thể hiện ra, nước da trắng tuyết trên một cơ thể cân đối thật khiến người nhìn thèm khát. Nhật Băng vận trên người một bộ bikini, da thịt lộ ra không ít, nước da bánh mật gợi cảm giác đây là một người năng động, khoẻ khoắn.

“Ai nha, gợi cảm quá a.” - Thân Bích cảm thán khen ngợi.

“Tôi đây mà diện thì hoa hậu cũng phải né ra cho tôi đi.” - Diệp Kỳ tự hào ưỡn ra.

“Cậu đến cả quần bơi cũng xanh biển à?” - Nhật Băng ngán ngẩm.

“Tớ muốn cho người...” Lời nói kia chưa được nói ra thì đã bị Diệp Kỳ cắt ngang.

“Đi bơi thôi.”

Thân Bích khẽ nhủ mày, thật quá đáng a, không để tôi nói hết câu. Ba người sánh vai nhau đi đến hồ bơi. Chỗ này có vẻ hơi đông do đang trong mùa nóng mà.

“Chúng ta đến đường trượt nước đi.”

“Thăng tiếnnnnn.”

Đường trượt rất cao, phẳng chừng năm mét, Thân Bích đã có vẻ run rẩy nhìn xuống. Sao cao quá a. Những cô gái không có vẻ gì là sợ hãi, ngược lại còn rất hưng phấn, kéo tay của Thân Bích nhảy xuống, cậu tựa hồ ruột gan lộn lên mây, la chối tai “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”.

Thân Bích thất thần, đường trượt nước là vậy sao, thật kinh khủng. Nó còn kinh khủng hơn cả món trứng rán những lúc cậu làm khét.

Cậu bây giờ như người chết, mắt hốc xanh xao, liên tục nôn mửa. Ai nha, người gì mà nhát quá a.

“Ai đời nhát như vậy mà còn dám chơi trò này.” - Diệp Kỳ giả giọng trách móc.

“Tôi là... ọ... chỉ là... ọ... muốn chơi thử thôi, ai ngờ nó kinh khủng vậy a... ọ ọ ọ...” - Thân Bích mặt xanh như tàu lá, nôn thốc nôn tháo.

“Tôi nghĩ cậu nên đi nghỉ đi, chúng tôi còn muốn chơi.”

“...” - Thân Bích cũng không còn hơi sức để nói, một mạch đến phòng nghỉ.

Bỗng dừng tiếng điện thoại Thân Bích reo lên, Nhật Bằng nghe thấy, bấm nghe máy “Alo, Tiểu Hàn a? Cậu đi về quê thế nào rồi?”

Bên kia vọng lại tiếng thanh thanh của cô gái “Ai nha, ở đây ồn ào quá, tớ chịu không nổi a. Biết vậy đã đi chung với các cậu rồi. Tiếc quá.”

“Thôi thì để lần sau vậy, nếu có dịp tớ sẽ liên lạc cho cậu.”

“Nhất trí vậy đi.”

Nói xong Nhật Bằng tắt máy, cô ngơ ngác nhìn vào màn hình. Đây không phải là Trúc Đình sao? Sao Thân Bích lại để hình chụp chung với hắn ta? Lại là lúc đi chơi cuối năm nữa chứ? Hay là cậu ta...? Liên tục những câu hỏi nảy ra trong đầu. Cô vội đi tìm Thân Bích, cậu ta đang nằm nghỉ. Thấy vậy cô không dám làm phiền.

Đến giờ về, mọi người đi đón một chiếc xe bus, Nhật Bằng trong lòng vẫn còn muốn làm rõ, vấu vào ống quần nhăn nhúm ra. Thân Bích nhìn cô mà cảm thấy khó hiểu.

Đoạn dừng lại, ba người xuống xe, Nhật Bằng ra hiệu hai người kia đi theo cô. Đến một quán coffee, cô mặt mày hình sự nhìn thẳng vào Thân Bích, cậu bị ánh mắt kia làm sợ đến nổi lạnh cả bàn tay. Sao nhìn tớ như vậy, đừng làm vậy, tớ sợ lắm.

Nhật Bằng lạnh lùng hỏi ” Có phải cậu thích Trúc Đình không?”

Câu hỏi vừa thốt ra, Diệp Kỳ mắt chữ A miệng chữ O nhìn Thân Bích. Sự thật sao?

Thân Bích lắp bắp “S... Sao cậu biết?”

“Chuyện đó không quan trọng, cậu trả lời câu hỏi của tôi đi?” - Nhật Bằng kiên quyết.

“Không... Không có.”

“Cậu dám nói không: cậu không hề thích Trúc Đình.”

Cái tên kia vừa cất lên, tim cậu đã bắt đầu đập mạnh “Tôi... Tôi... k... không... thích... T...”

Nhật Bằng đã có vẻ đắc ý “Nói đi chứ!”

“Vậy sao cậu lại để hình nền là cậu với hắn?”

Thân Bích bị câu hỏi kia làm cho đứng hình, không ngờ lại để cô thấy a, thật là không trốn tránh được bữa rồi.

“Đúng vậy, tớ thích Trúc Đình. Thích rất nhiều nữa là đằng khác.”

Diệp Kỳ đã kịp thời trấn tĩnh lại, cô không kìm được xúc động mà hú hét lên “Cậu thích Trúc Đình, cậu thích Trúc Đình.”

“Nói nhỏ thôi, muốn cho thiên hạ biết hết sao?” - Thân Bích khẩn trương che miệng Diệp Kỳ lại.

Cô bị người kia túm lại nhưng vẫn không khỏi phấn khích, đến lúc cô nàng bình tĩnh lại, Thân Bích thắc mắc sao Diệp Kỳ lại có vẻ hứng thú như vậy, hỏi ra thì biết cô ấy vốn là hủ nữ, kể cả người ngồi trước mặt cũng là hủ.

Lúc này cậu mới sững sốt. Chơi chung lâu vậy, bây giờ mới biết điều này, nhưng cậu cũng đã an tâm được phần nào vì biết họ không kì thị về đồng tính mà còn rất ủng hộ, ngưỡng mộ nữa là đằng khác.

Khi về nhà, cậu nhận được thêm một cuộc điện thoại của Thiên Hàn, cô nàng sốt sắng hỏi “Thân Bích, cậu thích Trúc Đình thật sao, thích tên tâm thần ấy?”

“Cậu biết chuyện rồi à? Mà tâm thần là sao?”

“Vậy ra cậu không biết sao, hần làm nhiều chuyện không tưởng đâu.”

Sau khi nghe Thiên Hàn kể về quá khứ huy hoàng của hần, cậu loé lên một ý nghĩ cương quyết. Không ngờ cậu cũng không bình thường a. Trúc Đình, tôi quyết phải tóm lại cậu ở bên cạnh tôi. Gương mặt Thân Bích cười lên nham hiểm, phá lên một cách man rợ.

3. Chương 3: Thân Bích Bị Bệnh

Sau hôm đi tắm hồ bơi, Thân Bích cảm thấy cơ thể bỗng dưng nặng trĩu, nhịp thở không đều, tim đập hỗn loạn, đầu óc mơ hồ, toàn thân nóng như lò lửa. Đích thị là bị sốt rồi.

Ai nha, khổ thật, đầu tuần đầu tiết gì mà phải nằm liệt trên giường, đã vậy còn trong tình trạng này, thật là mệt nha. Thân Bích không cam tâm gắng sức lần qua lần lại cho bớt chán nhưng mà cơ thể hiện tại như chứa mười tấn đá, nặng nề đến sức cũng không có để đỡ nữa.

Buồn không có việc gì làm, cậu với tay lấy điện thoại trên bàn, mở lại tấm hình chụp chung với Trúc Đình, tự cười một mình. Hần quả thật rất đẹp trai a, nhìn hoài không chán, cậu ôm điện thoại vào lòng khoái chí cười to hơn. Mẹ cậu từ ngoài bước vào, trên tay cầm một tô cháo đang nóng, thấy con trai mình như khi mắc phong, bà nhủu mày, giọng mỉa mai

“Hãy da, thằng nhóc này mới sốt có chút xíu mà đã lây qua thần kinh luôn rồi à?”

Thân Bích hờn dỗi nhìn mẹ “Mẹ a, con chỉ là đang nhớ lại thời gian lúc trong lớp thôi mà.”

“Mới nghỉ hè mấy ngày mà lại nhớ lớp vậy sao? Mẹ có nên tin không đây?” - Bà đặt tô cháo lên bàn, khuấy đều tô cháo cho ấm lại.

“Àn, thật mà thật mà. Năm nay là năm cho con nhiều kỷ niệm nhất đó.”

“Mà mẹ thấy con có sức huyền thuyên này giờ là cũng đỡ được phần nào rồi đấy.”

“Nhanh nhĩ, này còn nằm la liệt ra đó, bây giờ cười nói hả hê. Có tiên đơn ở đây sao?”

Là nhờ Trúc Đình đó mẹ. Trong đầu Thân Bích nghĩ thầm, trong lòng vui sướng nhưng cố kìm lại.

“Cháo cũng ấm rồi, con ăn đi không kéo nguội.” - Bà bưng tô cháo đưa cho Thân Bích.

Cậu cầm tô cháo húp một hơi, xong uống thuốc rồi nằm ngủ. Mẹ cậu đem tô ra ngoài, lắc lắc đầu, tâm tình đầy suy tư.

Thân Bích chìm sâu vào giấc ngủ. Trong giấc mộng, một người con trai cao ráo, phong trần đến bên cạnh cậu, nhẹ nhàng thủ thủ vào tai “Bị bệnh nặng thế này sao?”

Cậu tựa hồ bị hơi nóng phả vào tai, mập mờ tỉnh dậy thấy con người quen thuộc kia, vui sướng trong lòng trả lời “Chỉ là bệnh vặt thôi, đừng lo!!!”

Trúc Đình bất ngờ ôm Thân Bích, tay vuốt nhẹ lên mái tóc cậu, hôn nhẹ lên đó. Thân Bích bị hành động kia làm cho giật mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn. Đôi môi của hắn từ từ dờ xuống cổ cậu, lướt nhẹ lên môi, rồi dừng lại ở đó.

Thân Bích bất giác tỉnh lại, thì ra chỉ là mơ. Thật là ảo tưởng, tên đó mà làm những hành động ái muội như vậy sao. Hoang đường.

Đang còn mải mê nhớ lại giấc mộng hồi nãy thì mẹ cậu đã vọng tiếng lên “Tiểu Bích, có bạn con đến kiếm na.” Cửa mở ra, là Nhật Băng và Diệp Kỳ, hai cô nàng trưng ra nụ cười thân thiện.

“Hai da, Tiểu Bích, cậu vẫn còn sống a?” - Diệp Kỳ cười châm chọc.

“Cậu cũng sống dai thật.” - Nhật Băng tiếp lời.

Thân Bích ôm hận vì không tổng hai người xuống lâu tan xác cho rồi. Uý khuất nhìn hai người “Mấy người thật tàn nhẫn, tôi đây mà chết thì tôi sẽ ám mấy người, không để cho mấy người sống yên ổn.”

“Ai nha, mới bệnh có chút xiu mà đã bi quan như thế?” - Thiên Hàn cũng từ ngoài bước vào, thấy cho cậu một cái liếc khinh thường.

“Mấy cậu là đang ức hiếp tôi?”

“Chúng tôi chỉ muốn tốt cho xã hội, đất nước này thôi. Tôi lo cho kinh tế của đất nước không đủ để lo cho căn bệnh nan y của cậu.”

“Tôi cũng thấy vậy.” - Nhật Băng tán thành.

“Có vẻ đúng.” - Thiên Hàn cũng không phản bác.

“Tôi đây hẳn rất bất hạnh khi quen các cậu, tôi sẽ đập đầu vào đây cho các cậu vừa lòng.” - Nói rồi, Thân Bích chỉ tay vào gối mà than khóc.

“Cậu đập đầu vào thành giường tôi cũng chẳng buồn quan tâm.” - Diệp Kỳ lạnh lùng đáp.

Thân Bích uất ức khóc không được mà giết ả cũng không xong đành phải cắn răng mà chịu dày vò. Nói chuyện hồi lâu Thân Bích thấy bọn con gái có vẻ xì xầm gì đó, bèn chen vào

“Nói xấu gì tôi à?” - Cậu tò mò hỏi.

“Không... Không có gì.” - Nhật Băng xua tay.

“Thật không?” - Thân Bích vẫn mè nheo.

“Thật.” - Thiên Hàn liên tục gật đầu.

“Mà cậu có phải con gái không mà sao lắm chuyện thế?” - Diệp Kỳ mỉa mai.

“Tôi đây là sợ mọi người bàn tán xôn xao về tôi, tôi biết là tôi đẹp nhưng không cần phải ngưỡng mộ như thế.”

Lời nói vừa dứt, tức thời ba cặp mắt nhìn cậu bằng vẻ khinh thường, ới cũng không đành lòng ới, chỉ biết cố gắng kìm lại.

“Cậu nghĩ cậu là ai, hoa hậu thế giới? Cậu không biết còn được làm bông chậu không kia?”

“Nhan sắc có hạn mà nông cạn vô biên, tôi đây sợ cậu không qua khỏi hôm nay.”

“Cậu thật sự quá ảo tưởng rồi đấy, tôi đây sẽ giới thiệu cho cậu một chiếc xe đời mới, trên đó không ai dám nằm chỉ có mình cậu thôi, kể bên còn có bình nước, nhiều tông tông, chỉ việc nằm chờ. Nước vừa hết là tới nơi liền. Vào đó cậu sẽ được ưu ái đặc biệt. Khi nào người ta thấy cậu có vẻ đã ”tĩnh” hơn là được thả.”

“Cậu đang rửa tôi bị tâm thần?”

“Sự thật mất lòng.”

Thân Bích muốn tổng khứ ba người này đi nhưng sức lực đâu mà làm, chỉ biết an phận thủ thường.

“Thôi Tiểu Bích, chúng tôi về đây, dù gì thấy cậu còn thở là chúng tôi an tâm rồi.”

“Chừng nào bán muối nhớ báo chúng tôi, tôi sẽ giới thiệu cho ”biệt thự” mà ở.”

“Vây nha, vĩnh biệt... Ái lộn tạm biệt.”

Thân Bích không nói một lời nhìn họ đi ra khỏi phòng. Họ đã đi rồi, đã đi thật rồi.

Trong lòng lại cảm thấy trống trải, dù biết bọn họ nói ngoài miệng vậy nhưng thực tâm rất tốt, nên cũng không chấp nhất. Bây giờ, họ đi rồi, cái cảm giác hiu quạnh lại ùa về, bị bệnh mà một mình như vậy, thật sự chỉ muốn chết quách cho rồi. Nhớ mọi khi Thân Bích bị bệnh, Trúc Đình lần nào cũng hối hả chạy sang thăm, bây giờ không thấy ai, cảm thấy tủi vô cùng.

Tâm trạng hiện tại như trong phòng tối, muốn tìm thấy cửa ra nhưng sợ lại bị ánh sáng làm chói mắt nên chỉ biết ngồi một mình trong phòng. Nếu giờ có một người dẫn đường để đi ra phòng tối đó mà không bị chói mắt, nhất định cậu sẽ đi theo người đó.

Cậu ước phải chỉ Trúc Đình có ở đó, dù chỉ là một giây ngắn ngủi, nhưng chỉ cần được gặp hân ta thì dù là khoảnh khắc cũng chấp nhận. Cái tên khó ưa đó không biết đang làm gì, ăn uống gì chưa, có nhớ gì mình không. Hàng loạt suy tư hiện ra trong đầu, cậu cũng chỉ là đang tương tư hân quá thôi.

“Bệnh cũng không tệ đến nỗi nhỉ?”

Âm thanh kia vừa vang lên, trái tim của Thân Bích đã rộn vang, đập liên hồi cơ hồ trật đi một nhịp, không cần quay lại cũng biết là ai, người đó đang nghiêng đầu tựa vào cửa nhìn cậu, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Gương mặt kia vẫn lạnh lùng ngó cậu, chỉ cần nhìn vào gương mặt đó mặt cậu đã ửng đỏ. Người gì dễ đỏ mặt thế.

Trúc Đình tiến lại gần, quỳ xuống, đặt tay lên má cậu, mặt cậu đã càng ngày càng đỏ, như không muốn hân nhìn thấy, Thân Bích quay mặt đi chỗ khác, Trúc Đình xoay gương mặt của cậu cho đối diện với mình.

“Sao căng thẳng thế?” - Trúc Đình nhếch môi cười.

“A... Ai căng thẳng... Tôi... Tôi...”

“Cậu làm sao?”

“Tôi... Tôi...”

“Cậu bị gì?” - Vẫn là nụ cười đùa giỡn.

Cậu vội né tránh bàn tay trên gương mặt nóng hổi, ngập ngừng hỏi: “Cậu ở đây làm gì?”

“Tôi á?” - Trúc Đình lấy tay chỉ bản thân.

Thân Bích liên tục gật đầu. Đúng, chính cậu.

“Cậu đoán xem?”

“Cậu đến đây thăm bệnh tôi?”

Trúc Đình cười: “Sao cậu dám chắc? Lỡ tôi qua đây mượn đồ gì thì sao?”

“Thì... thì...”

“Thì sao?” - Giọng cười thật lưu manh.

“Thì mặc xác cậu.” - Thân Bích phất tay làm lơ cậu.

Thái độ của Trúc Đình là cố ý châm chọc Thân Bích, chỉ là thể thôi mà nãy giờ tim cậu đập loạn xạ như muốn nhảy tango. Trúc Đình vẫn như vậy tiếp tục đùa với Thân Bích đến tận gần tối. Hắn đứng dậy nhìn chằm chằm Thân Bích.

Thân Bích vẫn như phản xạ lồng ngực không ngừng thổn thức. Trúc Đình đến gần, đặt đôi tay của mình lên tay Thân Bích, lúc này đứng trên với hành động đó. Mặt cũng đỏ đến mang tai.

Hắn nhẹ nhàng thủ thỉ: “Cố gắng hết bệnh nhé, đồng học.” Nói rồi, hắn mở cửa đi về, không quên để lại nụ cười thiên thần.

Thân Bích vẫn còn sững sờ trước hành động lúc nãy, tay đặt lên tay cảm nhận hơi ấm. Lắc lắc đầu, định thần lại, chỉ là nhẩn nhủ chỉ là nhẩn nhủ.

“Thân Bích, không được lay động, hắn là một con sói gian manh. Không được lay động.” - Cậu nắm tay quyết đoán.

Nói rồi Thân Bích nằm xuống giường, thêm thiếp chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn giữ trên môi nụ cười hạnh phúc.

=====

Tác giả: Mới có hôn vậy thôi mà đã phê thế à? *cười nham hiểm*

Thân Bích: Cậu đã từng thử bao giờ đâu mà biết được.

Tác giả: Cứ chạm vào nỗi đau của tôi.

Trúc Đình: Ngưỡng mộ quá sinh ra đổ kị.

Tác giả: Tôi sẽ ngược hai người. *hồ hồ cười*

Trúc Đình: Tôi chờ xem.

Tác giả: Sắp có rồi *cười bí hiểm*

4. Chương 4: Thân Bích Thật Bá Đạo

* Trong chương này, Thân Bích sẽ xưng hô cậu-tớ, còn Trúc Đình vẫn xưng hô cậu-tôi như cũ. Ý tôi muốn là nín lại khoảng cách của hai bọn trẻ nhé.

Tháng bảy có lẽ là tháng cực hình nhất đối với Thân Bích, trời nóng đến nỗi có thể chiên chín được trứng. Cậu bây giờ như con tôm luộc, cả người đỏ rần rần, nằm thẳng cẳng ra le lưỡi, tay thì cầm quạt quạt liên hồi mặc dù đang trong phòng máy lạnh. Ai dồ, thật là tra tấn mà.

Đang nằm trong phòng tránh nắng, bỗng có tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên, Thân Bích bị âm thanh ồn ào kia làm phiền. Chịu không nổi miễn cưỡng bắt lên: “Cái gì a, không cho người khác nghỉ ngơi à?” - Cậu đổ quạu lên người kia.

“Cậu nóng quá hoá điên à?” - Đầu bên kia lạnh lùng nói.

“Ai dồ, Trúc Đình à, gọi tớ có việc gì không?” - Thân Bích ngây ngô.

“Không phải là không cho cậu nghỉ ngơi à, nếu phiền thì tôi không có gì để nói.”

“Khoan, khoan, không có phiền. Có gì nói cho tớ biết đi mà.”

“Không có gì để nói.” - Người kia cương quyết.

“Trúc Đình a, đừng nóng, đừng nóng, xem như Thân Bích đắc tội với cậu.” - Thân Bích thành khẩn.

“Không là không.”

Có vẻ cương quyết.
“Nguôi giận mà.”
Ra sức vuốt ve.
“Nhất quyết không.”
Thật sự cương quyết.
“Xem như tớ nợ cậu a.”
Ra sức nũng nịu.
“Nợ?”
Có vẻ chú ý.
“Đúng rồi, cho nợ nha.”
Ra sức hồi lộ.
“Nợ cái gì?”
Có vẻ quan tâm.
“Một châu cine?”
Ra sức đề nghị.
“Con nít.”
Có vẻ cự tuyệt.
“Spider man, hay lắm.”
Ra sức thuyết phục.
“Ấu trĩ.”
Hoàn toàn cự tuyệt.
“Thêm châu kem nha.”
Ra sức quyến rũ.
“Thêm châu nước nữa.”
Có vẻ lung lay.
“Nhiều quá a.”
Ra sức từ chối.
“Không chịu?”
Có vẻ muốn đổi ý.
“Không phải... Chỉ là...”
Ra sức bòn rút.
“Nếu không thì...”
Sắp đổi ý.
“Chịu... Chịu... Tớ chịu...”
Ra sức ngăn cản.
“Thật sự?”

Chuẩn bị lung lay.

“Thật.”

Ra sức quyền uy.

“Thành giao.”

Đã lung lay.

Thân Bích vẽ mặt ủ rũ, tiền tháng này coi như đi tong bởi tên vương bát đản Trúc Đình, thật không đáng a.

“Cậu nói đi, có chuyện gì?” - Cậu có vẻ tức tối.

“Chỉ là cuối tuần này, nhà tôi có tổ chức tiệc, tôi muốn mời cậu đến. Thế nào?”

“Tiệc?”

“Chỉ là một bữa tiệc nhỏ thôi. Họp mặt.”

“Được, tớ sẽ đến.”

Thân Bích cúp máy, trong lòng có vẻ mở cờ được một chút nhưng vẫn còn uất ức. Cậu buồn bực đi ra ngoài dạo phố. Trời lúc này thật nắng, chói chang cả gương mặt của Thân Bích, lúc này có thể đã ba mươi bảy độ. Nóng chết người.

Cậu đi ngang qua một con hẻm, trong đó có một đám người khoảng bảy tên, gương mặt rất là du côn, trên tay có xăm hình còn cầm thêm gậy sắt. Đang tính trấn lột thừa dịp cường bức cô gái kia. Thân Bích ngửa mặt lại chen vào giữa nói: “Ai nha nha, một đám thanh niên trai tráng lại đi ăn hiếp một cô gái chân yếu tay mềm, thật không còn sĩ diện a?”

“Mày là thằng nào mà dám chen vào hả?” - Một tên giọng lưu manh nhếch cằm hỏi.

“Chỉ là đi ngang thấy xôn xao nên góp vui á mà.”

“Cỡ như mày á?”

“Ha ha ha, thật không biết lượng sức, mà tao thấy mày cũng đẹp gái đấy, lại liễu yếu đào tơ thế kia có ngày lại nằm dưới thân một thằng đàn ông đấy.” - Tên khác tỏ ý mỉa mai.

“Thật sao?” - Thân Bích cũng cười lên, nụ cười thật sự làm lạnh xương sống, sau đó là ánh mắt sắc bén liếc bọn lưu manh đó.

“Ông đây đang không vui, tao không muốn phải làm bị thương đứa nào hết.” - Vẫn là giọng nói sắc lạnh.

“Hoang đường. Xông lên đập nó.” - Tên cầm đầu ra lệnh.

Thân Bích tiến tới tung một cước vào cằm của tên đang hung hãn tiến tới. Mấy tên kia nhìn thấy bỗng có vẻ nán lại nhìn lại viễn cảnh. Một tên trong đám có vẻ run sợ la lên: “Mày... Mày có phải là Liễu Thân Bích?”

“À? Thì sao?”

Tên đó run rẩy tay cầm cây gậy không vững. Tên cầm đầu giọng: “Liễu Thân Bích là thằng chó má nào?”

“Đại ca không biết sao, trong xóm này không ai là không biết, hần được mệnh danh là Lãnh Cước, bình thường là một người đẹp trai, vui vẻ, con nít nhưng khi đánh nhau hần lại là một kẻ khát máu.” - Giọng hần đã có vẻ kinh hồn.

“Ồ, tao nổi tiếng thế sao?” - Thân Bích cười một tiếng phá tan không khí căng thẳng, đem lại không khí man rợ.

Mấy tên kia có vẻ đã biết được, sợ hãi lùi về phía sau. Tên cầm đầu vẫn không tỏ vẻ gì là sợ, hăm dọa: “Có gì mà phải sợ, nhào lên cho tao, đứa nào chạy tao bẻ gãy giò.”

Mấy tên đàn em bối rối, lên cũng chết, không lên cũng chết, lên thì chết ngay, không lên phải bị dày vò rồi mới chết, thôi thì cứ chết liền đỡ phải đau đớn. Cả bọn xông lên, cầm cây tiến tới Thân Bích. Cậu nhanh chóng cúi người xuống né gậy của tên kia, tung một đấm vào mặt tên đó. Hắn văng ra nằm dài trên đất.

Cậu chạy đến một tên, dùng tay ấn đầu hắn xuống, nâng gối lên thực một cú vào ngay sống mũi, nghe một tiếng “rắc”, hắn đau đớn nằm ra đất. Không kịp phản ứng, Thân Bích đá vào bụng tên trước mặt, tên phía sau định cầm gậy sấn vào cậu, cậu nhanh chóng ngửa người đá vào yết hầu tên đó một cước.

Còn hai tên, đang ra vẻ sợ hãi không dám lại, cậu lấy đà chạy đến, nhảy lên tống vào thượng đỉnh của hai tên đó bằng gót giày. Bọn chúng sùi bọt mép nằm ườn ra đấy.

Còn một tên cầm đầu, hắn sững sờ nhìn đàn em của mình từng tên từng tên bị hạ. Hắn tức giận móc ra cây dao trong túi, làm liều chạy đến, suýt qua mặt của Thân Bích, cậu trầm mặc đứng yên, cúi mặt xuống. Tên cầm đầu thở hổn hển, bật cười: “Sao? Bỏ cuộc? Biết khôn thì đầu hàng đi? Giấy mà đòi dọ với dao à? Nằm mơ.”

“Mày. Mày dám động vào gương mặt của tao. Mày dám động vào gương mặt anh tuấn của tao.”

Tên cầm đầu bị gương mặt kia dọa thất thần, làm rơi dao. Thân Bích từng bước từng bước đi tới.

“Tôi... Tôi xin lỗi... Tôi không cố ý đâu. Xin tha cho tôi.” - Hắn quỳ gối sợ hãi van xin tha thứ.

“Chính mày. Chính mày đã chém vào mặt tao. Tao sẽ khiến mày phải trả giá.” - Giọng nói đã thật sự trở thành âm thanh của kẻ khát máu.

Nói xong, Thân Bích nắm cổ áo của kẻ đang quỳ van xin, đưa lên làm kẻ đó phải ôm cổ muốn thở: “Tôi... ặc... tôi... ặc ặc... x... lỗi...”

Cậu đấm vào bụng tên đó, hắn đau đớn ôm bụng khuyu người xuống, Thân Bích hung hãn đấm liên tục vào bụng hắn, tên cầm đầu trắng mắt, miệng học ra nước miếng, dính vào người Thân Bích.

“Mày dám hắt nước miếng dơ bẩn của mày lên người tao?” - Cậu hạ giọng hỏi.

“T.. tôi... th... ực... sự... khô... ng... d...ám.” - Tên cầm đầu nói không ra tiếng.

Thân Bích hung hăng đá vào hạ thân của tên đó, hắn tái mặt ôm chỗ đó mà té xuống. Cậu còn không tha, liên tục đạp hạ thân của hắn không thương tiếc.

Cô gái còn đang kinh hãi thì tới gần: “Được rồi, đừng đánh nữa. Hắn chết thật đấy.”

“A, đã xong rồi à?”

“Cậu thật sự ghê thật đấy, xử lí cả một đám côn đồ này.” - Cô gái tỏ vẻ ngưỡng mộ.

“Thật sao? Thường thôi ấy mà.” - Thân Bích gãi đầu cười cười.

“Tôi là Hàn Y Tuyên, cậu là Liễu Thân Bích đúng không?”

“À à.”

“Hẹn gặp lại sau a.”

Y Tuyên vẫy tay chào Thân Bích, cậu cũng vẫy chào lại. Từ xa cô gái ra sức hét lên: “Thân Bích, cảm ơn cậu, cậu thật bá đạo.” Thân Bích mỉm cười trước câu nói đó, run lên cười. Chợt cảm giác đau rất ở má lan đến, cậu bất giác đưa tay lên sờ nhẹ vào vết thương, nhấm nháp, khóc rống lên: “Xấu trai thật rồi, mình xấu trai thật rồi.”

5. Chương 5: Bữa Tiệc Nhà Trúc Đình

Ngày chủ nhật hôm đó là một ngày đẹp trời, mây trắng nhẹ nhàng trôi trên bầu trời xanh thẳm, lướt qua ánh nắng vàng tươi đang ban phát cho trần gian yên bình. Cây xanh ươm toả bóng trên vỉa hè, con chó đi ngang cũng muốn đứng lên nhảy múa.

Thân Bích tâm tình vui sướng đang tung tăng nhảy nhót trên đường, miệng thì không ngừng hát:

”Mùa hè nắng xuyên qua cành lá...

Ánh nắng chiếu nhẹ vào trái tim em

Em vui cười đi trên con đường phố

Khẽ vu vơ câu hát tặng cho anh...”

Cậu đang trên đường đến nhà của Trúc Đình, chả là mấy hôm trước hần đã rủ cậu đến nhà hần để dự tiệc. Sáng nay cậu đã thức dậy từ sớm để chỉnh trang lại vẻ ngoài của mình, miệng luôn miệng treo nụ cười như một con khỉ há miệng mắc quai.

Hôm nay cậu mới để ý mọi thứ thật đẹp. Mặt trời thật đẹp. Mây thật đẹp. Gió thật đẹp. Cây thật đẹp. Ô! Ngay cả đồng hồ kia cũng thật đẹp. Cậu chỉ chỉ ngay đồng hồ phân trong góc.

*Tác giả: Gớm chết được!!! =.=

Đúng ra mà nói tâm trạng con người vui vẻ, hưng phấn thì nhìn cái gì cũng thấy lạ. Thân Bích chính là vậy, con người này chỉ cần đi dự tiệc là tâm tình sẽ hào hứng, dù bây giờ trời có sập xuống cậu vẫn vui vẻ mà đón nhận.

Thân Bích dừng chân trước cổng nhà Trúc Đình, cậu bị sửng sốt bởi vẻ uy nga tráng lệ của nó. Ngôi nhà được thiết kế theo kiểu Pháp cổ, dù là nhìn như thuộc về những thập kỉ tám mươi nhưng vẫn mang theo sự hiện đại vốn có của nó.

Cậu vẫn còn ngẩn ngơ nhìn ngôi nhà, gọi lâu đài có vẻ đúng hơn, thì từ trong nhà, một người con trai anh tuấn, dáng vẻ không giống người phàm trần bước ra làm cậu lại phải dời ánh mắt đó nhìn người con trai đó. Không ai khác chính là Trúc Đình, hần đang vận một chiếc áo sơ mi đen cùng với quần jean toát lên vẻ đẹp thiên phú của hần.

“Còn không mau vào nhà còn đứng đó làm gì?” - Trúc Đình nhíu mày.

“Nga.” - Thân Bích cũng kịp hoảng hồn, lùi thủi đi theo sau Trúc Đình.

Cửa mở ra, không gian trong ngôi nhà đó lại đem cho Thân Bích một bất ngờ khác, hành lang kéo dài như không có điểm đến, sạch sẽ bóng loáng không một hạt bụi. Cậu thắc mắc, hành lang như vậy dọn bao lâu mới sạch a.

Đi một hồi thì cũng đến được phòng bày tiệc, căn phòng một màu lam hoà nhã trải dài ở mọi góc ngách. Ở giữa là một tấm thảm vàng thổ, trên đó, một cái bàn bày đầy thức ăn đồ uống. Xung quanh là những bạn chung lớp. Nhật Băng thấy Thân Bích liền vẫy tay ra hiệu: “Bích, ở đây.”

“Các cậu đến sớm nhỉ?”

“Àn, cũng vừa mới đến thôi.” - Nhật Băng trên tay cầm ly nước cười nói.

“Thật đông vui a.”

“Àn.” - Nhật Băng gật đầu đồng tình.

Mọi người sắc mặt ai cũng vui vẻ, nhìn kĩ có chút luyến tiếc, sau bữa tiệc này có lẽ thời gian gặp mặt sau này sẽ hạn chế. Không còn được tái ngộ nhiều. Nghĩ đến đây thôi ai cũng chỉ muốn thoả hết mình cho một ngày như thế này, quẩy hết mình.

“Bữa tiệc này là tiệc họp mặt, mọi người cứ ăn uống tự nhiên, quyết không say không về.” - Trúc Đình hắng giọng mở lời khai tiệc.

Đồng loạt nhận được sự hưởng ứng của mọi người, ai nấy cao hứng nâng cao ly đồng thanh: “Hảo a.”

Mọi người bắt đầu thể hiện khả năng “sát thực” của mình, dùng hết sức chen vào bàn để lấy thức ăn. Bữa tiệc từ một không khí hoà nhã bây giờ lại là một cuộc chiến, cuộc chiến giành thức ăn. Ai mạnh hơn, ai nhanh hơn sẽ giành chiến thắng. Phần thưởng dành cho người thắng là một cái bụng no căng như cóc chứa, còn người thua thì phải chịu đựng sự dính chặt của lưng với bụng.

Không ai muốn chịu thua, cứ dùng sức chen vào mà gấp, bắt quá thì đầu bù tóc rối thôi. Thân Bích hít thở một hơi. A một tiếng chạy vào đám đông nổi loạn

“Đùi của tôi.”

“Bánh quế của tôi.”

“Tôi ăn thịt.”

“Cá đâu? Cá đâu?”

Không khí giằng co càng ngày càng hỗn độn, không thể tin được đây là bạn bè cùng lớp, nói là quân đội để chế La Mã thì chắc chắn tin ngay. Thật sự làm người đời không khỏi oán hận đồ ăn sao lại có mị lực như vậy.

Thân Bích thu nhập cũng khá nhiều, miệng nhoẻn lên chậm rãi bước ra khỏi đám đông, nghênh ngang khoe với Trúc Đình: “Ngưỡng mộ tổ đi.”

“Con nít.”

“Hãy da, cái này là lo cho cái bụng nhỏ bé của tổ, phải biết chăm chút cho nó, bắt quá nó phản chủ, cào cấu lung tung, đau lắm đi”

“Tôi thấy cậu là chết đói đến nơi”

“Cậu là nhục mạ tổ”

Trúc Đình nhún vai, tỏ vẻ cứ cho là vậy đi. Thân Bích khৌi bóc nghi ngút ở đỉnh đầu, giậm chân đi đến một góc xử lí hết đồng thức ăn trên đĩa, hung hăng đưa vào miệng. Trúc Đình bất giác cong khoe miệng, nở ra nụ cười âm hiểm.

Đã đến phần chính của buổi tiệc, uống bia. Mọi người cũng đã vui đi hơn một nửa, chỉ còn lại vài gương mặt thân thuộc. Họ vây quanh ngồi ở dưới sàn nhà, tiếng mở lon bia xì xì. Rọt rọt đổ vào li.

“Vì một đêm đáng nhớ của chúng ta” - Thiên Hàn cao hứng quên trời trăng khới mào.

“Hảo a” - Mọi người cũng đồng thanh uống.

“Vì tuổi trẻ của chúng ta” - Lăn nữa lại cao hứng tung hô.

Mọi người cũng đồng tình hưởng ứng. Thân Bích có vẻ hơi trầm tĩnh hơn không uống nhiều.

“Bích uống đi, lâu lâu mới có dịp mà” - Nhật Băng ngồi đối diện vỗ vỗ cậu.

“Tổ không uống nhiều được” - Thân Bích ỷ khuất nói.

“Cứ uống đi, không say không về mà” - Trúc Đình bên cạnh ôn nhu nói.

Thân Bích có vẻ hơi miễn cưỡng, nắm chặt li bia, nhắm mắt ực hết một li.

“Aaaaaz, bia ngon quá” - Cậu hí hửng.

“Vậy thì uống đi” - Trúc Đình mời cậu một li.

“Không say không về” - Thân Bích nâng cao li tung hô.

Mấy lon bia cứ hết lon này đến lon kia rơi khắp nơi, lăn lóc đầy sàn. Thân Bích khoái chí mở bia mà tu.

Nhiệt tình uống, cậu không ngừng nốc hết mấy lon, đây là lần đầu tiên Trúc Đình thấy cậu uống nhiều vậy.

“Uống nữa đi... Ừc.... Vừa đi..... Không say không.... Ừc... Về mà...” - Thân Bích đã lên hơi men, cứ thế mà uống nữa. Trúc Đình không an tâm mà ngăn: “Đừng uống nữa, cậu say lắm rồi”

“Aizzzzz, tôi không có say, đang vui mà” - Thân Bích đã bị men rượu làm mất tự chủ ngã lên người Trúc Đình.

“Thôi, cũng đã khuya rồi, mấy cậu về đi không người nhà trông” - Trúc Đình thở dài một tiếng rồi từ tốn nói.

“Àn, vậy bọn tớ về trước đây, cậu ngủ ngon a” - Mọi người đứng lên ra về.

Trong phòng giờ chỉ còn lại Trúc Đình và con ma men say xin thôi. Hắn nhú mào thổng khổ với người đang say xin ồn ào kia.

“Bích, tỉnh lại. Sao mà say quá vậy nè?”

“Ừc... Không có say... Hahaha...” - Thân Bích vẫn còn đang lảo đảo.

“Cậu tỉnh lại cho tôi, cậu mà còn say như vậy tôi sẽ tống cậu vào nhà vệ sinh đấy” - Trúc Đình hét cách đành phải ra chiêu hăm dọa người say.

“Cậu còn không được... Hahaha...”

Trúc Đình đành phải chịu thua, hắn luồn hai tay qua nách cậu nâng lên, vác nhẹ trên lưng, công cậu lên lầu. Thân Bích dường như cảm nhận được hơi ấm từ lưng đối phương, cậu im lặng ở đó mà hưởng thụ, lâu lâu bất giác mà gọi tên người kia “Trúc Đình a...”

Trúc Đình cong lên một nụ cười, công người đã chịu nằm im lên lầu. Hắn nhẹ nhàng để Thân Bích nằm trên giường, thở ra một hơi. Cậu ăn cái gì mà nặng như heo vậy.

Thấy cậu đã say mê ngủ, hắn đặt bàn tay lên gương mặt cậu. Vuốt nhẹ chiếc mũi đang thở đều từng nhịp. Ngắm nhìn gương mặt của cậu lúc ngủ, thật khó để diễn tả, dễ thương lắm đi.

“Ngủ ngon, Bích” - Hắn ôn nhu, cười nhẹ vuốt tóc cậu rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Thân Bích cảm thấy thiếu đi hơi ấm, bất giác nắm lấy bàn tay hắn: “Đừng đi a”. Chỉ là nói mớ.

“Tôi sẽ quay lại ngay mà” - Trúc Đình nhẹ nhàng hôn lên trán của cậu.

Lúc này Thân Bích mới chịu ngoan ngoãn thả tay hắn ra mà thầm thì: “Trúc Đình a”

Trúc Đình tắm rửa sạch sẽ, thấy quần áo của Thân Bích đã ướt đầm mồ hôi. Hắn định thay đồ cho cậu, vừa mới cởi được nút thứ nhất, Thân Bích đã nắm chặt lấy nơi đang cởi: “Đừng a”

“Ngoan, tôi thay đồ cho cậu” - Trúc Đình cười nhẹ rồi xoa đầu cậu thủ thỉ.

Lúc này Thân Bích mới chịu buông ra cho Trúc Đình cởi ra hết. Một thân thể trắng nõn hiện ra trước mặt Trúc Đình, hắn khẽ nuốt xuống, lo chú tâm vào công việc đại sự.

Hắn lấy ra một chiếc áo sơ mi của mình mặc lên người cậu. Chiếc áo có lẽ hơi lớn hơn so với ngoại hình của Thân Bích nên thùng thình ra. Hắn mò tay đến khoá quần của cậu, kéo xuống. Lấy tà áo sơ mi phủ lên chiếc quần sịp.

Hắn thở nhẹ ra một cái xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Cởi áo choàng tắm ra rồi nằm cạnh Thân Bích ngủ.

6. Chương 6: Ngày Tự Trường

Thân Bích ngủ một mạch đến sáng, cậu cố mở ra đôi mắt, đang từ từ hé mở, gương mặt của người kia đã đập vào mắt cậu. Cậu cố gắng bình tĩnh, đưa mắt nhìn xuống, hắn không mặc đồ, chỉ còn mỗi chiếc quần sịp.

Thân Bích kìm nén nhìn vào chăn, thấy mình chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi. Bùng phát la lên: “Aaaaaaaaaaaaaa”
Trúc Đình bên cạnh giật mình tỉnh dậy không biết chuyện gì thì thấy người bên cạnh đang ôm mặt khóc, hấn vuốt nhẹ lưng Thân Bích

“Chuyện gì vậy?”

Thân Bích meo mào: “Tôi... Tôi... Aaaaaaa..... ”

Chưa nói hết câu thì cậu đã khóc. Thật phải chịu thua nhóc con. Nhìn biểu tình của cậu hấn cũng đã ngầm hiểu chuyện gì nhưng vẫn giả ngơ.

“Sao lại khóc, nói tôi nghe” - Hấn trầm giọng hỏi.

“Hôm qua, tớ... ngủ ở đây... Cậu... cũng ở đây.... tớ không mặc quần... cậu chỉ mặc... Tức là cậu đã.... ” - Chưa dứt câu Thân Bích đã tiếp tục òa lên mà khóc.

Cậu thực sự yêu Trúc Đình nhưng chưa chuẩn bị tâm lí cho chuyện này, nên tâm lí bất an mà cứ vỡ òa.

Trúc Đình không chịu nổi tiếng ồn của người kia, khẩu khí ra lệnh: “Cậu im lặng nghe tôi giải thích”

“Ừ~” - Thân Bích đã chịu im lặng.

“Hôm qua cậu uống say, không còn tự chủ được hành động nên tôi đã giữ cậu ở lại. Cậu quậy phá lung tung đổ nhiều mồ hôi nên tôi đã thay đồ cho cậu”

“Thật a? Vậy tại sao cậu lại chỉ mặc...” - Nói đến đây Thân Bích đỏ mặt.

“Cậu loi nhoi như vậy, tôi giữ cậu mệt chết, phải đi tắm mới khoẻ được, mà tôi cũng không có thói quen mặc quần áo lúc ngủ” - Trúc Đình nhún vai tỏ ý hết câu.

“Thế mà tớ cứ tưởng~ ” - Cậu thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu tưởng cái gì?” - Hấn nở ra một nụ cười âm hiểm.

“Tớ tưởng... tưởng...” - Lời nói ấp úng.

“Nói đi, tưởng cái gì?” - Hấn từ từ đưa gương mặt của hấn áp sát gương mặt của Thân Bích, nắm cằm của cậu, thì thào hỏi.

Thân Bích đã đỏ mặt đến mang tai, đầu óc thì lại không còn đủ sức tập trung nữa, đẩy tay của Trúc Đình chạy vào nhà tắm đem theo quần áo của mình.

Hấn đắc ý cười thầm trong bụng. Cậu ta quả thật ngốc. Thân Bích thay đồ xong bước ra tạm biệt đi về.

“Không tiễn a”

Cậu tiêu sái đi thẳng về nhà. Đứng trước cửa Thân Bích không dám bước vào, nguyên một đêm không về nhà, trên người vẫn chưa bay hết mùi bia, mẹ cậu mà biết thì cậu có nước thẳng thiên.

Lúc nhỏ, Thân Bích có tật táy máy hay mở tủ lạnh để ăn vụng. Có một lần, trong tủ lạnh còn lại mấy lon bia còn thừa của cha cậu lúc nhậu hôm trước còn thừa để đó. Cậu lại tưởng đó là nước ngọt nên đã uống hết mấy lon, sau đó cậu say đến nỗi phá tan hoang cả nhà.

Khi mẹ cậu phát hiện ra thì nhà cửa đã như bãi chiến trường, bà nóng giận lôi cậu ra đánh cho bầm luôn cả mông.

Nghĩ đến đây, cậu đã run tay không dám mở cửa, đang phân vân giữa sống và chết thì cửa đã “cạch” một tiếng. Tổ Thư mở cửa thấy con trai mình đứng đó nên giật bắn lên.

“Tiểu tử này tính hù chết ta đó à?” - Tổ Thư hoá giận đổ lên đầu cậu.

“A, xin lỗi mẹ con không cố ý” - Thân Bích liên tục cúi đầu tỏ ý nhận lỗi.

“Oắt con đi đâu cả đêm mới về?” - Mẹ cậu lấy lại uy phong chỉ trích cậu.

“Dạ... con đi ăn tiệc nhà bạn” - Cậu run sợ trước hình tượng bà la sát trước mặt.

“Ăn gì mà cả đêm, chết đói à?”

“Con ăn xong rồi ở lại chơi chút, ai ngờ khi tan tiệc thì đã khuya nên không dám về... một mình” - Lời nói càng ngày càng lí nhí đến nỗi một con ruồi còn nghe thấy.

“Thật?” - Tổ Thư vẻ mặt đa nghi.

Thân Bích cúi mặt xuống để bà không thấy gương mặt đang nói dối của mình: “Dạ... Thật”

“Khịt, khịt” Tổ Thư đi một vòng quanh Thân Bích ngửi mùi xung quanh cậu.

“Mùi bia” - Bà nhú mày

Thân Bích đã lạnh toát cả người, không dám cử động dù chỉ một li.

“Ai cho người uống bia?”

“Con... con... ”

“Người muốn chết?” - Bầu trời xung quanh Tổ Thư đã tối đen, toả ra một luồng ám khí muốn nuốt chửng luôn cả Thân Bích. Ánh mắt của bà đã lộ ra hình dáng của bà la sát.

“M... Mẹ.....” - Đây là lần thứ hai trong đời Thân Bích thấy mẹ mình như thế này từ cái lần uống bia lúc nhỏ.

“Bích nhi~ Mẹ sẽ thương yêu con aaaa ” - Âm ngữ kéo dài đến đáng sợ.

“Đừng mẹ a, tha cho con đi mẹ”

“Đến đây~ Đừng sợ” - Bộ dáng của bà đang tỏ vẻ là dụ dỗ con mồi để xé xác.

“Mẹ a, đừng... đừng”

Bà nắm lấy tai của Thân Bích vặn mạnh đến nỗi muốt đứt ra.

“Aiiii, đau quá mẹ ơi, buông ra đi mà mẹ” - Thân Bích đau đến khóc không ra nước mắt.

“Lão nương đã nói với người không được uống bia, thế mà người dám cãi lời”

“Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo xử lí người” - Vừa nói bà vừa lôi Thân Bích vào nhà, tay vẫn không buông tai của cậu.

Thân Bích oán giận thầm rửa Trúc Đình: “Tên Trúc Đình đáng chết, nhà người là đáng để ngũ mã phanh thây, đao chém kiếm đâm chết mà. Ta nguyện rửa nhà người nếu mà qua được ải này sẽ băm người ra làm trăm mảnh”

“Còn nguyện rửa lão nương, nhà người là muốn không toàn thây rồi”

“Mẹ a, tha cho con, con đâu nói mẹ a”

“Hãy đỡ!!! Yaaaaa”

« Tút~ TUT ~ »

“Quây?”

“Cậu là tên tiểu tử đáng chết, tôi đây sẽ nguyện rửa cậu” - Thân Bích uất hận, ôm lấy cái mông tội nghiệp của mình mà rửa tên kia.

Đầu kia rộ lên tiếng cười, Thân Bích tức giận đến độ đầu đã tuôn ra dung nham. Tên kia là tên đáng chết.

Oán hận mà hung hăng cúp máy không cần biết bên kia tên đó đã cười đến lộn nhào ra giường.

Thời gian ba tháng trôi qua thật nhanh, cũng tương đương với việc Thân Bích bắt đầu năm học ở trường cao trung, cậu vô cùng hồi hộp khi đứng trước bảng thông báo lớp học.

Học sinh đã tập trung ở đó rất đông, Thân Bích cố gắng chen vào đám đông để xem. Cậu dò tên mình: “Thân Bích.... Thân Bích.... Aaaaa lớp B”

Cậu hớn hở đi vào lớp học mới, mở tung cửa ra: “Chào buổi sáng”

“A~ ”

“A~”

“A~”

Tiếng A của sự gặp gỡ, tiếng A của sự vui mừng, tiếng A của sự bắt đầu mới.

“Chúng ta lại học chung nữa a, Băng, Kỳ, Hàn”

“Ân, cố gắng thật tốt”

“Tôi không vui đâu”

“Kỳ a, vui lên nào”

Thân Bích thật hứng thú khi được học chung với họ, và sẽ càng vui hơn nếu cũng có tên đó. Cậu suy nghĩ: “Có học chung không?” đi ra khỏi lớp, vừa tới cửa thì đụng phải đồng học

“Nga, xin lỗi a, tớ không...”

Vừa ngược mặt lên thì gương mặt kia đã làm cậu sượng lại. Hắn chỉ cười rồi ôn nhu nói: “Chào, học chung nữa a”

“Ân, chào cậu, Trúc Đình”

7. Chương 7: Học Sinh Mới

Ân, chào cậu, Trúc Đình”

Thân Bích nhẹ nhàng cười với Trúc Đình. Cậu thật sự rất vui khi lại được học chung với Trúc Đình. Tớ rất hạnh phúc Trúc Đình a. Cậu có biết không?

Tiếng chuông vào học vang lên, học sinh ai nấy đều tập trung ngồi vào chỗ, Thân Bích ngồi cạnh Trúc Đình, Diệp Kỳ và Nhật Băng ngồi trên hai người, còn lại Thiên Hàn một mình ngồi ở phía sau. Nhưng cô nàng không quan tâm việc ai ngồi cạnh, cô chỉ có vẻ hứng thú với sách thôi, suốt ngày cô cứ vùi đầu vào sách. Chỉ khi nào phát hiện tín hiệu của Thân Bích mới tỏ vẻ chú ý.

Một người phụ nữ tóc ngang vai, đeo mắt kính màu đen, vận một bộ âu phục, mang một đôi cao gót bước vào, âm thanh cộc cộc của giày được dừng lại ở trước bàn. Giọng nói thanh thoát giới thiệu: “Cô là Tổ Phiên, năm nay cô sẽ là chủ nhiệm của lớp, mong mấy em sẽ hợp tác với cô”. Cô tươi cười với học sinh ở dưới, mọi người cũng tỏ vẻ đồng tình vỗ tay tán thành.

Ngày đầu tiên vào lớp chủ yếu là chỉ làm quen, đám học sinh cũng tỏ vẻ hoà đồng, Thân Bích luôn chủ động đi kiếm thêm bạn.

“Tớ là Thân Bích a, làm quen”

“Cậu là Sĩ Nguyên đúng không, làm quen”

“Tự Thiên, cố gắng hợp tác nhé”

Trúc Đình thấy bóng dáng của Thân Bích luôn tăng động như vậy, chịu không nổi nên kéo cậu xuống căng tin.

“Cậu làm gì vậy, tớ chưa làm quen hết mà”

“Làm quen cái beep”

“Cậu kì qu...”

Chưa nói hết câu, Thân Bích đã bị nhét một cây kem to tướng vào miệng.

“Im lặng ngay!!!”

Cậu chỉ biết ngậm ngùi cắn đầu ăn kem cho đến hết giờ ra chơi quay vào lớp.

Thời gian một tuần trôi qua, mọi người đã có vẻ quen với lớp học. Tiết học bắt đầu, cô giáo vào lớp dẫn theo một cô gái vào lớp, cô gái để mái tóc ngang trán, xoa xuống lưng, ngũ quan xinh xắn.

“Đây là Hàn Y Tuyên, từ nay sẽ học lớp chúng ta, mọi người hãy giúp đỡ bạn”

“Tớ là Hàn Y Tuyên, mong mọi người đối xử tốt với tớ”

Thân Bích tỏ vẻ ngạc nhiên, mình chẳng phải đã từng giúp đỡ cô ta sao? Thì ra là học chung luôn à? Thật ngẫu nhiên.

Cả lớp tỏ vẻ hứng thú với cô gái này, bởi cô cũng có vẻ thân thiện. Cô giáo tổng nhìn lớp rồi chỉ Y Tuyên ngồi ở bàn Thiên Hàn. Y Tuyên tiêu sái thẳng đến cuối lớp.

“Chào bạn”

“Chào”

Y Tuyên cười nụ cười làm quen. Thân Bích quay xuống mở lời: “Mình lại gặp mặt rồi a”

“Nga? Mình học chung lớp a. Thật vui ”

“Àn, ra chơi rồi nói tiếp a”

Thân Bích quay lên liếc mắt qua nhìn Trúc Đình không một biểu cảm. Cô giáo đồng dục sinh hoạt: “Để mừng ngày khai giảng, cô muốn các em hãy trình diễn một tiết mục gì đó, cả lớp làm cũng được, chia nhóm ra làm cũng được. Thứ hai tuần sau chúng ta bắt đầu diễn”

Đối với chuyện này Thân Bích vô cùng hứng thú, cậu lôi mấy người bạn của mình tập chung với mình

“Hàn a, tập chung tới tớ”

“Kỳ nè, nhảy nha”

“Băng, cậu vũ đạo giỏi, cậu lo phần biên đạo”

“Trúc Đình, cậu cũng tham gia nha”

“Không”

Thân Bích vẫn không nản chí mà lôi kéo Trúc Đình

“Trúc Đình, tham gia đi”

“Không”

“Đình a, tham gia đi mà”

“Không”

“Đình nhi”

“Cậu thiếu đòn phải không?”

“Không a, tham gia đi”

“Cậu không làm phiền tôi thì không chịu nổi?”

“Cậu tham gia, tớ không làm phiền cậu nữa”

“Cậu nói?”

“Ân”

“Vậy tôi vào”

Thân Bích phần khích nhảy tung tung lên, Y Tuyên phía sau vỗ nhẹ vai cậu: “Cho tớ tham gia với được không?”

“Hào a, càng đông càng vui”

“Vậy a, mai tất cả qua nhà tớ tập a”

Ngày hôm sau, mọi người kéo qua nhà của Thân Bích, đi lên sân thượng. Gió trời nhẹ nhàng thổi qua làm tinh thần ai cũng cảm thấy thoải mái, có vẻ đã chuẩn bị tâm luyện rồi.

“Các cậu cứ tập, tớ đem nước lên cho mọi người”

Thân Bích hí hửng đi xuống dưới lấy nước cho mọi người, vừa đi lên đã thấy Y Tuyên đang ở trong lòng của Trúc Đình. Tay đang cầm ca nước đã đổ tung toé đầy sàn.

8. Chương 8: Tội Hẹ Hời Lắm Sao ?

Cảnh tượng trước mặt làm Thân Bích xiu nữa mà đột quy, tay của Trúc Đình vẫn một mực ôm lấy thân thể của Y Tuyên. Cảm giác như đã rơi vào thế giới hệt hăng.

Đầu óc rối bời không thể hình dung được đây là sao, nội tâm giằng xé giữa sự đau thương và sự ghen tuông, thực không khiến người ta mất đi sự tỉnh táo. Sự do dự giữa tình bạn mới được hình thành và tình yêu đơn phương của bản thân, bất quá không thể chém nát cái tính không dứt khoát.

Thân Bích bất ngờ nhưng vẫn kịp thời lấy lại bình tĩnh: “Mọi người tập đến đâu rồi?” Trên mặt cậu là một nụ cười nhạt đến gai góc.

Lúc này Trúc Đình đã phát giác buông Y Tuyên ra, Thân Bích liếc một phát qua hình ảnh vừa rồi không khỏi khiến người khác chướng mắt.

“Nga, chưa tập được gì cả” - Nhật Băng dường như cũng nhận thức được tình hình. Y Tuyên bị cú liếc mắt làm cho rụt lại không dám ngọ nguậy dù chỉ là thờ.

“Cậu lo tập đi, nhìn cái gì, muốn ảnh hưởng cả đội à, thật chướng mắt” - Thân Bích tức giận đến đỏ cả mặt dồn mọi sự lên đầu Y Tuyên.

“Tớ... tớ xin lỗi” - Y Tuyên bị Thân Bích chèn ép, sợ đến nỗi lời nói không trọn vẹn.

Thân Bích vẫn còn lửa nóng, lại bùng phát thành một trận hoả hoạn, quát: “Nếu có thời gian xin lỗi thì lo tập dợt cho đàng hoàng đi”

“Bích a, cậu đừng nóng, có gì từ từ giải quyết” - Nhật Băng vẫn một mực vuốt giận.

Bị ánh mắt sắc đến lạnh sống lưng quét qua, Nhật Băng không thể nói tiếp được. Cô cũng biết rằng, Thân Bích một khi đã nổi giận thì không gì có thể ngăn cản được, nhưng đó chỉ đơn giản là những lần cậu ta giận những cái vật vãnh, lần này lại chứng kiến ngay cảnh người mình thương trong tay ôm một cô gái khác, những lần trước chỉ là một nhóm lửa bùng cháy thôi, lần này lại là một ngọn núi lửa thức thời phun trào, sự bùng nổ đó không khiến mọi sinh vật lân cận phải chìm vào chết chóc.

Những sinh vật lân cận ngọn hỏa sơn Thân Bích đang bị nhấn chìm trong sự bộc phát không thể dự đoán, phải chịu sự hoả thiêu của dung nham khi tràn ra. Y Tuyên lại chính là sinh vật làm bộc phát sự bùng nổ này nên không khiến cô phải bị trọng thương đã kích.

Trúc Đình bị tình cảnh hiện tại làm cho nhứu mày đến không thể sát hơn, lạnh lùng thốt ra: “Cậu tức giận cái gì?”

Thân Bích hừ một tiếng rồi cười nụ cười man rợ chưa từng thấy lúc trước, mỉa mai nói: “Tôi tức giận hay là cậu cũng tức giận nhỉ?”

Trúc Đình sắc mặt càng đen: “Tôi tức giận?”

“Hay là không phải nhỉ?”

“Sao phải tức?”

“Chẳng phải tôi lại phá hoại giây phút lãng mạn của hai người sao?”

“Lãng mạn?”

Những câu nghi vấn liên tục thốt ra mà không hề một lời giải đáp, cứ câu này liên tiếp câu kia. Không khí hiện tại như một quả bom nổ chậm, những người xung quanh cứ phải lo sợ một lúc nào đó, quả bom này sẽ nổ tan tành cả nơi này.

Người này không nhường người kia, cứ câu này đả câu kia không một sự khoan dung. Thân Bích vẫn luôn tự kiểm chế bản thân, không chế mình thành một người ôn nhu, hoà nhã. Nhưng hiện tại cậu đang không khác gì một con thú bị súng bắn đến trọng thương, cứ một câu thốt ra là lại động đến vết thương, khiến bản thân khóc cũng không thành tiếng.

“Nơi này chỉ có thể nhảy múa chứ không phải là một nhà hàng năm sao có nên với tiếng đàn vĩ cầm mà lại ái muội thế” - Thân Bích vẫn cố gắng giữ bình tĩnh đến mức có thể.

“Cậu chẳng khác gì một con thú”

“Haha, đúng vậy, tôi không những là một con thú mà còn là một con thú hoang khát máu, giết con mồi không một chút luyến tiếc. Cậu chưa từng thấy một con thú hoang như vậy bao giờ đúng không?”

Trúc Đình hừ một tiếng rồi nói tiếp: “Thú hoang thì tôi không ít gặp nhưng loại không thú hoang không phân biệt đồng loại như cậu thì tôi chưa từng thấy qua”

“Thật vinh hạnh khi được là thú hoang quý hiếm trong danh sách của cậu”

“Thật không dám, tôi không muốn bị cắn”

Y Tuyên ở ngoài không biết chuyện gì nhưng thâm tâm lại cảm nhận rằng chuyện này là do mình nên run rẩy đi đến gần hai người họ không xảy ra chuyện liền bị Thân Bích hắt một cái ngả ra sàn. Trúc Đình đã đến đỉnh điểm của sự kiên nhẫn, tán Thân Bích một cú rồi đi đến đỡ Y Tuyên dậy.

Thân Bích bị tán đến nổi thất thần. Hắn vì con ả kia mà tán mình, con ả tiện tì không biết liêm sỉ, thật thiếu đòn mà. Trúc Đình mặt lạnh liếc qua Thân Bích: “Cậu thật đúng là lòng dạ hẹp hòi, chỉ vì giận chuyện gì mà lại đổ lên đầu người khác, không biết xấu hổ”

Đỡ Y Tuyên đứng dậy xong nói tiếp: “Thật thất vọng”. Thân Bích bị cái tán kia đã thất thần chưa kịp hoàn hồn lại bị lời nói kia đả kích, nhin không được hết lớn một cái: “Đúng vậy, tôi hẹp hòi, đúng là tôi hẹp hòi”. Nói rồi chạy nhanh vào phòng, Thiên Hàn kịp trấn tĩnh chạy theo Thân Bích, thở dài nhìn Trúc Đình.

Nhật Băng cũng kịp chạy theo, lắc đầu nhìn Trúc Đình, Diệp Kỳ vẫn giữ một thái độ chạy theo những người kia, Trúc Đình nhú mày tại chỗ, nhớ lại vừa rồi mình vừa cho cậu ta cái tát, có đáng không.

Cậu ta vốn dễ kích động, lại bị mình tán như vậy, còn dùng những lời nói không hay đả kích. Có khi nào lại nghĩ lung tung không. Không có đâu chỉ là nhất thời thôi, rồi sẽ hết giận như mấy lần trước thôi mà. Nhưng lỡ không hết giận thì sao?

Trúc Đình vẫn đang vò đầu suy nghĩ, bứt tóc tìm cách cứu chữa, Y Tuyên thiết khẩn xin lỗi: “Chính là lỗi của tớ, nếu không phải nếu tớ lúc đó bị chuột rút ngã xuống thì đã không xảy ra chuyện này”

“Không phải lỗi của cậu” - Trúc Đình cười nhạt.

“Thật xin lỗi, tớ sẽ đi xin lỗi cậu ta” - Y Tuyên định chạy đi thì bị ngăn lại.

“Không cần, cậu ta sẽ hết giận ngay ấy mà”

“Nhưng mà...”

“Đã bảo không cần!!!” - Trúc Đình quát to.

“Xin lỗi, là tôi không đúng, cậu về trước đi”

“A.. ăn... Vậy tớ xin cáo từ”

Nói rồi, Y Tuyên chậm rãi đi ra khỏi Liễu gia. Về phần Thân Bích, cậu tự nhốt mình trong phòng khoá chặt cửa, vòng tay qua gối khóc một cách thảm thương nhất.

Từ trước đến giờ, cậu và hấn cãi nhau không ít, nhưng chưa bao giờ hấn lại động tay với cậu. Nhưng lần này lại bị hấn tát cho một cú chí mạng như vậy, còn bị hấn mả mai, còn gì chịu cho thấu.

Nếu như cậu đã thương Trúc Đình đến tận xương cốt còn chưa đủ, sao còn lại bị đả kích như vậy. Có hấn là phải bị tra tấn đến thân xác lẫn tâm hồn bị nát bấy mới vừa ý. Bất quá, cậu vẫn cảm thấy, dao đâm roi quất vẫn chỉ là những tra tấn đơn giản, đằng này bị tên kia tát cho một cái như vậy, mười vạn cây dao cũng không bằng.

Vết thương đã lở loét hấn còn cố ý chà xát muối lên đó, làm vết thương càng thêm nghiêm trọng. Tình yêu này vốn dĩ đã phải chịu nhiều thương tâm, nay còn bị như vậy khác nào đẩy con người đến tận cùng của bế tắc.

Thân Bích gào khóc thật to, thật lớn, những giọt nước mắt kia vẫn rơi, rơi cho sự bi thương của bản thân, rơi cho thân phận của kẻ thương nhưng không thể mở lời. Bàn tay của cậu tự cấu vào mặt đến trầy xước.

Nhưng thế đã là gì với chuyện này, trái tim cậu như bị khuyết đi một lỗ, Trúc Đình đã lấp đầy lỗ đó, rồi cũng rút ra khỏi chỗ khuyết đó, rất nhanh khiến chỗ đó phải chảy máu.

Nhật Băng bên ngoài đập cửa liên tục, gọi to bên trong: “Bích, có gì từ từ nói đừng nghĩ quẩn. Mở cửa cho tớ vào vào đi!”

“Bích à, mở cửa đừng như vậy mà”

“Cậu mở cửa nhanh lên cho tôi”

Thân Bích cương quyết: “Đừng làm phiền tôi, mọi người về hết đi, tôi muốn ở một mình”

Nhật Băng vẫn một mực giữ bình tĩnh, nhỏ nhẹ nói vào bên trong: “Bích à, tớ biết cậu đã nhìn thấy cảnh của họ, nhưng cậu đừng như vậy được không, cậu nghe tớ giải thích đã”

“Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không muốn nghe bất cứ lời ngụy biện” - Cậu bịt kín tai lại không muốn nghe lời nào nữa.

“Thân Bích” - Âm thanh phá tan sự hỗn loạn giữa không gian bên trong và bên ngoài, Trúc Đình mặt đầy hắc tuyến đi tới bên cửa.

“Thân Bích, nghe đây”

“Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không muốn nghe bất cứ lời ngụy biện, cậu về đi, tôi không muốn gặp cậu, cậu là một tên lưu manh đánh người” - Thân Bích kích động la lên một tràng.

“Im lặng” - Trúc Đình đã thật sự nóng giận.

Thân Bích cũng không dám nói một lời, chỉ đành im lặng nghe hấn giải thích.

“Lúc cậu đi lấy nước, chúng tôi đang nghĩ động tác, rồi mỗi người đưa ra ý kiến của mình, cô ta vừa nghĩ ra được động tác thì ra làm mẫu, ai ngờ bị chuột rút nên ngã người ra. Tôi đứng gần đó nên bị cô ta ngã lên người”

“Lúc cậu lên thì như đã thấy”

Thân Bích một bên dường như đã hiểu ra được vấn đề. Nhưng một bên lại ửng lên cơn đau của cái tát kia, cậu vẫn còn rất tức giận, vọng lại ra ngoài: “Cũng vì như vậy mà đánh tôi?”

Bên ngoài cũng không nghe thấy âm thanh gì, cậu lại tiếp tục mĩa mai tên đó liên tục, rồi cuối cùng lại chốt ra một câu làm đối phương điên người: “Tôi thực sự hẹp hòi lắm sao?”

9. Chương 9: Cậu Còn Không Được

“Tôi thực sự hẹp hòi lắm sao?”

Câu hỏi này là một vấn đề nan giải đối với người ở ngoài. Nếu như nói không thì chính là đang nói dối, Thân Bích hẳn cũng tự biết nhận xét bản thân mình, cậu đôi khi chỉ luôn nghĩ về bản thân, bắt quá không phải là to tát nhưng nó đã từng ảnh hưởng đến người khác, nên nếu phủ định là cậu ta không hẹp hòi thì có thể ảnh hưởng đến lòng tự tôn của cậu. Nhưng nếu câu trả lời là có thì sẽ động chạm đến tự ái của cậu, dễ làm cậu bị mất tự tin. Bất luận nếu câu trả lời là như thế nào thì cũng sẽ gây thương tổn cho đối phương.

Cứ như vậy, một không khí im lặng đến muốn bóp nát đi những âm thanh còn âm thầm vận động. Không một ai nói lời nào, cũng không một ai dám mở lời. Chỉ có sự tĩnh mịch của hai không gian trong ngoài, căn phòng của Thân Bích hiện tại không có một ánh sáng nào lọt vào, chỉ có một bóng đen đang co lại một cụm trên giường, cứ như vậy sự im lặng cứ lướt qua cùng với thời gian nặn ra những giọt nước mắt trên đôi mắt của Thân Bích.

Cuối cùng, cũng có âm thanh phá tan đi sự im lặng này, một âm thanh cương nghị đến mức thuyết phục: “Đúng vậy, cậu thực sự rất hẹp hòi”

Âm thanh vừa thốt ra cũng đồng nghĩa với việc nhận lại những lời trách móc của mọi người, chỉ có một người là sững sốt, nhưng vẫn thanh âm đó vẫn tiếp tục: “Nhưng dù đó là sự thật thì cũng không phải là một nghịch lý”

“Đã là con người, ai không thể thoát được điều đó. Vì muốn giữ lại một ít cho bản thân lại phải thể hiện sự ích kỷ đối người khác, nhưng đó cũng là một điều cần thiết phải có trong cuộc sống này. Để giữ lại một thứ mà bản thân đã hao tâm tổn sức vì nó, sao có thể nhẫn tâm nhìn người khác cướp mất nó ngay trước mắt”

“Cậu chỉ muốn giữ lại cho mình những thứ đúng ra phải thuộc về mình, nhưng sự ích kỷ phải được thể hiện đúng mặt của nó. Nếu như lại quá bộc lộ tính ích kỷ, con người sẽ ngày càng mất đi chủ hướng mà lại sinh ra sai lầm”

“Một đạo lý như vậy cậu cũng không hiểu sao?”

Thân Bích vẫn còn hoá đá trước lời nói đầy cương nghị kia, thật sự cậu vẫn luôn phân vân giữa câu trả lời đúng và sai, bởi cậu không hề nghĩ rằng mình nguyên lai lại có cơ sự này là do chứng kiến được cảnh đó, người ngoài nhìn vào thì sẽ thấy Thân Bích cư nhiên gây sự, nhưng người trong cuộc sẽ biết được Thân Bích ghen tuông, trừ Trúc Đình và Y Tuyền vẫn còn ngơ ra không hiểu.

“Các cậu về hết đi!!!” - Sau một hồi yên lặng Thân Bích đã thốt ra được một câu.

“Nhưng mà...”

“Về hết đi!!!” - Lời nói kia vẫn chưa hết thì liền bị cậu quát lên cắt đứt. Cảm xúc của cậu bây giờ vẫn rất hỗn độn tri rối trong một không gian mang tên “phiền muộn”.

Không gian lại trở về trạng thái ban đầu của nó, một không gian không một tiếng động hay bất cứ động tĩnh, chỉ có một người vẫn co lại thành một đống, hoang mang từng sắc thái.

“Bích, tớ vào nhé?” - Nhật Băng từ cửa mở ra bước vào.

“Cậu làm sao vào được?” - Thân Bích vẫn một đầu trùm kín vọng ra.

“Aizzzz, không lẽ tớ vẫn không biết thói của cậu, lúc nào giận dữ gì là lại trốn kín trong phòng, chìa khoá thì giấu dưới thảm cửa trước”

Mắt Thân Bích đã xuất hiện một tầng hơi nước, nhìn Nhật Bằng cứ không kiềm chế mà buông ra cho tất cả lại vỡ oà, cậu ôm lấy Nhật Bằng rồi lại cứ khóc, khóc cho đến không còn nước mắt. Nhật Bằng cũng không ngại cho cậu làm bẩn đồ của mình, cứ ôm lấy người đang bị thương kia mà vỗ về.

Sau thật sự nước mắt đã cạn Thân Bích không nói gì, chỉ biết cúi mặt xuống gối. Nhật Bằng vỗ nhẹ lên lưng cậu, nhẹ giọng: “Cậu thật sự giận hân?” - Vào thẳng vấn đề.

“Đúng, rất giận, rất rất giận, rất rất rất giận” - Thân Bích cơ hồ biết được nói đến ai, đập tay xuống giường mà để tiết giận.

“Cậu định như vậy suốt?” - Nhật Bằng nhìn dáng vẻ hiện tại của cậu mà có chút buồn cười nhưng vẫn cảm thấy tội.

“Tớ cũng không biết nữa, hiện tại tớ rối lăm, không biết phải đối mặt với tên đó như thế nào nữa”

“Bạch si (ngu ngốc)!!! Cậu phải mạnh mẽ lên, cường tráng lên, dũng mãnh lên, ra thẳng thắn nói chuyện với hân. Cậu cứ nhu nhược như này hân sẽ coi thường cậu”

Thân Bích thút thít: “Thật sao?”

“Đúng a, mạnh mẽ, cường tráng, dũng mãnh, nói chuyện, nếu không thuận lợi đề hân ra *beep* luôn” - Nhật Bằng hung hăng bóp tay.

Nghe đến đây, mặt Thân Bích bỗng dưng đỏ lên: “Kì quá a, *beep* gì không biết!!!”

Nhật Bằng nhìn dáng vẻ hiện tại của cậu mà cười rộ lên, nhìn thật là ngu ngốc. Cậu nhóc này vừa ngốc nghếch, vừa ngây ngô, đã vậy thỉnh thoảng còn hay tự ti, nếu mà không có Nhật Bằng động viên thì cậu cũng không có đủ tinh thần mà dám thích Trúc Đình.

“Vậy a, cậu cứ nghỉ ngơi cho quên đi đả kích lúc nãy, rồi tớ sẽ giúp cậu” - Nhật Bằng dìu cậu nằm xuống rồi nhẹ nhàng đóng cửa đi về.

Thân Bích mỉm cười thủ thủ: “Cảm ơn nhiều lắm, Bằng” rồi thiu thiu chợp mắt ngủ.

Bên Trúc Đình, lúc này hân đang gác tay lên cằm nhìn ra ngoài cửa sổ nhà hân, cây cối vẫn xanh tươi, bầu trời vẫn xanh mây vẫn bay, chỉ có điều hân chẳng quan tâm những thứ đó, suy nghĩ của hân chỉ lo mãi mê nghĩ về chuyện ban nãy, hân không hiểu được Thân Bích giận vì cái gì, cũng lo lắng bị hân tán như vậy có đả kích nặng nề không, vân vân mây mây...

Tiếng cửa vang lên cộc cộc mấy tiếng sau đó là tiếng nữ trung:” Tôi vào nhé?”

“Vào đi”

Nhật Bằng ngồi lên ghế không vòng vo dứt khoát hỏi: “Cậu định như thế nào?”

“Không biết”

“Cứ thế này mãi à?”

“Không biết”

Nhật Bằng hừ một cái rồi lạnh giọng: “Tốt nhất cậu nên xử lí cho trọn vẹn, cứ như vậy cũng chẳng ai có lợi, còn buổi biểu diễn văn nghệ đấy”

“Tôi cũng không muốn xía vào chuyện hai người nên chỉ nói ngắn gọn thôi, giờ tôi có việc đi trước”

“Này”

“Nga?”

“Cám ơn”

“Đừng nói lời thừa, Bích là tri kỉ của tôi”

“Tạm biệt”

Nhật Bằng giơ tay chào rồi một mạch đi về, Trúc Đình mở danh bạ rồi ấn dãy số của Thân Bích, cách một tiếng rồi nói: “Sáu giờ ra công viên được không?”

“Vị trí cũ?”

“Ân”

“Nhất trí”

Cúp máy Thân Bích nắm chặt điện thoại trong tay rồi lại mở màn hình nhìn lại tấm hình ngày hôm đó hai người vẫn rất vui vẻ, vẫn đi chơi rất hão, bây giờ ngấm lại hiện tại cầu còn không được.

10. Chương 10: Một Đêm Nửa

Kim đồng hồ chỉ điểm đúng sáu giờ, Thân Bích khoác áo khoác rồi thông thả đi trên đoạn đường, giờ này cũng khá đông người đi trên đường, nhưng cậu vẫn cảm thấy cô đơn. Cậu nhớ cậu thường cùng với Trúc Đình đi học chung với nhau trên con đường này lúc trước. Ngẫm nghĩ lại thì thật sự mình cũng có hơi ghen tuông mà đánh mất tự chủ, khiến đôi bên bất hoà. Thật không thể không tự hận mình.

Công viên lúc này vắng người, chỉ có những tán cây xanh đang xì xào, những bông hoa rung rinh đung đưa, mọi thứ ở đây, mọi vật ở đây đều đang hưởng ứng làm một bản giao hưởng, Thân Bích ngó nghiêng một hồi thì thấy thân ảnh quen thuộc đang đứng ở gốc cây nhìn về đây. Cậu chậm rãi bước đến, chỉ cất tiếng chào rồi lại im lặng, Trúc Đình cũng không nói, chỉ nhìn cậu đang dùng cặp mắt trừng nhìn mình.

“Hôm nay trời thật đẹp”

Thân Bích nhìn lên bầu trời, mở lời phá tan không gian im lặng, Trúc Đình “ừ” một tiếng.

“Cậu vẫn còn giận?” - Trúc Đình không vòng vo đi thẳng vào vấn đề.

Thân Bích lắc đầu rồi cười nhẹ: “Cũng đã hết từ lâu, chuyện không đáng phải kéo dài”

“Thật ra tôi cũng không cố ý, chỉ là lúc đó không thể kiềm chế mà lại đánh cậu” - Gương mặt vẫn không biến sắc.

“Tôi cũng thấy mình có vẻ quá đáng”

“Vậy làm hoà đi”

“Ừ”

Rồi hai người lại nhìn nhau mỉm cười, Thân Bích sáp lại gần hần kéo tay hần đi về phía quán kem: “Tôi vẫn còn nợ cậu một chiều, vậy bây giờ đi ăn nhé”

Hần không nói, chỉ để cho cậu thuận tay nắm dẫn đi, Thân Bích cảm nhận được hơi ấm ở lòng bàn tay, nội tâm phần khích, miệng cứ không thể nhịn được mà cứ cong lên, cậu chỉ có một ước muốn ngay lúc này, đó là thời gian sẽ dừng lại để cậu được tận hưởng cảm giác này. Một lúc sau, Thân Bích cảm nhận được bàn tay mình bị bao trùm bởi bàn tay kia, bàn tay đó to hơn tay cậu, sự ấm áp cũng bao phủ toàn bộ lên bàn tay, cậu cười nói vui vẻ thì lại không nói gì nữa, mà chỉ biết đỏ mặt cúi mặt xuống để hần không nhìn thấy rồi cứ thế mà đi.

Đến quán kem, Thân Bích nhanh chân bước vào, dường như cậu là khách quen ở đây nên ông chủ cũng cười rồi nhiệt tình chào đón, dẫn cậu vào chỗ.

“Cậu là khách quen?”

“Ân, mẹ tớ thường dắt tớ ra đây ăn”

“Chỗ này tuy không lớn nhưng kem ở đây ngon lắm, ăn xong là không thể quên được a”

Hắn chỉ ừ một tiếng rồi lại ngược mắt nhìn tổng thể quán. Quán kem này ở vị trí mặt tiền nên khách cũng khá đông, diện tích cũng không rộng lắm nhưng vẫn chứa đủ khách đến. Trong quán bàn ghế được bày song song nhau tạo thành lối đi, màu sắc cũng hài hoà, tươi sáng thu hút. Một lúc sau, kem cũng được đưa đến bàn hai người, một vani chocolate, một chocolate.

“Cậu ăn thử đi”

Hắn lấy muỗng múc nhẹ một miếng nhỏ rồi đưa lên miệng ăn, kem dần tan trong miệng, hắn dường như cũng cảm nhận được vị ngọt nên nói “ngọt” rồi lại ăn tiếp, Thân Bích thấy hắn ăn ngon miệng nên cũng vui vẻ ăn phần của mình, cậu tâm tình phấn khích cứ huyền thuyên truyện trên trời dưới đất, Trúc Đình cũng chỉ ngồi nghe rồi thỉnh thoảng nói hai ba câu. Sau khi ăn kem xong hai người dẫn nhau đi xem phim, mà chính xác hơn là Thân Bích lôi kéo Trúc Đình đi xem. Cậu đứng chờ hắn đi mua vé, rồi sánh vai nhau đi vào xem phim. Bộ phim đang coi là phim kinh dị, nhạc mới vào rùng rùng rợn rợn dọa người xem. Vừa mới bắt đầu là một khuôn mặt bị rạch nát đầy máu me, tóc xoã che mặt nhảy ra, làm Thân Bích vốn nhất gan phải la hét á lên. Càng về sau phim càng kịch tính, cảnh giết gân cũng tăng lên, cậu sợ quá cứ túm lấy Trúc Đình kể bên lắc lắc, hắn không nói chỉ ừ một cái rồi tiếp tục xem, nhưng trên mặt vẫn không biểu cảm.

Phim kết thúc, mọi người cũng đồng loạt ra về, cậu lại cười nói vui vẻ, Trúc Đình đi cạnh thấy cái người này huyền thuyên không ngừng, hồi nãy trong rạp thì lại túm lấy hắn mà la lên. Thật không khiến hắn nhin cười. Hắn đưa cậu về tận nhà, đứng trước cổng chào tạm biệt rồi nhìn cậu đi lên mới cất bước đi về, Thân Bích to giọng: “Trúc Đình, ngủ ngon a”

“Được rồi lên đi”

Cậu vẫy tay chào hắn rồi bước vào, tâm tình vui vẻ khôn xiết, trên tay vẫn còn chút hơi ấm của hắn, vẫn là còn cảm thấy, hắn chính là ôn nhu chỉ là không thể hiện ra ngoài thôi. Tối nay tâm tình của cậu vui vẻ lạ thường, cứ lẩn quẩn hình ảnh tên kia nắm lấy tay cậu mà bước đi thì đầu óc cậu cứ như muốn nổ bùng. Trong giấc mơ hình ảnh của hắn cứ hiện ra với nụ cười mê người.

Những ngày sau đó, nhóm Thân Bích cố gắng tập luyện khấn trương cho ngày khai giảng. Trong lúc tập thì không thể tránh khỏi sai sót hay va chạm, bị thương nhưng mọi người vẫn luôn vui vẻ, hoà đồng để cố gắng có được một tiết mục thật hoành tráng để phục vụ cho mọi người. Dù có lúc sẽ có mâu thuẫn nhưng sau đó vẫn cười rộ lên, cho một ngày trọng đại.

Thời gian đến ngày khai giảng cũng đã đến, không khí từng bừng trong trường đón chào tân học sinh luôn là thời khắc phấn khích nhất. Họ cảm thấy rất hạnh diện khi tham gia buổi lễ này, bởi sau buổi lễ này, họ sẽ được chính thức là học sinh của ngôi trường. Các học trưởng, học tỷ thì chỉ cảm thấy buổi lễ này lại nhàm chán. Thầy hiệu trưởng bước lên bục, đọc bản chào mừng tân học sinh và đọc những chỉ tiêu đề ra trong năm học này, mọi người ngồi ở dưới ngáp ngáp ngáp dài mà chán tới độ muốn lăn ra ngủ luôn tại chỗ.

Sau một hồi diễn thuyết dài dòng, người dẫn chương trình cũng đi ra và giới thiệu tiết mục của nhóm Thân Bích, bọn họ bước ra, đứng giữa sân khấu, chuẩn bị tư thế. Tiếng nhạc vang lên, mọi người bắt đầu pho những động tác, những động tác vô cùng hoà hợp với âm nhạc. Thân Bích nhẹ nhàng uyển chuyển, Trúc Đình cương nghị thanh thoát, Nhật Băng dứt khoát thanh tao, Diệp Kỳ thuần khiết sắc sảo, Thiên Hàn dịu dàng đoan chính, Y Tuyên khí khái tương thanh, một sự tổ hợp hoàn mỹ cho một tiết mục hoàn hảo, mỗi người mỗi vẻ nhưng vẫn tạo nên một sự thống nhất.

Khi tiếng nhạc kết thúc, mọi người đồng loạt vỗ tay hoan hô, nhóm người cúi đầu chào rồi tuân tự đi vào bên trong. Buổi lễ lại tiếp tục với những màn như tặng hoa tân sinh, trao hoa cự sinh, vân vân mây mây. Tóm lại buổi lễ bề mạc tốt đẹp.

Nhóm múa Thân Bích sau buổi lễ thành công mỹ mãn, đã kéo nhau đi khắp thành phố, đến một quán nhỏ vô cùng quen thuộc với đám này, nhưng có lẽ là xa lạ với Y Tuyên, một quán ăn nhỏ ven đường với những món ăn vô cùng nhưng lại rất lạ miệng, ăn xong người nào người nấy không tiếc lời khen mà liên tục khen món này ngon món kia lạ.

Một đám người nhốn nháo, tung tăng khắp nơi, khi về nhà thì cũng đã xế chiều, ai về nhà nấy. Tâm trạng không khỏi hưng khởi từ hôm này sẽ là khởi đầu của một hành trình mới vô cùng lạ lẫm và cũng sẽ là bước

ngoặt cho sau này. Sau đêm nay thì thời khắc đó sẽ chính thức mở ra, một đêm nữa Thân Bích lại cảm thấy tâm trạng phấn khích.

11. Chương 11: Thật Sự E Ngại

Cũng đã được một tháng kể từ khi buổi khai giảng kết thúc, mọi người trong lớp đã quen với nhau, đi trong trường cũng đã thấy một vài cặp nam nữ quen nhau đi trên sân trường. Người này khoác tay người kia miệng cười, nói vui vẻ trông có vẻ thực sự hạnh phúc. Thân Bích đối với chuyện này không có gì là hứng thú, bởi cậu đã có vị trí trong lòng mình là Trúc Đình, bây giờ và sau này đều không thay đổi, cậu nghĩ vậy.

Thân Bích tâm tình vui vẻ lôi kéo Nhật Băng đi xuống căn tin trường ăn vặt, Nhật Băng thần sắc tiêu tụy, có lẽ là lại thức khuya để đọc truyện đây mà, vẫn chứng nào tật nấy. Thân Bích thật sự cũng không hiểu truyện mà cô đọc có gì lôi cuốn mà đến độ phải rấp tâm đọc. Cậu miệng luôn lải nhải bên tai Nhật Băng, cô cũng ậm ừ đáp mấy câu, rồi đi vào căn tin. Bất gặp một thân ảnh quen thuộc, Trúc Đình, hắn đang mua đồ ăn vặt rồi cầm đi chứ không ăn, Thân Bích tò mò, tên này mua đồ ăn vặt làm gì, hắn có bao giờ ăn vặt đâu. Vậy là bản năng thám tử lại trỗi dậy, cậu kéo Nhật Băng cùng bám theo hắn. Hắn vẫn điềm nhiên bước đi, bước đi, cuối cùng là đứng trước Y Tuyên đặt lên bàn cô. Thân Bích há hốc mồm, tên này bao giờ mua đồ ăn cho người khác nhỉ.

Bao nhiêu ý nghĩ hiện lên trong đầu cậu, hắn có gian tình với cô ta, hắn có tình ý với cô ta, hắn đang kết giao với cô ta. Nghĩ đến đây, Thân Bích chờ đến khi hắn rời khỏi đó thì đứng trước mặt của Y Tuyên, gương mặt đờ đẫn sát khí như muốn nuốt chửng cô mà tra: “Cậu với hắn đang kết giao?”

“Hắn nào?” - Y Tuyên vẫn không hiểu gì đang xảy ra, sao Thân Bích lại có vẻ hiềm khích với cô như vậy.

“Tên mới đưa đồ ăn cho cô” - Thân Bích hướng cao mặt lên, hướng đến cô mà tỏa sát khí.

“Cậu nói Trúc Đình?” - Y Tuyên vẫn còn run.

“Đúng, chính hắn”

“À” - Cô cũng gật đầu thừa nhận.

Thân Bích sắc mặt càng ngày càng đen, ý hiềm khích càng ngày càng rõ ràng, chính là muốn nhào đến mà xé cô ra. Cậu chính là vậy, từ nhỏ cậu đã luôn có trong tay mọi thứ, thế mà bây giờ lại để vụt mất trong tay một người lại là bạn mới quen biết. Thật không thể chịu được. Nhớ lại lúc trước khi cậu còn nhỏ, cậu nhóc mập kè bên nhà thấy cậu có cái xe hơi đồ chơi thì định đi đến để giành. Ai ngờ chỉ vừa mới đụng vào đầu xe thôi là đã bị cậu đánh cho không biết thổ công ở đâu. Thật kinh hoàng, nghĩ lại thì thấy, thân hình nhỏ bé của cậu lại quá tỉ lệ nghịch với bản tính của cậu, thật hung tàn quá mà. Sau bao năm trôi qua, cậu vẫn không thay đổi, phải nói là càng ngày càng dữ mới đúng.

“Bao lâu?”

“Khoảng một tuần”

“À” - Thân Bích tỏ vẻ đã hiểu mọi chuyện, không thèm liếc mắt lấy cô một cái rồi quay lưng tiêu sái bước đi. Y Tuyên từ đầu đến cuối vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vẫn còn ngây ngốc nhìn Thân Bích, cậu ta bị gì vậy a, mà mình cũng có làm gì đâu nhỉ.

Từ sau chuyện đó, Y Tuyên mỗi lần chỉ nhận được cái liếc của cậu, nhiều lần cô cũng muốn đến hỏi lý do vì sao mà cậu lại hiềm khích cô nhưng chưa kịp đến gần thì ánh mắt dao găm đã đem cô ra cắt nát. Nên đến một tuần sau cô mới chờ đến lúc Thân Bích đi rồi mới tìm đến Nhật Băng hỏi chuyện.

“Cậu có biết tại sao Thân Bích cậu ta lại cứ hiềm khích với tôi vậy không a?”

“Cậu muốn biết?”

“Đúng vậy, cả tuần nay tôi cứ bị cậu ta liếc đến không thể tập trung được, cứ khi đến gần cậu ta là lại bị liếc, nên tôi vẫn không biết là đã gây ra lỗi lầm gì. ”

“Nếu cậu muốn biết thì tôi sẽ giúp cậu, 9 giờ lên sân thượng, mọi chuyện sẽ sáng tỏ”

Y Tuyên gạt đầu đồng ý rồi như thường ngồi lại nghiêm chỉnh, như chưa có cuộc trò chuyện gì rồi lấy điện thoại ra chăm chú lướt.

Thân Bích bước vào lớp vẫn như thường liếc Y Tuyên một cái rồi mới ngồi vào chỗ mình, kéo ghế lên trên như không muốn dính dáng gì đến cô. Nhật Bằng ngồi xuống chỗ Trúc Đình, bắt chuyện: “9 giờ lên sân thượng, có chút việc”

“Sao phải là sân thượng?”

“Có một người chờ cậu ở đó, cứ lên đó rồi cậu sẽ biết”

Thân Bích nhú mào, ai mà lại có vẻ bí ẩn vậy a, hay là tên Trúc Đình muốn giải thích chuyện đó với mình, thôi thì cứ 9 giờ lên đó thử. Bất quá nếu không phải thì cũng chẳng mất miếng da nào. Cậu gạt đầu. Nhật Bằng “ừ” một tiếng rồi quay về chỗ ngồi bắt đầu tiết học.

Đúng 9 giờ, Thân Bích lên sân thượng, vừa mới mở cửa là thấy ngay hình ảnh của Y Tuyên, cậu định quay lại đi xuống. Y Tuyên đã mở lời: “Tôi có chuyện cần nói”

“Chúng ta không có chuyện gì để nói” - Thân Bích lạnh lùng nói, giọng nói như chỉ muốn thoát khỏi chốn này càng sớm càng tốt.

“Tại sao cả tuần nay cậu cứ liếc tôi?” - Y Tuyên ủy khuất hỏi, cô chịu đựng ánh mắt đó một tuần, cứ vào lớp, đi ra khỏi cửa, tan học, bất cứ lúc nào, cũng là ánh mắt giết người đó nhìn cô, cô thực sự không chịu được.

“Không có” - Thân Bích điềm nhiên trả lời.

“Có phải... cậu thích Trúc Đình đúng không?”

Thân Bích cúi mặt xuống, như không nghe thấy câu hỏi, cậu đứng trân người ra, thật không ngờ chuyện này có thể dễ dàng bị nhìn ra như vậy.

“Không phải chuyện của cô” - Thân Bích gằng giọng trả lời.

“Dù không phải là chuyện của tôi nhưng mà cậu cũng không thể vì chuyện đó mà lại hiềm khích với tôi như vậy a, dù gì tôi cũng không biết cậu có ý với Trúc Đình a, nếu như tôi biết thì tôi cũng đã chẳng kết giao với hắn đi.” - Y Tuyên cứng rắn giải thích.

“Dù biết hay không thì bây giờ cô cũng đã kết giao với hắn, coi như mọi chuyện cũng xảy ra rồi, cũng chẳng còn gì để nói, tôi đi” - Thân Bích sải đi, chưa được bao xa thì lại bị Y Tuyên tiếp tục nói.

“Thật sự tôi không biết là cậu thích hắn a, tôi với hắn hiện tại kết giao cũng chỉ là nói đôi ba câu rồi đi thôi chứ không như cậu nghĩ.”

“Thôi bỏ đi, dù gì cũng đã kết giao rồi, tôi cũng chẳng tâm hơi đầu mà lại xen vào chuyện của hai người. Tôi đi trước” - Nói rồi cậu lặn mất để lại Y Tuyên một mình ở đó.

Cuối cùng cũng có thể nói được rồi, thật sự là không ngờ cậu ta cũng thích Trúc Đình a, lúc cậu ta ghen lên thật đáng sợ, cứ như xung quanh là núi lửa đang phun trào, nóng đốt chảy. Thật kinh khủng. Mà không biết tên Trúc Đình kia có biết không nhỉ, mình nghĩ hơn sáu phần mười là hắn cũng đã nhận ra rồi. Thôi thì mình không nên nhúng vào chuyện của hai người họ nhỉ. Y Tuyên trầm mặc suy nghĩ.

Tối hôm đó, cô gọi điện cho Trúc Đình, chủ yếu chỉ là lời chia tay. Cô ngoại trừ lí do là không hợp ra thì không nói gì thêm. Cô tắt máy rồi thở dài một tiếng, cuối cùng cũng đã được giải tỏa rồi, thật sự nguyên tuần nay cứ phải lo nghĩ, bây giờ giải quyết xong thật nhẹ nhõm, cô nhắm mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Thân Bích không liếc Y Tuyên nữa mà chỉ là lướt ngang qua, sau đó nghiêm chỉnh ngồi vào chỗ. Bây giờ cậu không thêm quan tâm đến chuyện của Y Tuyên và Trúc Đình nữa mà chỉ chăm chú ngồi lấy sách vở ra ôn bài.

Một tuần trôi qua, cậu không còn cười nói như trước, mà chỉ âm ỉ vào lớp rồi học bài, Nhật Bằng hay bắt cứ ai bắt chuyện cậu cũng chỉ một ba câu rồi lại cắm đầu vào sách. Tan học, cả lớp đều ra về, chỉ còn Trúc Đình và Thân Bích. Hắn gọi cậu lại: “Đi ăn kem”

“Không có hứng” - Thân Bích lạnh nhạt đáp.

“Không có hứng cũng phải đi”

“Kêu Y Tuyên của cậu ấy” - Thân Bích gằng hai từ “của cậu” tỏ ý chán ghét.

“Y Tuyên của tôi?” - Trúc Đình nhú mày.

“Chẳng lẽ của tôi, dẫn cô ấy đi ăn kem, rồi ăn luôn kem của cậu, rồi dần dần đầu đó đi” - Ý của Thân Bích càng ngày càng trào phúng.

“Cô ấy chia tay tôi cả tuần rồi”

“Y Tuyên chia tay?” - Thân Bích ngơ ngác, tức là sau khi cô ta giải thích với mình là chia tay ngay.

“Đúng vậy, cậu không biết?”

“Chuyện của cậu lại kêu tôi để ý, nực cười” - Cậu cũng không ngờ rằng, Y Tuyên lại là người quyết đoán như vậy.

“Cuối cùng là có đi không?”

“Tùy hảo tâm, cậu trả tiền” - Cậu như trút bỏ được một phần nào đó khó chịu mà đáp ứng.

“Để xem bao tử bé nhỏ của cậu như thế nào đã”

“Thế thì tôi không ngại đâu”

Thân Bích vui vẻ đóng vai cùng Trúc Đình ra khỏi phòng học, đi đến quán kem lần trước ăn hạo hực. Y Tuyên từ đầu chí cuối đều nghe mọi chuyện, cô cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện, thì ra từ đầu mình chỉ là người nhúng vào chuyện của cậu ta, nên cậu ta mới tỏ thái độ đó với cô. Cô cũng không hề bài xích gì nhưng chỉ là khó hiểu, bây giờ mọi chuyện cũng đã rõ, cô cũng không còn gì vướng bận mà xách cặp đi về.

Thân Bích ở quán kem kêu một lúc 10 ly kem, hận không thể kêu sập quán của người ta, cậu rạo rức làm sạch 10 ly, lại kêu thêm một phần nước ô mai, cậu bây giờ cũng đã không còn vướng bận việc Trúc Đình kết giao với Y Tuyên nhưng lại thêm một chuyện đáng để cậu bận tâm. Bây giờ cậu với hắn vẫn chỉ ở mức bạn bè, dù cao hơn cũng chỉ là anh em kết nghĩa, hắn vẫn chưa biết được cậu thích hắn, nên bây giờ hắn vẫn có thể kết giao với người khác. Nếu như bây giờ cậu tỏ lòng với hắn thì hắn có chấp nhận hay không, hay sẽ thẳng thắn cự tuyệt, còn nếu cậu không nói thì hắn vẫn sẽ kết giao với nữ nhân. Cậu thật sự e ngại, e ngại điều mà cậu lo sợ sẽ trở thành sự thật. Tối hôm đó, Thân Bích trằn trọc khó ngủ.

12. Chương 12: Rồi Ngày Đó Cũng Đến

Một năm học đối với học sinh là một cực hình, đối với họ, họ chỉ mong cố gắng sẽ hoàn thành một năm học thật nhanh rồi sẽ hưởng một mùa hè vui vẻ. Thân Bích cũng vậy, cậu háo hức chờ đợi một tháng học nữa sẽ được nghỉ hè. Cậu dự định sẽ đi chơi, đi bơi, vân vân mây mây. Và ý nghĩ nói cho Trúc Đình biết được tâm lòng của mình cũng thúc giục. Cậu quyết định vào ngày trước khi bắt đầu kì nghỉ sẽ nói cho hắn biết được tâm tư của cậu, nếu như thất bại thì có lẽ cũng vẫn tiếp tục làm bạn. Cậu mong thế.

Cậu thật sự rất mong lần này sẽ thành công, bởi Trúc Đình hắn cũng chính là mối tình đơn phương đầu tiên của cậu, thật sự hắn đã xuất hiện rất nhiều trong cuộc sống của cậu, lúc cậu buồn nhất hay vui nhất, hắn chính là hình ảnh đầu tiên liên quan đến. Bất quá, nếu sự thật không thể như ý muốn thì cũng đành phải chấp nhận, vui vẻ tiếp tục làm bạn rồi lại như lúc trước, nếu có thể kết giao thì quá tốt.

Thời gian chính là mũi tên không chờ đợi một ai, cứ như vậy chỉ còn một tuần là sẽ bắt đầu kì nghỉ, tâm trạng Thân Bích càng lúc càng bất ổn, lúc sẽ thấy cậu vui vẻ chạy nhảy khắp nơi, nhưng cũng sẽ lúc thấy cậu nằm lì một chỗ, chăm chăm nhìn vào một khoảng không rồi lại suy nghĩ vẩn vơ. Đó chính là tâm trạng của những người đơn phương sắp tỏ tình, vừa háo hức vừa lo sợ. Cậu từng đọc một câu chuyện cũng có nội dung gần giống như vậy, một cậu con trai là bạn thân chơi từ nhỏ với một anh kia. Cậu yêu anh từ năm lên cấp ba, và cậu quyết định vào ngày kia bày tỏ hết với anh, nhưng nào trời thuận theo ý người, chính là cậu biết được rằng anh đã có bạn gái và hai người họ đã yêu nhau gần một năm. Cậu đau khổ cùng cực nhưng nào có thể làm gì được, đành phải buông lỏng rồi nhìn bọn họ hạnh phúc bên nhau, sau này cậu không yêu ai và giữ mình đến về già. Cuối đời cậu viết một tờ giấy rồi bảo với người thân khi chôn cất thì hãy chôn cùng với tờ giấy này. Nội dung trong tờ giấy chính là gửi người con trai năm đó cậu yêu thương, tất cả mọi thứ cậu nghĩ đến bây giờ vẫn là hình bóng của bọn họ khi còn nhỏ chơi đùa với nhau vui vẻ để đến lớn chỉ có thể nhìn anh hạnh phúc với người khác. Thân Bích nhất quyết sẽ không để chuyện đó xảy ra, bởi nếu có gì xảy ra cậu sẽ nói ra mà không giấu trong lòng, tính cậu chính là vậy nếu như không nói ra chính là tự ngược bản thân, cậu không muốn vậy. Nên lấy quyết tâm cậu sẽ bày tỏ trước kì nghỉ một ngày bởi nếu như đáp án không như mong muốn cậu cũng sẽ vẫn mỉm cười.

Rồi ngày đó cũng đến, ngày cậu dồn hết tâm tư vào việc tỏ tình, cậu hẹn với Trúc Đình 9 giờ lên sân thượng của trường có việc (9 giờ có vẻ là giờ linh nhỉ =))), cậu nghĩ trong đầu mọi ý nghĩ là sẽ tỏ tình như thế nào để có thể không phải gượng gạo ngại ngùng

“Tớ thích cậu lâu rồi nhưng không dám nói, thích tớ không?” Không được, quá bạo.

“Thực ra, tớ thích cậu vào một ngày đẹp trời mây trắng cỏ xanh bông hoa vàng óng, kết giao với tớ nhé?” Không được, quá ướm át.

Sau một hồi nghĩ ra n cách tỏ tình khác nhau, Thân Bích vẫn là nên có sao nói vậy. Đúng 9 giờ, cậu lên sân thượng chờ Trúc Đình, không bao lâu sau hân cũng lên. Hai người nhìn nhau một hồi rồi hân mới mở lời

“Có chuyện gì?” - Vẫn là giọng nói như mọi khi.

“Cậu có đoán ra được một phần nào lí do tớ kêu cậu lên đây không?”

“Không”

“Chính là tớ muốn nói, tớ thích cậu”

Hai người lại nhìn nhau thật lâu, ánh mắt đắm đắm nhìn nhau, im lặng bao trùm lấy không gian này, chính là muốn để cho Thân Bích phải hồi hộp nghe cậu trả lời.

“Để tôi suy xét”

Thân Bích cổ vể hơi thất vọng, cậu chỉ lo liệu hai tình huống là thành công hoặc thất bại chứ không hề nghĩ đến sẽ có trường hợp này. Nhưng cậu vẫn gượng cười nói: “Tôi chờ đáp án của cậu”. Rồi lại nói thêm một câu: “Vào học rồi, không là trễ”

Rồi hai người cũng không nói gì với nhau suốt một buổi học đó, Thân Bích cuốn quanh với ý nghĩ có lẽ nào hân cảm thấy chán ghét cậu, hàng loạt những nghi vấn nảy ra trong đầu, tâm trạng như vạn ngựa chạy loạn, bất ổn. Cuối cùng cũng tan học, Thân Bích nhanh chóng đeo cặp rồi tức tốc chạy về như không muốn sẽ phải hồi hộp như vậy nữa.

Nguyên một buổi chiều về, cậu nằm lì trên phòng, chỉ suy nghĩ vẩn vơ rất nhiều, mọi chuyện có thể xảy ra đều nảy trong đầu, không ngừng dày vò. Đêm đó, Thân Bích lại khó ngủ. Mấy hôm gần đây, cậu đã bắt đầu khó ngủ, cứ phải đến hơn 12 giờ mới có thể nhắm mắt ngủ, không thì phải một hai giờ mới có thể ngủ, yêu đơn phương quả thật dày vò người khác.

Ngày hôm sau, cũng chính là sau ngày đó sẽ bắt đầu kì nghỉ, cậu hồi hộp chờ đợi kết quả của Trúc Đình. Vẫn là 9 giờ sân thượng, cậu tổng nhìn lại một lần rồi lại nhìn thẳng vào con người trước mặt. Hân quả thật rất đẹp, ngũ quan tinh tường, nhưng bây giờ không phải lúc chú ý đến những điều đó, mà chính là đáp án của hân. Trúc Đình nhìn một hồi rồi cũng mở miệng

“Tôi nghĩ chúng ta chính là không thể kết giao với nhau”

Thân Bích trần người một lúc rồi mới mỉm cười nói

“Không sao, chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm bạn”

“Tôi nghĩ chúng ta không nên gặp lại nhau” - Câu nói của Trúc Đình vừa thốt ra, Thân Bích sững sốt nhìn hẳn, con người này tuyệt tình như vậy sao.

“Cậu có thể cho tôi biết lí do không?” - Vẫn là Thân Bích cảm thấy có chút mất mát mà hỏi lại.

“Chính là tôi không phải đồng tính luyến ái, và tôi cũng thật sự cảm thấy nếu tiếp tục duy trì thì sẽ làm cậu lầm tưởng nên vẫn là không nên qua lại vẫn hơn”

Những lời nói này tuyệt tình đến vậy sao, thật không ngờ cậu lại là người tuyệt tình đến vậy đấy Trúc Đình, trong đầu Thân Bích suy nghĩ rất nhiều về câu nói đó, nhưng cũng phải nặn ra một nụ cười mà phá tan không khí gượng gạo này

“Vậy cũng tốt, mỗi người mỗi lối đi, cậu và tôi không quan hệ có vẻ tốt hơn, vẫn là tôi tự đa tình quá mà yêu cậu. Tôi đi trước”

Nói rồi Thân Bích tiêu sái bước đi, cố gắng ghìm những giọt nước mắt, chạy thẳng đến WC mà gào khóc, không thể kìm chế được mà cứ tuôn trào. Không nên qua lại, tôi chính vì biết cậu không phải đồng tính luyến ái nên tôi mới nhẫn nhịn đến hôm nay mới nói ra, cậu nghĩ tôi là gì. Tình bạn mấy năm cuối cùng cậu lại vứt bỏ một cách tuyệt tình đến vậy, tôi cũng thật không ngờ đấy. Tốt thôi, nếu cậu đã tuyệt tình như vậy thì tôi cũng không còn gì luyến tiếc nữa, đường ai nấy đi.

Nước mắt con người buồn rơi chính là lẽ thường nhưng uất huận đến không thể bộc phát mà lại phải nhờ nước mắt để giải tỏa, còn gì có thể khó chịu hơn, nhưng mọi chuyện đã như vậy rồi thì đành phải chấp nhận vậy. Và kì nghỉ hè cũng đã đến.

13. Chương 13: Sai Lầm

Từ khi tỏ tình đến nay, Thân Bích cứ như người mất hồn, đầu óc cứ để trên mây, thỉnh thoảng lại cứ nghe câu: “Bích, tập trung”, “Bích, đừng ở trên mây nữa”, cậu cứ như vậy. Con người Thân Bích vốn dĩ đa sầu, đa cảm, nghĩ gì nói đó, dám nghĩ dám làm, năng động, vui vẻ, thế mà từ sau bữa đó lại trở thành con người ầu ầu như vậy. Nhật Băng cũng cảm thấy xót. Chính là cô cũng từng trải qua một lần nên cũng rất hiểu. Thân Bích từ trước đến nay việc gì cũng có thể vượt qua nhưng e cú sốc lần này là quá lớn, cậu ta dù gì cũng là thích tên đó cũng gần một năm, trong đầu chỉ có hình ảnh của mình hẳn, vậy mà bây giờ nói bỏ là bỏ thì không thể. Tâm tư của Thân Bích, hận thì cũng không thể hận, nhưng tức thì cũng không thể, trách tên đó bạc tình bạc nghĩa lại càng không thể, chính là tự trách bản thân tự đơn phương dẫn hết tình cảm của mình cho hẳn, nghĩ lại thấy thật ngu ngốc. Thấy hẳn kết giao Y Tuyên rồi mà còn lại nghĩ với lòng chân thành có thể cảm hóa được hẳn, nhưng không thể cảm hóa đã vậy còn tự rước sầu vào thân. Tình cảm thật là phiền phức, nhìn mà lại không thể chạm thì lại bức rức khó chịu, nhưng nếu không chạm thì lại hối hận mặc dù biết rằng kết cục sẽ bị ai.

Thời gian ba tháng hè này đối với Thân Bích chính là dày vò, ngủ cũng là hình ảnh lúc đó, ăn cũng là hình ảnh lúc đó, day dứt không dứt. Bất quá kể với Nhật Băng, Thiên Hàn hay Diệp Kỳ cũng chỉ làm giảm bớt hay chỉ là động viên cho qua chứ không thể dứt được, tất cả có thể làm bây giờ là giúp cậu có được chỗ an ủi, Nhật Băng biết, Thân Bích chính là chưa bao giờ gặp chuyện này, đây lại là lần đầu, bị sốc là chuyện đương nhiên, nhưng sẽ kéo dài bao lâu.

“Băng à, có phải là tớ có lỗi không?” - Thân Bích mở lời, cậu với Nhật Băng đang ở quán kem mọi khi.

“Cậu không sai, chỉ là do lí trí không đủ để thắng tình cảm thôi, hãy cố gắng vượt qua” - Nhật Băng ra sức động viên.

“Nhưng ngày nào mở mắt ra tớ cũng nhìn thấy hẳn”

“Cậu thường ngày mạnh miệng lắm mà, lúc hấn nói ra câu đó còn đứng đưng phủ lại hấn kia mà, sao bây giờ lại nhu nhược như vậy?” - Nhật Bằng có vẻ mất kiên nhẫn với Thân Bích hiện tại. Cậu nhóc này không phải là Thân Bích thường ngày, bạo gan bạo miệng, mà hiện tại chỉ như một con thỏ nhỏ bị ức hiếp.

“Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì cả, bây giờ cứ mất tinh thần như vậy thật không phải cậu tí nào, Lãnh Cước hôm nay có đúng là Lãnh Cước không, hay lại là Nhượng Cước. Thân Bích, nếu không có hấn cậu vẫn có thể mạnh mẽ đứng lên, cậu còn chúng tớ, nhớ không? Chỉ cần còn chúng tớ thì chúng tớ sẽ luôn ủng hộ cậu, yên tâm đi” - Nhật Bằng đồng dạng giải thích cho Thân Bích. Thật sự cô không muốn nhìn cậu trong tình cảnh này chút nào, hằng ngày nghe cậu lảm nhảm bên tai cũng thành quen, bây giờ chỉ là không khí trầm buồn này thì thật buồn chán.

“Tớ sẽ cố gắng thử xem sao, chờ tớ một tuần sẽ hoàn toàn quên hấn ngay” - Thân Bích quả quyết đưa ra lời nói kiên quyết, đúng vậy, đó mới đúng là Thân Bích của chúng ta, dám nói dám làm.

“Đúng vậy, tớ chờ tin vui của cậu” - Nhật Bằng vỗ vai cậu rồi đứng dậy đi về.

Thân Bích nắm lại một quả đấm, sẽ quyết tâm làm được.

Chính là mọi chuyện không như ý muốn, một tuần sau cậu vẫn không hề quên hấn, mà chỉ là càng nhớ mà thôi, mối tình đầu của mình làm thế nào mà có thể dễ dàng quên đi như vậy được, quả thật nói dễ hơn làm, hôm đó nói là sẽ quên hấn vậy mà bây giờ nhìn lại còn tiêu tụy hơn xưa, thậm hại.

Nhật Bằng nhìn Thân Bích càng ngày càng tiêu tụy thật tức không xử tử tên Trúc Đình đó thành trăm mảnh thì không thể ăn ngon ngủ yên, tên đó quả thật đáng chết.

“Thân Bích, cậu hứa với tớ là sẽ quên hấn kia mà”

Thân Bích thật sự kìm nén rất lâu, rất lâu, cuối cùng cũng không thể kiềm chế được mà òa khóc với Nhật Bằng, cậu thật sự từ khi thích tên Trúc Đình kia thì đã khóc hơn hai lần, cậu chưa bao giờ vì một người con trai nào mà lại khóc nhiều như vậy. Thật sự là vậy, con người cậu từ nhỏ dù đau đớn thế nào cũng chưa rơi lệ, thế mà vì tên này lại khóc nhiều như vậy. Đây là thiên lí gì đây.

Thân Bích quả thật không cam tâm, mình dù gì cũng đâu gây ra lỗi lầm gì mà lại cự tuyệt đến đau đớn như vậy, đây là sỉ nhục, sỉ nhục một cách không thẳng nhưng lại là một đòn chí mạng. Cậu luôn tự hỏi bản thân, là do mình quá ngốc hay do mình quá lụy tình, tình yêu đâu biết phân biệt đúng sai nhưng sao cậu lại bận tâm như vậy. Đây là do trả nợ kiếp trước, quả thật không khiến nổi lòng Thân Bích ngày một rối rắm, đây chính là sai lầm lớn nhất trong đời của cậu, vì tên Trúc Đình mà thay đổi cả tương lai của mình.

14. Chương 14: Giới Hạn

Ba tháng hè trôi qua trong sự bình lặng, trong thời gian đó Thân Bích cố gắng vượt qua nỗi buồn bằng cách nếu cảm thấy không thoải mái sẽ tìm ngay đến Nhật Bằng, chính là bày tỏ hết mọi thứ trong lòng.

Để có thể quên được tên Trúc Đình, Thân Bích tập trung vào việc học, chăm đầu học học một cách siêng siêng năng năng, ba tháng hè đó, cậu không đi chơi, không chơi trò chơi điện tử, không nghe nhạc, không xem TV, cự tuyệt tất cả mọi thứ, chỉ học a học, đến độ nội bất xuất ngoại bất nhập, phi thường chăm chú.

Hiện tại cậu là học sinh năm hai cao trung, có thể nói là giai đoạn gần như chạy nước rút cho năm cuối, cậu vẫn như mọi ngày, vào lớp chăm chú lấy sách học bài, hay cầm điện thoại để lướt, không còn như lúc trước chạy đông chạy tây, Nhật Bằng cũng cảm thấy cậu thay đổi thật nhiều. Nếu là lúc trước, cậu sẽ cùng Nhật Bằng đi xuống căng tin trường để nói chuyện ẽnh ương con cóc, nhưng hiện tại chỉ là một con người thấp phần buồn chán.

Nói đến tên Trúc Đình, vừa bắt đầu vào học không bao lâu là hấn lại kết giao với nữ nhân không dưới ba người, tên này sa đoạ a, lại còn giao du với đám chẳng ra thể thống, chỉ biết lo ăn chơi, tin tức về hấn

không có gì tốt để nói, không về trăng hoa thì chỉ là trác tán, quả thật Thân Bích nghe đến mà lòng bùng nổ tai. Hiện tại hắn đang kết giao với một cô gái tên Mộng Cầm, tên nghe như đàn gảy bên tai nhưng thực tế khiến người khác cũng phải ngả nhào, chính là cô ta rằng thì như bàn cào, gương mặt chỉ tính là bình thường, không thể xếp vào hàng thanh tú, dáng người cũng chỉ ở mức trung bình, Thân Bích khi nghe tin này ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm lại chính trong lòng động không ít, tên này từ khi tuyệt giao với cậu đến nay toàn kết giao với hạng nữ nhân không đẳng hoàng thì bất quá cũng là nữ nhân không đoan chính, khiến ai cũng chán ghét.

Mặc dù nói cậu không muốn quan tâm đến hắn nhưng không hiểu sao khi nghe tin này lại bàng hoàng, xinh đẹp không nói đi, đẳng này lại là nữ nhân trung bình, lãng mạ cậu tàn tạ như vậy a.

“Băng a, tớ nghĩ tớ sẽ từ bỏ” - Thân Bích vẫn luôn nói câu này.

“Tớ nghe cậu nói lần này là lần thứ hai mươi mốt rồi đấy. Cậu quả thật vẫn còn chút lưu luyến hắn” - Nhật Băng lắc đầu chán nản.

“Tớ thực sự vẫn còn nhớ sinh nhật hắn tớ tặng một trăm con hạc giấy cùng một ngàn ngôi sao, tớ nghĩ chắc hắn cũng chán ghét vứt bỏ đi” - Thân Bích âu sầu đến độ chán nản.

“Quà sinh nhật là thể hiện tấm lòng của mình, tớ nghĩ hắn không bạc tình đến mức đó” - Nhật Băng an ủi phần nào.

“Tớ cũng mong như vậy”

Dừng một lúc rồi nói tiếp.

“Học kì hai tớ sẽ chuyển qua lớp nâng cao ngoại ngữ”

“Cậu thật sự hận hắn đến vậy sao?” - Nhật Băng sửng sốt vài giây rồi lấy lại bình tĩnh hỏi.

“Thật sự cũng không hận hắn, chỉ là không muốn nhìn thấy hắn nữa”

“Tớ luôn ủng hộ quyết định của cậu, dù đó là mưu phản tớ vẫn ủng hộ”

“Tớ cảm ơn cậu nhiều lắm Băng”

Nhật Băng búng nhẹ vào tai Thân Bích: “Khách sáo làm gì?”

Thân Bích xoa xoa tai mình rồi hì hì cười. Cảm ơn cậu nhiều lắm Băng, nếu không có cậu thì ba tháng hè quả thật đúng là cực hình đối với tớ, tớ quả thật không mạnh mẽ như vậy, tớ chỉ là một kẻ yếu đuối mà thôi, nếu không nhờ các cậu động viên thì tớ cũng chỉ có thể nằm đó mà suy nghĩ vớ vẩn rồi ngổ ngắc khóc thôi. Cậu cũng từng nói với tớ, tình yêu này thiêng liêng hơn bất kì tình yêu nào, nhưng lại là điều cấm kỵ đối với người đời, nếu như cậu có thể tiếp tục thì hãy đi trên con đường này, tớ luôn ủng hộ cậu. Những lời nói này của cậu chính là động lực giúp tớ có thể chịu đựng đến ngày hôm nay, ngoài lời cảm kích tớ cũng không còn gì có thể nói.

Cô giáo vào lớp, thông báo về việc Thân Bích sẽ chuyển lớp, cả lớp bàng hoàng cũng không ít, chính là học cũng một năm rồi nên dù không chơi chung cũng sẽ cảm thấy một học sinh chuyển đi sẽ có gì đó thiếu vắng, nhưng chính là quyết định đã đưa ra thì không thể nào thay đổi được nữa. Học kỳ hai cậu sẽ chuyển qua một lớp dành cho nâng cao ngoại ngữ. Trong lớp này chắc hẳn sẽ tập trung vào ngoại ngữ, học sinh cũng là những người xa lạ, lớp này cũng có vẻ độc lập hơn so với những lớp thường, cơ sở vật chất tốt hơn, giáo viên cũng là những người chuyên nghiệp thuộc hàng giáo sư hàng đầu giảng dạy, đầu tư nhiều vào kĩ năng nói, chương trình học cũng nặng nề. Thân Bích muốn vào lớp này chỉ muốn không gặp tên đó nữa, luyện ngoại ngữ có thể chỉ xem là lí do phụ, lí do chính là xóa bỏ hình bóng tên đó.

Giờ ra chơi, mọi người xúm lại Thân Bích hỏi nào là tại sao lại muốn chuyển, rồi dần dần là đừng quên họ, vân vân mây mây, đáp lại mọi người là cười rồi đáp qua loa mấy câu. Thân Bích từ khi vào học đã không ngồi cạnh tên Trúc Đình nữa, hiện tại là cậu ngồi cạnh Nhật Băng, bàn trên, dưới là Thiên Hàn và Diệp Kỳ, tên Trúc Đình thì hắn tự thu mình vào một góc trong lớp mà ngồi, tự cô lập bản thân.

Bây giờ là cũng đã ở nửa học kì một, cậu vẫn như thường ngày, vẫn chăm chú học tập, vẫn nghe những lời thị phi về tên Trúc Đình, hắn lại đổi bạn gái mới, nghe đâu tên Xuân Cảnh lớp kế bên, diện mạo cũng tính

như Mộng Cầm, thật không hiểu nổi tên này nghĩ gì, bất quá cũng là kẻ hèn đi, dù sao cũng chẳng có gì lạ.

Ngày hôm sau, tan học chỉ còn lại mình cậu phụ giúp giáo viên một số công việc lật vật thì đi ngang qua lớp học, nhìn thấy cảnh tượng tên Trúc Đình đang cùng cô gái Xuân Cảnh đó ôm ấp nhau, đã vậy còn hôn nhau, nhưng khi môi vừa mới chạm vào, Trúc Đình đã thấy Thân Bích đứng ở ngoài cửa ôm một chồng sách trốn mất lên đứng nhìn, cô gái Xuân Cảnh trong lòng hấn bất giác xấu hổ cũng thoát khỏi vòng tay của hắn, đỏ mặt chạy nhanh ra khỏi nơi đó, Trúc Đình sắc mặt ngày một tệ đi đến bên Thân Bích che đi ánh sáng trước mặt cậu, lạnh giọng tỏ vẻ khinh thường: “Không ngờ loại người như cậu bị cự tuyệt đến vậy vẫn không liêm sỉ mà lại làm loại trò này”

“Cậu nói trò gì?” - Thân Bích nhất thời hóa hồ đồ mà hỏi lại.

“Cậu làm gì khắc biết, thấy tôi quen bạn gái là lại cố ý phá, tôi cũng không ngờ đồng tính luyến ái cũng tính là ghê tởm đến thế đi, bị cự tuyệt như thế mà cũng không có ý rút lui, cứ nghĩ rằng cậu từ bỏ ai ngờ vẫn là còn ôm cái loại tình cảm kinh tởm đó mà lại giữ thủ đoạn, chết tiệt” - Hắn cười lạnh.

“Nhưng tôi...” Lời nói chưa hết là đã bị cắt ngang.

“Chính là dù tôi có bị kẹp đầu thì tôi cũng không bao giờ thích cậu, nên cậu hãy biến đi cho khuất mắt”

Thân Bích cố gắng lấy lại đủ bình tĩnh để nhếch môi lên cười khinh bỉ hắn, đồng tính luyến ái à. Ha ha ha. “Tốt thôi, dù gì tôi cũng không còn gì để nói. Vẫn là tôi đi trước, có việc bận”

Nói rồi cậu cũng ngoảnh mặt mà bước đi bỏ lại hắn ở nơi đó nhìn bóng lưng của cậu. Trúc Đình, đồng tính luyến ái dù gì cũng không phải loại người như cậu mà lại lăng nhăng bay bướm, nhưng chính là cậu lại không nhận ra được, tốt thôi, dù gì cậu cũng chẳng chịu hiểu tôi cũng chẳng nói được.

Thân Bích sau khi bị lần cự tuyệt khi đó đã chịu một cú sốc lớn, chỉ vừa hồi phục không bao lâu thì lại bị một lần lăng mạ này làm bị sốc đến độ ghen uất, buồn cười thật, bị cự tuyệt đến độ vậy mà vẫn không khóc sao, hay là đã quá quen thuộc cảm giác này. Đau thật đấy, để tôi xem có thể hồi phục không nhé, cậu nghĩ thiếu cậu tôi sẽ chết sao, hay khóc suốt suốt van xin, không hề, để tôi cho cậu thấy, không có cậu, tôi còn sống tốt hơn, cứ chờ đấy.

Học kì hai đã đến, Thân Bích chuyển đến lớp nâng cao ngoại ngữ.

15. Chương 15: Như Hôm Đó

Thân Bích học ở lớp nâng cao cũng đã được ba tháng, cũng đã quen biết được một vài bạn mới, người ngồi cạnh cậu là Nhạc Vân, thủ khoa của trường cao trung này, thành tích học tập có thể nói là phi thường xuất sắc, nhìn điểm số mà chói lòa cả thị giác, thực khiến người khác ngưỡng mộ. Cô là một người khá ít nói nhưng cũng rất thân thiện, có điều chỉ khuất mắt đều tùy thời đến chỗ cô, sẽ được giải quyết, Thân Bích cũng rất thích cô gái này.

Mọi người trong lớp này không hẳn là khó gần, cũng chỉ là tập trung cho việc học nhiều hơn, ít nói hơn lớp thường nhưng những hoạt động phong trào vẫn tham gia thường xuyên, cũng rất sôi động không kém, Thân Bích cũng có thể hòa nhập được rất nhanh. Bạn bè thân thiện, thầy cô nhiệt tình làm Thân Bích cũng đỡ một phần áp lực mà có thể cố gắng tập trung cho việc học.

Còn lại ba tháng nữa là lại kết thúc năm học này, Thân Bích lại càng chăm chú vào việc học nhiều hơn, thường lên mạng lên làm bài tập, luyện kĩ năng ngoại ngữ cũng như trau dồi thêm nhiều kiến thức cho các môn khác. Vốn dĩ cậu đã có năng lực tiếp thu nhanh chóng nên dần dần thành tích trong lớp của cậu cũng ngày một nổi bật, có thể nói là ngang ngửa với Nhạc Vân, quả kẻ tám lạng người nửa cân, thứ hạng đứng nhất lớp sẽ thuộc về ai cũng khó biết trước được, nên việc quyết định ai sẽ là người đứng nhất lớp phụ thuộc vào điểm số của kì thi học kì này.

Cũng chỉ còn một tuần cho việc ôn tập, tâm tư của Thân Bích lúc này là ôn bài, ôn bài và ôn bài, Trúc Đình gì đó cũng chỉ là việc của việc của gần một năm về trước, hiện tại cậu ngoại trừ học thì không còn việc gì khác, vì vậy sau khi cuộc thi học kì kết thúc, kết quả cậu đạt được học sinh xuất sắc cũng là lẽ thường tình, nhưng điều đáng để ngạc nhiên chính là điểm số của cậu tất cả đều là điểm tuyệt đối. Tin này cũng phát lan đến cả trường ai cũng đều biết, có thể nói đây là một sự chấn động không ít.

Vào ngày tổng kết, Thân Bích được nhà trường trao cho giải thưởng “Học sinh Ưu tú nhất”, bình thường cậu đã được mọi người truyền tai nhau về tài đánh nhau, bây giờ lại thêm thành tích học tập đáng ngưỡng mộ như vậy không khỏi khiến bàng hoàng. Người ngạc nhiên nhất có lẽ là tên Trúc Đình, hẳn thật sự không ngờ, người mà mình cự tuyệt như vậy mà lại có thể vươn lên đây sức sống như vậy. Chính là những ngày trước hắn còn thấy cậu vô cùng tiêu tụy cùng suy sụp, nhưng không nghĩ đến ngày hôm nay lại có thể vinh quang đến độ là học sinh ưu tú nhất, quả thật đời không lường trước được điều gì. Hắn nghĩ đến một năm trước, người con trai vô tư đó quả thật là thuần khiết, vô ưu luôn quần quít lấy hắn, nhưng không ngờ chỉ vì câu nói của hắn mà người con trai đó lại tiêu tụy đến mức đáng thương, nhưng bây giờ lại có thành tích đáng nể đến không ngờ, trong tâm hắn hiện tại lại dâng lên cảm giác chua xót.

Sau sự kiện đó nên khi bước chân sang cuối cấp, danh tiếng của Thân Bích vang xa cả trường, không ai là không biết, gương mặt khả ái cùng với thành tích siêu khủng, làm người hâm mộ cũng như gửi thư làm quen này nọ là không ít. Có thể nói là mấy bao như vậy.

Trong đó, có một anh tên là Thạch Đăng, nghe cứ liên tưởng tới đèn đá, suốt ngày cứ lèo đèo theo cậu, nào là mua đồ ăn vặt, phụ giúp cậu vác đồ này nọ, có thể nói là theo cậu suốt ngày cứ như kẹo cao su bám chặt kéo mãi không ra, bất quá cũng là cơ hội tốt, cậu thật sự cũng muốn trả thù tên nào đó đã từng làm cậu đau khổ. Thân Bích có một phần chán ghét nhưng cũng muốn để anh trai này giúp mình xóa hận xem sao.

Ngày hôm đó là một ngày đẹp trời, anh trai Thạch Đăng hẹn Thân Bích ở một góc cây vắng vẻ, dáng vẻ khấn trương

“E... Em... Anh rất thích em” - Anh khấn trương đến mức nói năng lộn xộn.

Đáp lại là một nụ cười, giây phút đó anh trai có vẻ đang chìm đắm trong nụ cười đó: “Xin lỗi anh, nhưng em nghĩ chúng ta chỉ nên là bạn a, chúng ta vẫn có thể liên lạc, chỉ là hiện tại em không thể kết giao với ai được nữa, mong anh hiểu cho em”

Thạch Đăng ngơ ngác khi nghe câu trả lời, có chút mất mát, anh nói đến cũng là một người nhìn không tệ, ngũ quan không tính là sắc xảo nhưng có thể tính là có khí chất, thân hình cao hơn cậu một cái đầu, đội trưởng câu lạc bộ bóng rổ, con người gọn gàng, vui vẻ, thân thiện, có thể tính là mẫu người hoàn thiện, hình tượng mà mọi con gái đều mơ ước. Anh cũng cười một cái đáp lại: “Không sao, dù gì anh nghĩ mình cũng quá hấp tấp, từ nay vẫn làm bạn a”. Nói xong anh giơ tay ra, Thân Bích cũng bắt lấy rồi cười. Hai người vẫn tiếp tục là bạn, những ngày sau đó vẫn bình thản trôi qua.

Nhưng là không nghĩ tới ngày hôm sau, Thân Bích bỗng nhận được một lá thư hẹn cậu lên sân thượng lúc 9 giờ, cậu cảm thấy có cảm giác cảnh tượng ngày hôm đó lại ủa về.

Lúc 9 giờ, cậu đi lên sân thượng như lời của lá thư, lại thấy thân ảnh của tên Trúc Đình, cậu một cổ khí tức tràn đầy nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh quay lưng bước ra cửa. Bỗng hắn mở lời

“Không nghĩ rằng cậu lại chịu lên đây?”

“Cậu muốn gì?” - Khóe miệng đáp lại ý cười của Trúc Đình, Thân Bích vào thẳng vấn đề, cậu tự dưng bị tên này gạt lên đây là đã một cổ lửa hận, nay lại bị hắn vòng vo thật khiến khó chịu.

“Thân Bích, hãy cho tôi cơ hội để một lần được thích cậu không?”

Thân Bích vẫn diện vô biểu tình không liếc Trúc Đình dù chỉ một lần, chỉ để lại một câu: “Cậu nghĩ tôi vẫn còn chờ đợi cậu sao?”

Trúc Đình tựa hồ bị câu nói làm cho hoá đá, hẳn chỉ có thể cảm nhận được sự hàn lãnh toát ra từ gương mặt của cậu, Thân Bích dường như đã không phải như Thân Bích của ngày hôm đó, ngày mà cậu vẫn còn vô tư mà tỏ tình với hắn, rồi lại bị một câu cự tuyệt một cách đáng thương.

“Nhưng là...” - Trúc Đình không thể nói lại gì khi thấy cậu không buồn liếc mình.

“Tôi không còn gì để nói với cậu, đừng bao giờ gặp tôi nữa”

Nói rồi quay lưng mà bước đi. Hình ảnh này rất giống như hôm đó, nhưng chỉ là hiện tại, người mà bị cự tuyệt không phải là cậu, mà là tên Trúc Đình đang vẫn còn ngẩn ngơ nhìn bóng lưng cậu đang bước.

16. Chương 16: Liễu Thân Bích

Ngày X tháng X năm XXXX, trời nắng đẹp.

Tôi tên là Liễu Thân Bích, năm nay mười tám tuổi, cấp ba cao trung. Tôi có những người bạn thân học chung từ cấp một sơ trung, Đông Dương Trúc Đình, Mai Nhật Băng, Liễu Thiên Hàn và Diệp Kỳ. Hôm nay tôi muốn bày tỏ mọi suy nghĩ của tôi vào quyển nhật ký này, chỉ là lâu lâu mới viết một trang thể này thì nên đổi lại là tùy hứng kí có vẻ hảo hơn. Tôi bắt đầu kể đây.

Lên cao trung, tôi cùng bọn Nhật Băng, Thiên Hàn, Diệp Kỳ vẫn học chung, chính là lúc đó tôi cũng nhận ra tình cảm của mình đối với Trúc Đình cần phải nói ra, được ăn cả ngã về không, kết quả không những về không mà còn mất cả chì lẫn chài, tình bạn từ trước đến nay mất hết, không thể làm bạn mà còn không thể gặp mặt để làm người dưng nữa. Tất cả mọi thứ đều chấm dứt, lúc đó tôi biết rằng, giới hạn của mình cũng đạt đến giới hạn. Thứ mà tôi đeo đuổi bao lâu nay lại mất trước mặt mình.

Có bao giờ bạn từng nghĩ đến, tình yêu đồng giới là nghịch lí chưa? Tôi chưa bao giờ hối hận khi đã lựa chọn con đường này, người đời nói tình yêu này không hợp thuần phong mỹ tục, tôi thực sự không hiểu đó là cái gì mà phải ràng buộc theo một khuôn khổ, quá đối áp lực. Một con thiên nga sống trong một tòa lâu đài, chỉ vì không thể chịu nổi sự sẵn sẵn của thợ săn, thay vì cứ áp e lo sợ, thiên nga vùng dậy đáp trả có thể thay đổi tình thế, nhưng vẫn không tin tưởng bản thân nên chỉ thu mình trong tòa lâu đài cô đơn kia. Tôi không muốn như con thiên nga đó, ước nguyện của tôi là cùng với tên Trúc Đình sống chung với nhau đến đến đầu bạc, nhưng bất quá mong ước đó không thành sự thật. Tôi muốn cho xã hội này biết rằng, tình yêu đồng tính là tình yêu đẹp nhất, không thua gì tình yêu dị tính. Có thể trong thế giới của người đồng tính, có một số thành phần bất hảo, bất quá đó chỉ là một tỉ lệ rất nhỏ, và lại không phải ai cũng như ai nên không thể vì đám cả nắm, không công bằng.

Tôi đã từng mong rằng, khi Trúc Đình đáp ứng lời đề nghị của tôi, hai người sẽ cùng nhau ở bên nhau, cùng nhau thức dậy thấy thân ảnh đối phương, cùng nhau hôn chào buổi sáng, hưởng thụ mọi sự ấm áp từ đối phương, nhưng giờ không được rồi.

Từ sau lần cự tuyệt đó, tôi cơ hồ cũng có một chút bàng hoàng, tại sao tên Trúc Đình lại thích mình nhỉ, hay là hấn lại có ý đồ. Hấn là cá cược với lũ bạn bất hảo của hấn rồi lại cá cược với lũ bạn bất chính của hấn, tốt nhất nên đề phòng vẫn hơn. Tên này thâm tàn bất lộ, cẩn tắc vô áy náy. Nếu như lúc trước không phải lo sợ hấn cự tuyệt thì đã im lặng, bất quá không ngờ hấn tuyệt tình như vậy nên giờ hấn muốn quay lại là điều không thể. Tiểu công trên thế gian này không một ai tốt, trong đó có cả hấn, mà nếu tiểu công trên thế gian này có tuyệt chủng hết cũng không đến hấn có cửa.

Mà kể cũng lạ, hấn bỗng dưng đối tốt với mình, nào là cố gắng tiếp cận mình này nọ, nhưng hấn càng làm mình càng chán ghét, hấn thật ra cũng chẳng tốt tính gì cho cam mà lại cho không người khác một cái gì, nếu hấn nổi tâm tốt như vậy càng đáng nghi ngờ, trước giờ muốn đụng đến đồ của hấn cứ y đụng đến đồ trong bảo tàng, thực con mẹ nó khó khăn, bây giờ bỗng dưng hấn dâng ra như vậy thì cứ như cáo đến chúc Tết gà, hi hữu.

Giả như hôm trước, bỗng dưng hấn mua cho mình chocolate, mà mình chẳng buồn nâng mi lên nhìn hấn hướng chi là nhận nó, buồn nôn, có khi ăn xong chocolate mình giãy dụa ngộ độc không chừng, không lường được.

Quả thật trong thời gian qua, có nhiều chuyện đã xảy ra nhưng cũng không thể cứ ôm lấy quá khứ mà sống được, phải biết nhìn về tương lai, mình không vì mình trời tru đất diệt, cứ như vậy đi, dù sao tên đó trước kia cũng đã làm điều có lỗi với mình như vậy, bây giờ tha lỗi cho hắn có khác nào là thể hiện mình là người mềm lòng mềm dạ cho hắn được một bước lẩn một thước, không nên không nên, chính là phải thể hiện mình là người không có hắn vẫn sống tốt, à không phải cho hắn biết cái mà hắn cho là ghê tởm còn đáng ngưỡng mộ hơn những gì hắn tưởng.

Đồng tính luyến ái à? Trúc Đình à, người cứ tưởng đồng tính luyến ái ai cũng như ai sao, người chỉ nhìn thấy đa số là những người ẻo lả, nhưng người chưa nhìn thấy đồng tính luyến ái nào như ta đâu, không phải ai đồng tính cũng trang điểm hay cần tiền của đàn ông, vì tiền mà nằm dưới thân hầu hạ đàn ông, không hề có chuyện đó, ta cho người biết, trong cái xã hội này, những người xung quanh người là đồng tính không ít. Chỉ là họ không công khai ra thôi, người cứ tưởng người có khí chất đàn ông lắm sao, thật ra nhìn người cũng không khác gì một người làm thụ nằm dưới thân đâu, người cứ nghĩ người mạnh mẽ thì người sai lầm rồi. Gay vẫn có người có khí chất lắm, chứ không phải thẳng nam như người mới khí chất. Tình yêu dị tính của người làm ta cảm thấy khinh bỉ, một ngày một nữ nhân sao, bắt quả người mang bệnh lúc không hay đâu, đừng ngênh mặt lên mà kinh tởm ta, sai lầm.

Ta sẽ cho người thấy, tình yêu đồng tính không những đẹp hơn tình yêu dị tính của mi mà còn đáng ngưỡng mộ hơn nữa, cứ chờ đấy, một ngày nào đó ta sẽ cho người thấy được tình yêu của ta còn. Người sẽ phải cảm thấy hối hận về những việc làm của mi đã làm. Nếu mi nghĩ rằng mi cự tuyệt ta mà ta sẽ khóc lóc, nài nỉ van xin này nọ thì người cũng thật nông cạn đi. Người sẽ không bao giờ thấy được giọt nước mắt của ta, không bao giờ. Cho dù ta có khóc cũng không bao giờ để cho thể loại cầu huyết như người thấy được.

Thứ ta sẽ làm cho bằng được chính là làm cho gương mặt của người phải khóc lóc đến độ van xin mới thôi. Nói ta độc ác cũng đành chịu, ta vốn dĩ như vậy, người đừng trách ta, ai bảo người là người đầu tiên tất cả, gieo gió gặt bão, lãnh chịu hậu quả của người đi.

Thân Bích đóng quyển tùy hứng kí lại, nằm lên giường nhắm mắt thở dài ra một hơi, quả thật ngày hôm đó hắn bỗng dưng xin cho hắn một cơ hội là một việc không khiến cậu suy nghĩ mấy ngày nay, thế nào mà hắn lại như vậy, bao nhiêu nghi vấn hiện ra trong đầu thì cậu lại càng cố gắng đẩy ra hết. Bây giờ việc cần làm là học cho thật tốt, thực hiện ước mơ của mình rồi kiếm bạn trai gì đó tính sau. Thật sự bây giờ cậu không muốn tiếp nhận tình cảm của một ai nữa. Mọi tình đầu thuần khiết của mình bị chà đạp như vậy còn chưa đủ sao, còn phải tự dần thân vào thứ mà không đáng đó.

Trúc Đình gì đó, chỉ là một nhân vật người đứng, hãy cho vào dĩ vãng, mọi thứ về hắn sẽ là một hồi ức vừa đẹp vừa buồn. Khóc cũng đã khóc, cười cũng đã cười đủ, còn chi mà phải vương lại. Đành phải thuận theo tự nhiên thôi.

Tối hôm đó, Thân Bích vẫn như mọi khi, vẫn ăn uống sinh hoạt như thường ngày, chỉ là có chút không thích nghi. Từ khi bắt đầu vào năm học mới, cậu đã dọn ra ngoài ở kí túc xá, chính là để có thể dễ dàng phục vụ cho học tập. Nhưng nào ngờ đây lại là cơ hội cho cái tên đáng chết đó.

17. Chương 17: Ninh Phu Nhân

Thân Bích cứ nghĩ rằng, Trúc Đình chỉ là phút hứng thú nhất thời nên mới muốn quay lại với mình, chỉ khoảng một tuần hắn sẽ thôi ngay. Nào ngờ một tuần sau hắn vẫn còn bám dai đến thế, thôi được rồi, hai tuần vậy. Kết quả, hai tuần sau, cái đuôi Trúc Đình vẫn còn bám dai như sam, thật hận không thể băm hắn ra. Chẳng phải đã cự tuyệt hắn rồi sao, thế mà vẫn còn bám như vậy. Hắn muốn làm gì làm đi, không quản hắn nữa. Kết quả của việc không quản hắn nữa chính là một tháng sau hắn vẫn còn bám đến độ muốn huyết tràn phần túc, tên này đến tột cùng là muốn thế nào đây, rõ ràng lúc trước người cự tuyệt cũng là hắn, mà cư nhiên hiện tại người bám đuôi cũng là hắn. Tên này thật khó hiểu, Thân Bích khi còn là bạn với hắn cũng biết tính hắn, hắn có hứng thú với cái gì thì sẽ bám dai với thứ đó, khi có được rồi thì sẽ chán

rồi bỏ đi. Chính vì vậy, cậu không muốn đáp ứng tên đó, chẳng phải lại trở thành đồ chơi mãi nguyên hấn sao, chính mình đâu có gốc tới mức đó. Mà bây giờ có cự tuyệt nữa thì hấn cũng tiếp tục bám theo, còn nếu không nói gì thì mỗi ngày trong ngăn bàn nếu phải bánh thì cũng là nước ngọt, thật sự đỡ khóc đỡ cười mà, tên này đến tột cùng là muốn thế nào. Bổngưng nói bỏ là bỏ, thích là thích, đầu hấn nước vào à.

Cố gắng chịu đựng nữa đi, còn có hơn nữa một học kì nữa thôi là thoát hấn rồi, thực sự phiền chết người mà, sau khi ra đại học mình sẽ vào ngành Luật, cố gắng trở thành một luật sư chân chính, không để cho người khác chịu ủy khuất, cố gắng không để cho cuộc hôn nhân nào tan vỡ, thật sự không hiểu những người có tình yêu không chịu giữ, nhưng thứ đó cũng thật mong manh, nâng niu thì vụn, thả lỏng thì mất, giữ quá thì chạy, đúng là khó chiều, cho nên mình không muốn kết giao với ai, nhất là tên Trúc Đình đó, hấn chính là cái lỗi của tạo hóa này. Mà từ khi mình đoạn tuyệt với hấn đến giờ không biết hấn như thế nào nhỉ, chắc hấn là cũng lại giao du với đám bạn không đàng hoàng của hấn, nhìn buồn nôn chết được. Mà bổngưng lại nghĩ đến hấn làm gì nhỉ, tên này suốt ngày bám mình làm ám ảnh đến cả khi ăn vặt, nhìn đồ ăn là lại nghĩ tới bản mặt hạ lưu của hấn, thật không dám ăn gì, buồn tào.

“Hàn a, cậu có bận không, ra quán nước, tớ có chuyện cần nói”. Ba mươi phút sau, tại quán nước thường lệ của cậu và Thiên Hàn, nói ra cũng là căn cứ để thị phi mọi chuyện đông tây mà thôi, mỗi lần có chuyện gì là Thân Bích lại hẹn Thiên Hàn ra đó, hôm nay cũng như vậy.

“Hấn cứ bám theo tớ ấy, thật phiền a” - Thân Bích kể ra một hơi sự kiện trong một tháng nay không thiếu một điều gì, kể xong cầm li ừng ực mà uống.

“Tên này quả thật phiền thật, chẳng phải lúc trước hấn là người cự tuyệt sao, bây giờ hà tất làm mấy chuyện này, khác nào là coi cậu như món đồ, muốn thì chơi không thì bỏ a, thật quá đáng” - Thiên Hàn cũng bức xúc hộ Thân Bích.

“Theo cậu tớ nên làm gì?”

“Cậu cứ để xem hấn làm gì tiếp, tên này tớ cũng không biết được ý đồ của hấn, có thể hấn chán chê nữ nhân nên tìm cậu không chừng, cẩn tắc vô áy náy” - Thiên Hàn cảnh báo giùm cậu.

“Tớ biết, nhưng hấn đâu có dễ đụng vào người tớ, chỉ cần đụng đến tớ liền cho hấn tuyệt tự, hạng người như hấn tớ chúa ghét, treu hoa ghẹo nguyệt, thứ đó thật cmn buồn nôn” rồi lại xả thêm một hàng nguyên rửa hấn nào là bị chó cắn nát cục, bị ngựa đá bay mất thăng em nhỏ, bị đập đầu vào cửa, mức độ càng ngày càng tăng, quả thật kinh dị a.

“Tớ thấy hấn mới là người tội nghiệp nha” - Thiên Hàn dùng ánh mắt bàng hoàng nhìn Thân Bích.

Cậu nhú mày, mới có nhiều đó đã sợ, mình là còn chưa lời tám dòng gia phả của hấn để nguyên rửa a, thử tưởng tượng khi đó còn bị nhìn bằng ánh mắt nào ấy chứ. Đối với tội trạng của hấn thì bao nhiêu đây đã nhằm nhò gì. Ngũ mã phanh thây hấn ngàn lần của không đủ ấy.

“Tớ hỏi cậu cái này” - Thiên Hàn lôi Thân Bích từ còi YY mười tám tầng địa ngục về với thực tại, tên này quả thật mộng tưởng thật.

“Cậu hỏi đi”

“Tớ chỉ ví dụ, một ngày nào đó cậu bị kẹp đầu vào cửa, ngựa đá vào đầu, cục hoa nổ rộ, thì cậu có quay lại với hấn không?”

“Không bao giờ, không đời nào, hi hữu, hư cấu, bla bla bla ” - Thân Bích thật sự không muốn nghĩ đến chuyện đó, chính là có nghĩ cũng không muốn cùng hấn kết giao, thể loại cầu huyệt như hấn.

“Hấn là cậu rất hận hấn đi?”

“Cũng không còn hận hấn nữa, chuyện qua cũng hơn một năm rồi, giờ muốn giận cũng không còn hơi sức để giận”

“Tớ nói, nếu như một ngày nào đó, tớ chỉ giả định, nếu cậu có quay lại với hấn, tớ cũng vẫn ủng hộ cậu, tớ sẽ tiếp cậu trông chừng tên hỗn đản đó, hấn mà dám đùa giỡn cậu tớ sẽ hành quyết hấn thành cái thứ bã đậu ngay, cậu quyết định thế nào, bọn tớ vẫn sẽ ủng hộ, dù đó là quyết định sai lầm” - Thiên Hàn nhìn cậu chân thành.

Thân Bích ôm chầm lấy Thiên Hàn mà cảm kích, cậu thật sự cảm ơn ba người họ lắm. nếu không có họ thì cậu làm sao cảm cự nổi những ngày tháng vừa qua, chính là địa ngục trần gian, muốn dứt không được nhưng đã lún sâu sao có thể, đành cam chịu mà thôi.

Sau khi uống nước xong, cậu với cô đi đến rạp chiếu phim coi phim, nghe nói có bộ phim mới ra mắt nói về chủ đề đồng tính nam, anh công và em thụ là chung lớp với nhau, quan hệ giữa hai người là kín đáo, em thụ học hành rất tệ nhưng lại muốn vào cùng đại học với công nên công đã giúp đỡ thụ học. Một ngày kia thụ tặng cho công một chiếc đồng hồ rẻ tiền và nói em sẽ tự tử nếu có người chen vào chuyện của họ. Sau khi vào đại học, em nghe được chuyện của anh công đang hẹn hò với hoa khôi của trường, không đeo chiếc đồng hồ mà mình tặng nữa. Những ngày về sau anh luôn gặp cậu ở bến xe buýt nơi hai người luôn đi và về cùng nhau, nhưng về sau anh mới biết đó là linh hồn của cậu luôn dõi theo anh sau khi tự tử.

Một kết thúc bi hài dành cho một người luôn thủy chung với một người nhưng lại bị phản bội, đến tận cùng tình yêu là cái thứ chó má gì phải khiến cho người khác khổ sở, không thể nói chính là chết đi sống lại muốn lệ huyết lâm đầu, lại không thể buông tay. Tâm trạng của Thân Bích sau khi coi phim trầm hẳn vô cùng, tình huống này không hẳn là giống với mình nhưng lại cũng phản ánh được phần nào, tất cả công đều hỗn đản.

Sau khi ai chia đường ra ai về nhà nấy thì có một người đàn ông mặc comple, đeo kính đen vô cùng lịch sự chặn cậu: “Xin cho hỏi cậu có phải là Liễu thiếu gia không ạ?”

“Chính tôi”

“Làm phiền cậu đi theo tôi gặp phu nhân được không?”

Thân Bích một loạt nghi vấn hiện ra, phu nhân là ai, ai là phu nhân, phu nhân là ai, ai là phu nhân, để giải đáp nghi vấn, vẫn là cậu đi theo người đàn ông đó lên xe. Xe nổ máy chạy vù vù trên một con đường hoa lệ, dừng lại trước một tòa dinh thự vô cùng xa hoa, nhìn muốn thổ huyết người nhìn, cậu cố gắng giữ bình tĩnh bước vào.

“Phu nhân, người bà cần tìm đã đến rồi”

Thân Bích nhìn người phụ nữ trước mặt, đó là một mệnh phụ phu nhân nhìn vô cùng quyền quý, khí chất toát ra làm người khác phải kính nể, không những nhìn vô cùng sang trọng mà còn rất quý phái, hẳn lúc trẻ là một đại mỹ nhân đi.

“Cậu ngồi đi” - Người phụ nữ từ tốn nói.

Thân Bích cẩn thận ngồi xuống đánh giá người phụ nữ này, tìm cách để đối phó.

“Cậu biết tôi là ai và mời cậu đến đây làm gì không?” - Người phụ nữ uống ngụm trà rồi đặt xuống hỏi.

“Thật sự không biết”

“Tôi cũng xin tự giới thiệu, tôi họ Ninh, Ninh Mộc Kiều, cũng chính là mẹ của Trúc Đình”

Thân Bích ngỡ ngàng, đây là mẹ của hắn sao, thật nhìn không ra a.

“Hôm nay tôi mời cậu đến đây là để nhờ cậu một việc” nói xong Ninh phu nhân đem ra một xấp tiền trước mặt Thân Bích rồi nói tiếp “Tôi mong cậu có thể dứt Trúc Đình con trai tôi ra”

Thân Bích nhú mày, bà thấy biểu tình của cậu dường như không hiểu mới tiếp “Dạo này nó dường như không tập trung vào việc gì cũng như học hành càng tệ, và theo nguồn tin tôi thu thập được thì nó do suốt ngày tơ tưởng đến cậu nên mới như vậy. Tôi mong cậu đừng làm khổ con trai tôi nữa, tốt hơn là nên dọn đến nơi khác để không ảnh hưởng nó”

“Tôi thấy cậu cũng là người có thành tích học rất tốt nên cũng là người hiểu chuyện, nên mong cậu sẽ đáp ứng yêu cầu này” Nói rồi bà đẩy xấp tiền lại trước mặt cậu.

Thân Bích giữ lại gương mặt bình tĩnh rồi đáp: “Xin lỗi dì, nhưng con và hắn hiện tại không còn qua lại nữa, và bây giờ con và hắn chỉ là hai người xa lạ, chuyện ảnh hưởng đến hắn con sẽ cố gắng tránh mặt hắn càng xa càng tốt. Xấp tiền này con không thể nhận và mong dì đừng làm như vậy nữa”. Cậu đẩy xấp tiền cho bà rồi đứng lên từ giả ra về.

Ninh phu nhân gương mặt tối sầm lại, cậu ta cứ nhiên khó trị hơn mình nghĩ, có lẽ về sau cản trở con trai mình rất nhiều đây.

Hừ, quả không hổ danh mẹ Trúc Đình, thu thập thông tin nhanh như vậy, nhưng bà ta không nghĩ tới mình đã tuyệt giao với hắn đã lâu, đã vậy còn đưa tiền ra cho mình chỉ để tránh mặt hắn, xem thường mình quá mà. Trúc Đình, mẹ cậu đã coi tôi ra như vậy, thì cậu cũng chẳng khác nào mẹ cậu, để tôi cho cậu xem, đối đầu với tôi, là tôi chỉ có đường chết.

18. Chương 18: Trả Lại Cho Cậu

Từ sau đêm hôm đó, Thân Bích xem Trúc Đình như không còn tồn tại, Trúc Đình dường như cũng nhận ra được điểm khác thường đó, bởi mọi khi hắn bám theo cậu thì cậu vẫn còn tỏ thái độ nhú mảy hoặc bắt quá thì hất mặt lên đi tiếp, còn đằng này là đi như không thấy, à không còn tề hơn nữa ấy chứ. Hắn thật sự không hiểu, không lẽ hơn một tháng hắn bám theo cậu như vậy mà lại không có tác dụng sao, hay là cậu đã trở thành tảng băng sơn thật rồi, mà tất cả cũng do hắn, nếu năm đó hắn không tuyệt tình như vậy làm cậu sốc nặng, không những vậy sau đó còn vì nữ nhân mà sỉ nhục cậu thì đâu như ngày hôm nay, gieo gió gặt bão, luân lý đó cũng hiển nhiên. Người ta trao hết tâm can ra để cho người mà không nhận còn đập bỏ thì bây giờ muốn lấy lại, cơ hồ chỉ có trong mơ. Nước suối trong vắt, thuần khiết vì thấy nước nhiều nên đem về làm nước lau nhà, đến khi nước cạn nhìn mới ngấm lại nước đã bẩn không thể trở lại làm nước suối ngày xưa để uống nữa, oan oan tương báo. Có không biết giữ, để đến lúc mất đi mới thấy được giá trị của nó. Nếu ngày xưa, hắn vẫn lưu tình nói một câu làm bạn thì đâu đến như bây giờ, giờ trách ai, hay trách người vô tâm hay bản thân vô tình. Ai oán cũng quay lại được đâu, đành cam chịu.

Trúc Đình thật sự cảm thấy mình bốc hỏa luôn rồi, chỉ còn một học kì nữa là đường ai nấy đi, bây giờ không tranh thủ thì sau này cơ hội gặp mặt cơ hồ bằng không, như thế nào còn có thể. Vì thế hắn cố gắng tìm mọi cách có thể để níu gần khoảng cách với cậu, sáng sớm đi học cố gắng đi thật sớm để mua đồ ăn sáng bỏ vào ngăn bàn cho cậu, trưa thì mua đồ ăn trưa, chiều mua đồ ăn chiều, chỉ có buổi tối không tiện nên chỉ nuôi ba buổi ăn là được rồi, nghĩ tới không khác gì nuôi heo. Mặc dù khó khăn nhưng hắn vẫn cố gắng, nhìn hắn cũng thành ra xơ xác một phần nào, Đình thiếu gia ngày nào đó vẫn còn phong độ, nữ nhân bám chân dai như đĩa, bây giờ nhìn lại thảm hại cỡ nào, nhưng là dù có cố gắng cách mấy những thứ mà hắn bỏ tình cảm vào đó lại thân nhiên trong thùng rác, một tí thương cảm cũng không có.

Hắn thật sự cảm thấy có một chút bất lực, phải làm thế nào, cậu mới hiểu được hắn là thật tâm với cậu, đây là thật sự, không phải chỉ là hứng thú nhất thời, bởi hắn biết, trên cuộc đời này có hàng tỉ con người, nhưng người sẽ chấp nhận con người của mình chỉ có mình cậu, bởi trước kia hắn cũng chẳng tốt lành gì nhưng cậu vẫn đem lòng yêu hắn, bởi chỉ có yêu thật sự mới yêu luôn cả những nhược điểm của người đó, một người như vậy đâu dễ dàng tìm thấy nữ nào lại đánh mất, thế là hắn lại có thêm động lực để mặt dày mà tiếp tục chiến lược “đồ ăn ba buổi”.

Từ ngày hôm đó, hắn ngày nào cũng mua cho cậu đồ ăn, số lượng cùng giá cả cũng đắt hơn, mọi người trong lớp ai cũng nhìn cậu với ánh mắt ngưỡng mộ, không biết là ai lại si mê cậu đến độ mà lại ngày nào cũng mua đồ ăn như vậy, mà tội thay là cậu một chút lưu tình cũng không có mà đem toàn bộ bố thí cho thùng rác, nhiều lần cũng có nhiều người cảm thấy cậu quá đáng nhưng chỉ là nghĩ trong đầu, không dám nói ra, cũng phải, học sinh ưu tú, võ nghệ đầy mình, chỉ trích cậu thì có khác nào tự ngược bản thân nên thôi cũng phải kiềm chế.

Thiên Hàn đang cùng Thân Bích ăn hàng ở căn tin

“Hình như ngày nào hắn cũng mua đồ cho cậu? Sao phải mua đồ ăn căn tin đắt tiền a?” - Thiên Hàn tò mò hỏi.

“Ăn vào bị trĩ” - Thân Bích chẳng hứng thú trả lời.

“Mà tên này cũng bám dai thật đấy, hai tháng rồi chứ cũng đâu ít ỏi gì, thế mà hắn vẫn kiên trì mua đồ ăn cho cậu, nuôi đủ ba bữa, thật cũng tội cho túi tiền của hắn, mấy món đó ở cửa hàng mới mở, nghe nói không rẻ gì ”

“Cho dù hắn có mua vàng đến tớ cũng chẳng thèm, vả lại tớ cũng chẳng muốn thứ gì từ hắn, tớ cũng chẳng muốn mắc nợ ai, nhận đồ của hắn là chứng tỏ đã tha thứ cho hắn, tớ cũng chẳng thèm mấy món đó, để tái chế làm việc có ích cho xã hội tốt hơn” - Thân Bích vừa gặm bánh mì thông dong đáp.

“Thật bó tay cậu luôn a, mà nhìn ra hắn tiêu tụy không ít đấy, hắn là hao không ít tâm tư đi, bị người tình trong mộng cự tuyệt hẳn là ngược lắm a” - Thiên Hàn càng nói càng mỉa mai tên đại thiếu gia kia.

“Tớ chính là muốn cho hắn không có ngày yên thân, cho dù bây giờ hắn có van xin tớ tha thứ cũng không nhận cái nhìn hưởng hồ là đáp ứng. Nhớ lại ngày đó, hắn cự tuyệt tớ còn thảm hơn a, gần một năm mới có thể dứt ra được, giờ quay lại cũng chẳng còn tình cảm gì. Vả lại, nếu thực sự có quay lại thì cũng yên ổn với mẹ hắn? Đại thiếu gia của Ninh phu nhân hẳn là được cưng chiều đi, muốn chạm vào hắn tớ đây sợ móng tay bị gãy làm hai”

“Cậu gặp mẹ hắn?”

“Cũng vài tuần trước đi, lúc đó, mẹ hắn ngạo khí lớn vô cùng, còn bảo tớ cách xa hắn, đem nguyên xấp tiền to tướng giao dịch, xem tớ là hạng người gì, MB chắc, cho dù tớ có thiếu thốn tình yêu cỡ nào cũng không đến lượt hắn, đại thiếu gia đẹp trai, hào hoa, phong nhã, nữ nhân bám chân như bám lựu, thì cũng không chắc lâu bền, tên đó tớ vừa nghĩ đến là buồn nôn, thật không còn tâm tư”

“Cũng đúng, y gia thế này nợ rồi làm càn, nếu không phải cậu dứt hắn, không phải là giờ bị bứt chết đi, nếu không bị hắn làm tức chết cũng bị mẹ hắn ngược đãi chết, không chừa đường sống a, thật là bi thảm, dứt được hẳn là thoát được mối lo, về sau đỡ phải ưu tư suy nghĩ cho già thêm”

“Tớ cũng thấy phiền, chính hắn làm phiền tớ thế TMD gì mà lại đổ tội lên tớ, thật oan uổng mà, tên đó vừa lì vừa dai vừa phiền, tớ tránh hắn còn không kịp hơi đâu phải bám hắn chi cho cực thân. Mẹ hắn cũng thật, có vẻ đã theo dõi tớ rất lâu, tớ nghĩ bà ta cũng không chỉ biết bao nhiêu đó thôi đâu”

“Cậu sau này nên cẩn thận với những người xung quanh đấy, có khi là mật thám của bà ta cũng không biết chừng”

“Ừ, tên này chính là chúa phiền phức, dính đến hắn cứ y như rằng sẽ có chuyện xảy ra, lúc đó phải chi tớ cho hắn một đá để khỏi phải gây họa”

Thiên Hàn khẽ liếc qua một góc nào đó rồi lại như cố ý nói lớn: “Cậu mà đá Đình thiếu gia thì có khác nào là khiêu chiến với Ninh phu nhân, đến lúc đó tớ sợ mệnh phụ quyền quý phu nhân kia sẽ sai người làm khó dễ cậu”

Thân Bích hiểu ý tiếp lời: “Đúng rồi, sao lại nở đắc tội Đình thiếu gia” Rồi từ từ tiến lại bụi cây gần đó, bắt tại trận cái tên đang nghe lén.

“A, Đình thiếu gia, sao ngài lại phải hạ mình ngồi ở những chỗ như này vậy, có gì đường đường chính chính ra mặt không phải tốt hơn sao?”

Hắn như bị phát hiện không thể nói lời nào.

“A ha, vậy tôi mạn phép xin thiếu gia cho chúng tôi đi ra khỏi nơi nghỉ ngơi của thiếu gia, chúng tôi không làm phiền ngài nữa”. Nói rồi Thân Bích cùng Thiên Hàn quay lưng sải bước đi lên lớp.

“Không ngờ tên đó vẫn không từ bỏ ý định, tớ phải làm gì đó chứ để hắn làm phiền mãi thật mệt mà” - Thân Bích cau mày, thật sự không chịu nổi tên bám dai đó.

“Tớ nghĩ cậu nên tìm người giả làm bạn trai của cậu, để hắn biết khó mà rút lui” - Thiên Hàn cao kiến.

“Ừm, nhưng ai lại chịu giả làm bạn trai tớ?”

“Anh trai Thạch Đăng gì ấy, tớ thấy anh ta cũng tốt, vả lại anh ta cũng đã từng tỏ tình cậu mà, anh ta cũng có vẻ đàng hoàng, sẽ không làm gì cậu đâu”

“Nhưng mà.... lỡ anh ta... không kiềm chế được....”

“Lo xa, cậu cho anh ta mấy đá là xong chứ gì”

“Để tớ thử thương lượng cùng anh ta xem sao”

Sau buổi tan học, Thân Bích hẹn Thạch Đăng ở lại để trao đổi việc giả làm bạn trai, ban đầu anh ta có vẻ không đồng ý lắm, hỏi lí do tại sao, cậu cũng trả lời là để dứt cái đuôi phiền phức kia, sau cũng miễn cưỡng đồng ý, anh ta cũng ra điều kiện là cậu phải đáp ứng mỗi tối đều dạy kèm cho anh ta, cậu cũng có vẻ lưỡng lự nhưng cũng đồng ý. Hai người thành giao và thời gian cho giao ước là một tháng, tất yếu là để làm mất lòng kiên nhẫn của hắn.

Vài ngày sau, khắp trường rộ lên tin đồn học sinh ưu tú hẹn hò cùng đội trưởng đội bóng rổ, một người học giỏi vang danh ai cũng biết, một người nổi tiếng giỏi thể thao, nhìn ra cũng xứng đôi, có một vài người tỏ vẻ khá thất vọng khi biết Thân Bích thích con trai, nhưng mà cũng chúc phúc cho cậu, ai cũng tỏ vẻ hứng thú chuyện này nhưng chỉ có một người là hắc tuyến đây đầu. Trúc Đình vô cùng khó chịu, hắn không hiểu cái tên đầu bóng rổ đó có gì hay mà lại hẹn hò cùng Thân Bích, hắn rõ ràng cũng đâu thua kém gì, thế mà một cái liếc mắt cũng không có.

Hắn vẫn kiên quyết bám theo cậu để xem như thế nào, tên này quả thật cứng đầu.

Ngày thứ nhất, hắn thấy Thân Bích vừa đi vừa sánh vai với Thạch Đăng, hai người cười nói vô cùng vui vẻ. Hắn tự an ủi, bạn bè cũng như vậy. Vẫn cố gắng bám theo cậu.

Ngày thứ hai, hắn thấy Thân Bích tựa đầu vào vai Thạch Đăng, nói những chuyện nghe cứ như thề non hẹn biển này nọ. Hắn nhìn qua cũng cố gắng giữ bình tĩnh. Mới hẹn hò mấy ngày lại nói chuyện sến như vậy, vẫn giữ ý định sẽ bám theo.

Đến ngày thứ ba, hắn thấy Thân Bích ôm Thạch Đăng, anh cũng ôm cậu vào lòng vuốt ve, hắn càng nhìn càng chịu không nổi, thế này thì bạn bè cái gì, chính là đang hẹn hò. Hắn nhảy ra chỉ vào hai người: “Cậu không đồng ý tôi chỉ là để hẹn hò với tên này?”

Thân Bích cố ý ôm chặt Thạch Đăng hơn, như để chọc giận hắn, cậu còn cọ cọ vào ngực anh, làm Thạch Đăng mặt như lên thiên đường, không thèm trả lời câu hỏi của hắn.

“Đúng vậy, tôi với Tiểu Bích đang kết giao” - Thạch Đăng nhếch môi, hất mặt lên khiêu khích trả lời.

“Tôi không hỏi anh, tôi đang hỏi cậu ta” - Hắn thật sự mất kiên nhẫn quát lên.

“Đúng vậy tôi chính là đang kết giao với anh ta, cậu có ý kiến gì?”

“Tại sao, cậu lại cự tuyệt tôi chỉ để hẹn hò với anh ta, anh ta có gì tốt?”

“Anh ta cái gì cũng tốt hơn cậu” - Thân Bích nói như tát gáo nước lạnh vào mặt hắn.

“Nhưng tôi đây lần này là yêu cậu thực sự” - Hắn cố gắng biện giải.

“Nhưng tôi không còn tin cậu, những cái mà cậu nói là tình yêu đích thực đối với tôi, nó cũng không có là gì cả. Ngày đó, cậu vô tình thế nào, chắc vẫn còn nhớ chứ? Lúc đó tôi chịu đựng, tất cả là vì cậu, nhưng đổi lại cũng chỉ là sự khinh bỉ. Hôm nay, tôi trả lại hết cho cậu, đồ ăn mà cậu mua cho tôi, tôi cũng không cần. Và cũng đừng làm phiền tôi” Nói rồi, cậu cùng Thạch Đăng sải bước để hắn còn chết trân với câu nói vừa rồi.

Và đừng làm phiền tôi. Trong đầu hắn vang lên câu nói khi nãy, chính là hắn thật sự đã không động tâm cậu sao, đã vậy còn thảm hại đến mức này, vậy là thực sự, đã mất cậu rồi sao, nhìn cậu đi bên người khác khi đáng ra người đó lại là mình. Hắn không ngừng thốn thức và phân vân giữa buông và nắm.

19. Chương 19: Có Cũng Không Thể

Hôm nay là giáng sinh, không khí lạnh lẽo tràn lan khắp nơi nhưng trong lòng ai đó chẳng hạn như Thạch Đăng lại ấm áp vô cùng, mặc dù biết là chỉ giả làm bạn trai Thân Bích nhưng anh vẫn cảm thấy có thể tới bước này thì cũng là một tiến triển nhỏ rồi, có khi sau này sẽ làm bạn trai chính thức của cậu không chừng. Trong đầu anh hiện ra là lúc mà cậu chịu chấp nhận lời kết giao của anh, hằng ngày sẽ chở cậu đi học, ra chơi cùng nhau xuống căn tin đút đồ ăn cho nhau, uống một li nước cầm hai ống hút, ra về sẽ lại chở cậu về nhà, tối lại dạo phố ngắm sao, bỏ nã ra những tình tiết cầu huyết trong truyện nhưng vẫn không ngừng kích động. Lại nghĩ đến tối nay lại cùng cậu hẹn hò, cũng chỉ là trong giao ước nhưng vẫn không khỏi hạnh phúc, chuyện này bình thường anh chỉ nghĩ rằng là chỉ có thể nằm mơ mới thấy, ai ngờ bây giờ lại thực hiện được.

Anh đang chải chuốt lại bề ngoài của mình, lựa chọn kiểu tóc khiến mình đẹp trai nhất, bộ quần áo đẹp nhất, nụ cười tươi nhất, nói chung là gây ấn tượng tốt nhất. Bên đây Thân Bích cũng đang chuẩn bị cho buổi đi chơi, mặc dù không hào hứng như anh trai Thạch Đăng nhưng đã hẹn trước nên không thể làm cho cậu thả được, nên cậu cũng chu đáo đầu ra đó, nhìn qua rất thu hút, áo sơ mi trắng cùng với quần jean đen làm bật lên dáng người của cậu, vừa thuần khiết vừa dụ hoặc. Quả thật, khi Thạch học trưởng nhìn thấy cậu thì không khỏi khen ngợi, nào là rất đẹp, rất dễ thương này nọ, mặc dù dễ thương thì không đúng lắm.

Nơi hai người đến đầu tiên là một nhà hàng khá sang trọng, gia cảnh của Thạch Đăng tính ra cũng không phải là nhất nhì nhưng cũng là một gia đình giàu có, cũng có một chút quyền lực. Nhà hàng họ đang ăn là nhà hàng năm sao, cả một phòng thiết kế theo kiểu Hi Lạp thời xưa, màu trắng vô cùng huyền ảo. Thân Bích cũng không ngại gọi ra một tràn đồ ăn, dù gì cũng là dịp may hiếm có, phải biết tận hưởng, Thạch Đăng nghe qua cũng giật giật môi, ăn như vậy nuôi hơi khó đây. Phục vụ ghi chép cũng đỡ khóc, người nhỏ như vậy mà ăn muốn thổ huyết a, thật không thể trông mặt bắt hình dong. Sau khi ghi chép xong, phục vụ đi vào phòng bếp, chỉ còn lại hai người trong phòng, Thân Bích cũng không ngại ngừng gì mà bắt chuyện: “Anh lúc trước đã từng kết giao với ai chưa? ”

Thạch Đăng đỡ khóc đỡ cười, thể loại câu hỏi gì đây a: “Chưa, nếu như tính thì em hẳn là mối tình đầu đi”

“Anh điều kiện tốt như vậy mà không ai đồng ý a?” - Thân Bích tỏ vẻ ngạc nhiên, là gạt người sao?

“Chính xác là anh không chịu, anh không thích bị gò bó” - Thạch Đăng chống cằm thâm thúy nhìn cậu.

“Thế mà anh vẫn đồng ý giao ước của em nhỉ?” - Thân Bích cũng không khách khí mà cười một nụ cười tỏ vẻ khiêu khích.

“Không phải là do thích em?” - Thạch Đăng nhìn vào ánh mắt của cậu, ôn nhu cười.

Thân Bích định bác bỏ thì phục vụ đã bưng đồ ăn lên, tình huống có vẻ khá cầu huyết a. Cậu tức trút lên hết các món ăn, này thì thích, này thì thích, này thì thích, không kiêng nể gì anh trai Thạch Đăng mà ăn sạch sành sanh, anh cũng giật giật khóe môi, sức ăn gì thế này, ít nhất cũng phải chừa lại cho anh một chút gì chứ a. Cậu cũng không chút để ý anh mà tiếp tục mấy món tiếp theo, “sát thực” đây là “sát thực”, chính là “sát thực”.

Thân Bích cười trong bụng, nhiều đây thì có ăn nhằm gì, lúc trước khi những ngày này tên Trúc Đình còn phải bắt ngờ nhiều, như thế này có tính là bao nhiêu, mà bỗng dưng đang ăn nghĩ đến tên đó là lại thấy buồn nôn, không còn tâm trạng ăn. Thạch Đăng thấy cậu dừng ăn cũng tò mò: “Sao không ăn nữa rồi?”

“Em no rồi” - Thân Bích vừa biện có vừa lau miệng.

Thạch Đăng cũng không truy hỏi nữa: “Tiếp theo đi đâu?”

“Coi phim đi, mới ra bộ phim mới cũng khá hay”

Thạch Đăng thanh toán xong rồi hai người rời khỏi nhà hàng, cùng đi đến rạp phim. Thạch Đăng mua vé xong rồi mới dẫn cậu vào, màn ảnh chiếu phim lên, ra là bộ phim lần trước cậu đã xem, nội dung chính là yêu nhưng không đến được, một người ra đi vẫn còn lưu luyến vẫn còn ở lại trần gian. Bộ phim này nghe nói cũng nhận được một giải thưởng gì đó, bi kịch này có thể thấy rất nhiều nhưng hẳn để thâm thương thế này thì cũng là hẳn trải qua rồi. Một con người nghe nói con dao này bén nhọn, bị chém sẽ rất đau, nhưng

cũng chỉ là lời nói, khi bị chém chảy máu rồi mới biết được con dao đó đúng như lời nói. Trầm nghe không bằng một thấy, phải trải qua mới hiểu được. Thân Bích cũng chẳng còn tâm trạng gì để coi phim nữa, nội dung cũng đã xem qua một lần, coi lại cũng thấy chẳng thú vị, nhưng cậu cũng chẳng nỡ làm mất hứng Thạch Đăng nên cũng ở lại xem cho hết.

Bộ phim kết thúc trong nỗi xúc động của khán giả, Thạch Đăng cũng xúc động không kém: “Kết thúc buồn thật đấy, tội cho cậu ta, không thể giữ được anh ta, chỉ có thể dõi theo”

“Đúng vậy, những người đơn phương thường như vậy” - Thân Bích nghĩ về khoảng thời gian mình vẫn còn đơn phương tên đó, chắc hẳn nếu bây giờ vẫn còn lưu luyến hẳn thì kết cục cũng không tốt đẹp gì.

“Mày định làm xấu mặt cả dòng họ đấy à? Mau theo tao đi về, còn mày, cút đi ”. Ở gần đó, có tiếng như cãi nhau, Thân Bích cùng Thạch Đăng cũng có vẻ tò mò nên đến xem thử.

“Ba à, chúng con là yêu nhau thật lòng, sao ba không hiểu cho tụi con”. Một nam sinh nhỏ nhắn, trắng trẻo vừa khóc vừa tỏ vẻ ai oán.

“Mày định làm bẽ mặt tao mới vừa lòng à?”. Một người đàn ông rất giận dữ, dường như là ba của cậu nam sinh đó.

“Bác a, mong bác chấp thuận cho chúng con, con sẽ làm em ấy hạnh phúc”. Một nam đô con hơn đứng ra che chắn cho nam sinh nhỏ nhắn, chân thành cầu xin.

“Xí, mày nghĩ mày là ai, mày muốn cả cái xã hội này cười vào mặt tụi bây mới vừa lòng à, không những tụi bây mà kể cả tao lẫn dòng họ thân thích đều bị vạ lây, hai thằng con trai mà lại yêu nhau, mày định làm trò gì ghê tởm hơn. Không nói nhiều, theo tao đi về” - Vừa nói ông ta vừa hung hăng đi đến định nắm tay cậu nam sinh nhỏ nhắn.

Nam sinh đô con quỳ xuống: “Bác, mong bác hãy chấp thuận”

“Mày... mày...”. Người đàn ông tức nói không ra lời.

Xung quanh mọi người bàn tán càng lúc càng sôi nổi.

“Hai đứa này ở chung a, thật kinh khủng mà, hẳn là đồng tính luyến ái đi, thật, đồng tính luyến ái nữ tôi còn không chán ghét bằng đồng tính luyến ái nam a” - Một bà thím nói với bà bạn kế bên.

“Chúng không phải là có bệnh chứ, khi không nữ sinh lại không thích lại đi thích nam sinh, thật không thể tin nổi, không biết xấu hổ còn ra đây cho cả thiên hạ thị phi” - Bà ta cũng không khách khí mà nói mỉa mai.

Tiếng dèm pha càng lúc càng nhiều, người đàn ông hung bạo kéo cậu nam sinh nhỏ nhắn đi theo, nam sinh đô con quỳ xuống đó không nhấc chân lên, mọi người xung quanh không những không thông cảm còn mắng chửi cậu nam sinh đô con: “Tụi bây muốn làm ô nhục xã hội này a”

“Thật kinh khủng mà”

“Đồng tính luyến ái chết tiệt”

“Cút đi, thằng đồng tính”

Cậu nam sinh đô con vẫn quỳ xuống ở chỗ đó, một lúc sau mọi người miệt thị chán mới giải tán đi. Thân Bích thấy vậy lại đỡ cậu ta.

“Cậu không sao chứ?” - Thân Bích ân cần hỏi thăm.

“Tôi không sao, cảm ơn cậu” - Nam sinh trả lời.

“Sao ba cậu ta lại biết hai người đang hẹn hò?”. Cậu thắc mắc.

“Do bất cẩn của tôi, tôi đang hôn cậu ấy thì ba cậu ấy bắt gặp” - Nam sinh lắc đầu buồn bã.

“Tôi hiểu, có vẻ sẽ rất khó để thuyết phục. Cậu tự về được không?”

“Tôi ổn, cảm ơn hai người, tôi đi trước”- Nói rồi nam sinh phủi người rồi bước đi, thân hình của cậu nam sinh dần dần biến mất trong đám đông.

“Em không phải đang nhớ đến cậu ta à?” - Thạch Đăng nhìn qua gương mặt thất thần của cậu mới hỏi.

“Làm gì có, chuyện cũ đã qua”. Thân Bích hoàn hồn.

“Ừm” - Anh cũng không muốn gọi cậu thêm kí ức nào về con người kia. Thế nào được, dù gì cũng là mối tình đầu tiên, để cậu chịu khổ anh không cam tâm, anh sẽ cố gắng thay thế con người kia để cho cậu được hạnh phúc, sẽ không để cậu phải khóc.

Thân Bích tâm trạng cũng trầm xuống, mẹ hấn cũng rất quyết liệt như vậy, mình và hấn nếu có thật sự đến được với nhau, cửa ải gia đình cũng chính là cửa ải hà khắc nhất, làm sao có thể dễ dàng vượt qua. Độc nhất thiếu gia của Đông Dương gia thế nào lại là đồng tính, điều này sao có thể chấp nhận được, có lẽ quyết định dứt ra khỏi hấn là đúng đắn nhất. Tốt nhất cứ như bây giờ tốt hơn.

20. Chương 20: Thức Thời

Trúc Đình từ sau ngày đó cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa, có lẽ hấn đã bỏ cuộc rồi, cuộc sống của Thân Bích lại trở về với quỹ đạo bình thường, thì cũng vẫn là học, rồi đi chơi với đám Nhật Bằng, Thiên Hàn, hay cùng hẹn hò với anh trai Thạch Đăng, dù không thấy hấn nhưng vẫn chưa thể chắc chắn rằng hấn bỏ cuộc nên vẫn phải tiếp tục giao ước, cẩn tắc vô áy náy, nếu lỡ để hấn biết thì có khi hấn sẽ lại đeo bám như viên kẹo cao su, gỡ không ra. Nhưng phải ăn mừng việc hấn không bám theo mình mới được, thế là Thân Bích cuối tuần hẹn Thiên Hàn ra quán nước quen thuộc để hàn huyên.

“Hình như hấn từ bỏ rồi à?” - Thân Bích hí hửng kể lại.

“Sao cậu biết?” - Thiên Hàn cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, tên này bỏ cuộc nhanh vậy sao.

“Dạo này hấn không còn bám theo tớ nữa, cứ như mất tăm luôn a, không còn thấy hấn lảng vảng quanh đây nữa”

Thiên Hàn uống một ngụm rồi mới hỏi: “Có khi nào hấn đánh lạc hướng cậu không?”

Thân Bích sờ cằm cũng tỏ vẻ đồng ý: “Tớ cũng nghĩ đến khả năng này, tên đó lì đòn, dai như đĩa, không thể nào lại rút lui nhanh vậy”

Hai người suy nghĩ mọi khả năng.

Hấn có bạn gái? Không thể, trong trường ai cũng biết hấn là hoa hoa chính hăng.

Hấn có bạn trai? Không thể, ai mà chịu nổi tính của hấn.

Hấn bị bắt cóc? Có thể, hấn dù gì cũng là đại thiếu gia của Đông Dương gia đi, nhưng vẫn luôn có vệ sĩ đi theo hấn, lo gì việc bị bắt cóc, loại bỏ khả năng này.

Thế cuối cùng là lí do thế mớ nào a? Bỏ nào ra vẫn không hiểu, quả thật là không nên thích tên này.

Đến khi về vẫn không nghĩ ra được đó là loại tình huống gì?

Thôi bỏ qua, đâu có hao hơi tổn sức cho những việc tầm phào, mà lại là việc của tên đó, dính vào hấn là dính vào rắc rối, tốt nhất khi nhìn thấy hấn nên tránh xa cả đám để tránh bị vạ lây, cứ nghĩ rằng hấn là quả bom, đứng gần sẽ dính nổ, lúc trước, khi còn ngồi chung với hấn, mỗi lần hấn nằm dài ra ngủ là bị giáo viên đứng lên trả bài, mà mình nhắc bài thì lại bị nhắc nhở, tự dưng rước họa vào thân. Thật là đáng ghét.

Quay lại với giao ước mỗi đêm sẽ lại nhà anh trai Thạch Đăng để dạy học, Thân Bích cứ sau khi ăn cơm chiều xong là lại bảy giờ có mặt ở nhà anh ta, nói đến nhà anh ta, mặc dù không bằng nhà tên Trúc Đình nhưng vẫn tính là nguy nga a, thiết kế theo kiểu Pháp, màu ngà, nhìn qua cứ như tòa lâu đài phiên bản

biệt thự, cứ bước vào ngôi nhà cứ y như rằng là sẽ lại làm dơ sàn nhà rồi hại người hầu phải lau dọn một hơi cả tòa nhà, làm ác a.

Mà hình như càng ngày người hầu đem đồ ăn càng phung phí a, ngày đầu thì chỉ có trái cây này nọ, từ từ lên thành bánh gato, pudding, thế nào hôm nay lại là cả một ổ bánh như bánh sinh nhật thế này, hôm nay đầu phải sinh nhật mình, mà sinh nhật mình cần gì phải nguyên một cái bánh tổ chẳng, nhưng mà hàng gì cũng dâng tới tận miệng rồi, không ăn thì mình là đồ ngốc a. Cứ ăn đã, có thực mới vực được đạo, chân lí chân lí.

Ngày nào đến nhà anh ta cũng được vỗ béo thế này, có ngày thành heo mất, phải cố gắng kiềm chế, nhưng không ăn thì tiếc quá, dù gì người ta cũng vì mình mà có thành ý làm toàn đồ ăn là đồ ăn, cứ tôn trọng người làm ăn a ăn.

Nhưng mình ăn thì có liên quan gì đến anh ta mà anh ta cứ nhìn mình cứ như muốn ăn mình a, đồ ăn bày ra một đồng như vậy không ăn lại ăn người ăn. Bất quá Thân Bích không nghĩ ra được ý nghĩ của Thạch Đăng đi, dù tốt xấu anh ta vẫn là một nam nhân, mà nam nhân thì lại suy nghĩ bằng thân dưới, anh ta mà không có dục vọng thì là thái giám, mà anh thì lại không phải thái giám, tinh lực còn tràn trề đến độ muốn phóng ra bất kì lúc nào, bất cứ đâu. Vì vậy, có nhiều lúc Thân Bích như vô tình câu dẫn anh ta, anh cũng rất khổ tâm khi mà nhìn như vậy, nhưng nghĩ tới viễn cảnh dọa cậu sợ lại hư bột hư đường, không những vậy có khi còn linh tron mấy đá, chính là có khi bị đá trúng ngay anh em nhỏ thì lại một tiểu đưa leo đáng thương, nên kiềm chế vẫn là thượng sách.

Bổ nào ra hàng trăm tình huống nhưng Thân Bích vẫn vô ưu vô tư ăn sạch cái bánh, Thạch Đăng cũng không còn bất ngờ với việc sức ăn của cậu phi thường như vậy, dù gì những lần trước cũng là cậu “dọn” hết mà, anh ta cũng thấy cậu dạo này được nuôi nhìn tròn ra thêm một vòng, nghĩ tới cảm xúc mềm mại chắc ôm thích lắm a. Nhưng đồ ăn trước mặt chỉ có thể nhìn không thể ăn thì quả thật khổ tâm, ai có thể hiểu cho anh ta, chỉ có dục vọng không biết điều càng ngày càng lớn, chỉ sợ đến lúc xúc động quá không thể nhịn được lại làm liều. Người anh em, cố gắng nhịn ăn cố gắng nhịn ăn, Thạch học trưởng tự an ủi.

Nhìn sắc mặt khó coi của Thạch Đăng, Thân Bích quơ quơ tay để gọi hồn của Thạch Đăng, cuối cùng anh ta cũng trở về với thực tại.

Thân Bích a, em đừng có gằn sát như vậy được không, anh kiềm chế không nổi.

Thạch Đăng dở khóc dở cười nhìn xuống, thật sự từ sau khi gặp cậu anh nhìn dục vọng xuống không biết bao nhiêu lần, vì vậy thích một người mới biết được giới hạn của mình là bao nhiêu.

Trúc Đình ở trong quán bar đang thất thần ngồi ngậm thuốc, từ sau khi biết cậu hẹn hò với Thạch Đăng, hắn khổ tâm lao lực đến độ tiêu tụy không ít, chỉ vì muốn một phút, chỉ một phút quên cậu thôi cũng đủ rồi, nhưng đời nào lại như mong muốn, tình yêu chính là thuốc gây nghiện, ban đầu thì rất ghê sợ nó, nhưng khi đã dính vào rồi thì muốn gỡ ra lại là vấn đề. Hắn càng ngày càng lún sâu vào lưới tình cậu giảng ra, Thân Bích, em có biết rằng anh thật sự đã yêu em không, anh nguyện em ghét anh nhưng em không nhìn đến anh rồi lại đi với một thằng con trai khác, em muốn trả thù đúng không? Ngày xưa anh cũng đã từng làm như vậy, bây giờ em trả đã đủ chưa, nếu chưa đủ anh sẽ đưa thân này ra cho em đá bao nhiêu tùy thích, nhưng đừng đối xử với anh như vậy, anh không chịu nổi đâu Thân Bích à. Em có thể thấu hiểu cho anh không?

Nỗi lòng của Trúc Đình ai có thể hiểu cho hắn, một hoa hoa công tử thì bị người khác nhìn bằng cặp mắt khinh bỉ, ban đầu là một thằng nam lại bị dính vào lưới tình của một tiểu nam nhân, ông trời cũng trở trêu thật, phải chi ban đầu mình không hồ đồ như vậy thì bây giờ đã cứu chữa được rồi. Hai chữ hối hận nghĩ lại cũng không đủ để diễn tả cảm xúc hiện tại, hắn chưa bao giờ tin tưởng tình yêu, nhưng khi biết mình yêu mới hiểu được cảm giác mà cậu đã chịu. Thân Bích, em đã chịu khổ lắm đúng không?

Một nữ nhân tóc dài đến vai, áo trễ xuống lộ ra một bộ ngực đầy đặn, mang đôi guốc cao một tấc bước đến dán sát cả người vào hắn: “Thiếu gia, ngài buồn tình a, để em giúp ngài vui vẻ”. Cô gái càng ngày càng như con rắn mà uốn ẹo quanh hắn, tay vuốt ve này nọ, cố gắng trêu ghẹo dục vọng của hắn.

“Cô còn trò gì hay hơn không?” - Hắn nhướng mày, hay là giải sầu nhĩ.

“Đi đến rồi sẽ biết”. Cô gái giọng điệu câu dẫn kéo hẳn vào một khách sạn gần đó. Hấn cũng thuê một phòng rồi bước vào. Khách sạn này là khách sạn năm sao, nội thất đầy đủ, nhìn qua cũng như một ngôi nhà.

“Ngài muốn thể nào trước?” - Cô gái uốn éo hỏi.

“Đi tắm trước”

Cô gái dường như không muốn đợi mà đến áp chặt vào người hẳn, cọ qua cọ lại, hẳn thức thoir nhíu mày, quá kém cỏi, rồi đẩy cô ta ra.

Sau đó đi thẳng vào phòng tắm, nước lạnh xối xuống cả thân thể hẳn, Thân Bích, vì sao anh không thể rời khỏi em, em muốn hận anh tới mức nào cho đủ đây? Hấn tự dằn vặt mình, nước lạnh cũng như lòng trống trải của hẳn, hẳn muốn ngập chìm cậu vào lòng hẳn để cậu biết hẳn đã yêu cậu thế nào, nhưng lại không thể tổn thương tiểu nam nhân nhỏ bé đó được.

Sau khi tắm xong, hẳn đi ra, nhìn nữ nhân trên giường, một chút hứng thú cũng không có. Hấn chán nản móc trong túi áo một số tiền cho cô ta. Cô nàng dường như không chịu mà cố gắng hôn hẳn, vật vã một hồi thì lại bị hẳn đẩy ra, chán ghét nhìn cô ta mà thốt ra: “Đồng tính mà cô cũng muốn câu dẫn? ”

Cô ta không lường trước được mà trợn mắt lên, rồi tức giận mà mắng vào mặt hẳn: “Thứ kinh tởm, đồng tính mà lại tìm nữ nhân giải sầu à” Nói rồi cô nàng cầm tiền rồi đóng cửa rầm một cái, rời khỏi khách sạn.

Trúc Đình đỡ trán lên cười, thật không thể ngờ mình cũng trở thành đồng tính luyến ái mất rồi.

21. Chương 21: Dục Vọng

Hấn cứ tự giễu, cứ thương nhớ, cứ nhớ tới cậu rồi mệt quá mà ngủ đi lúc nào không hay. Ngay cả trong mơ, nụ cười hồn nhiên ngày trước như hiện về đây, nhưng giờ đây hẳn muốn được tạo ra nụ cười đó thì lại là điều không thể nữa. Nụ cười không hề chứa một tia tạp chất nào, nhưng chính hẳn lại để cho nụ cười đó ngày một lạnh nhạt.

Thân Bích, anh chỉ có thể xin lỗi và xin lỗi em thôi, dù em chán ghét anh cũng được nhưng xin em đừng theo anh ta, anh không muốn đâu, em đánh anh. chém anh, kể cả là giết anh cũng được nhưng nhìn em ở bên anh ta anh không cam tâm. Nếu cho anh cơ hội, anh sẽ không để tổn thương em một lần nào nữa.

Đến khi tỉnh lại thì đã là tám giờ sáng hôm sau, hẳn thanh toán tiền phòng xong rồi lại đón taxi đi về. Tối hôm qua, có phải nếu hẳn một phút không kiềm chế được thì có khi nào lại xảy ra chuyện gì không đúng xảy ra thì có lẽ lại ân hận, hẳn biết Thân Bích, cậu luôn mong ước tình yêu thuần khiết, không tạp nham, hẳn nếu phạm phải lỗi đó thì còn tư cách gì mà lại đòi hỏi tình yêu của cậu. Hấn đỡ trán tự than trách, mình thật sự điên cả rồi, ngày nào hình dáng nhỏ nhắn đó cũng xuất hiện xung quanh hẳn, cùng giọng nói thanh thoát gọi hẳn Trúc Đình, Trúc Đình, luôn tìm cách bắt chuyện với hẳn còn làm trò mèo này nọ.

Hấn nhớ lắm, nhớ đến không thể kiềm chế được, nhiều khi hẳn rất muốn đè cậu ra, làm đến n lần để cậu cảm nhận được tình yêu của hẳn, nhưng nghĩ lại không những không làm được, có khi còn lại làm cậu chán ghét hơn nên cũng cố gắng nén dục vọng lại. Thân Bích, đến bao giờ em mới hiểu tình yêu của anh đây?

Cùng nỗi khổ với Trúc Đình, anh trai Thạch Đăng cũng phải kiềm nén dục vọng thật sự là vô cùng khổ đốn, ngày nào cũng được nhìn nhưng lại không thể chạm hay sờ được, quả thật chết người mà. Đã vậy, mức độ vô tình câu dẫn của Thân Bích lại càng tăng thêm một bậc, cứ lúc nào anh bỏ nã ra YY thì cậu lại trân cặp mắt ra nhìn anh, đã vậy còn muốn dán sát gương mặt vào anh nữa chứ, khoảng cách dường như thiếu một chút là lại chạm đến môi anh. Hôm nay, anh đi ăn tiệc sinh nhật của bạn, lại uống một ít rượu nên giờ trong đầu có một ít men say, nhưng nghĩ đến một chút nữa Thân Bích sẽ đến nên anh vẫn phấn khích mà tắm rửa rồi nằm trên giường chờ cậu. Thân Bích à, em đến nhanh nhanh chút được không.

Khoảng một giờ sau, Thân Bích bước vào tòa dinh thự, do nhiều lần đến đây nên người làm ở đây rất quen thuộc cậu nên vui vẻ theo cậu lên phòng. Vừa mở cửa, thấy được Thạch Đăng đang nằm chơi laptop, cậu nhẹ nhàng đặt đồ lên bàn rồi lấy ra mấy môn hôm nay sẽ học, cậu không có thói quen tò mò nhìn vào màn hình làm việc của người khác, vì mọi người đều có riêng tư, nên cậu cũng không thích người khác lấn quá sâu vào riêng tư của mình, trừ phi cậu mời cho xem, nhưng cậu cực kì ghét thể loại chỉ cho xem một đoạn này mà lại lướt thêm một đoạn, những thể loại đó thường bị ăn vãi cái đá. Nên khi thấy Thạch Đăng lướt lướt gì đó thì cũng an phận mà tránh xa.

“Em có vẻ không tò mò nhỉ?” - Thạch Đăng hứng thú nhìn Thân Bích.

“Em không có thói quen xâm phạm riêng tư của người khác” - Thân Bích vừa lấy sách tập ra, vừa trả lời.

Thạch Đăng thấy vậy cũng không lướt laptop nữa mà dập xuống rồi đi đến chỗ học, anh cứ dán mắt vào Thân Bích khi cậu giảng bài, nhìn vô cùng câu dẫn nha, gương mặt chăm chú nghiêm túc đến từng cử chỉ, thật chết người mà, một phần do thêm men say nên anh nhìn cậu cứ mờ mờ ảo ảo, nửa thật nửa hư, hơi men làm dục vọng của anh càng ngày càng dâng cao, nhưng anh cố gắng nhịn lại khi còn có thể, mặc dù có cảm giác nó chuẩn bị trỗi dậy. Người làm như thường lệ đem đồ ăn lên phòng, hôm nay là cocktail cùng một vài loại trái cây, nhìn qua vô cùng hấp dẫn a, con người Thân Bích vốn chuộng hoa quả, nay còn bày trước mắt nữa thì sao bỏ qua được, cậu tạm thời gác việc học qua một chút rồi bắt tay vào li cocktail, nhìn qua vô số màu sắc nhìn bắt mắt vô cùng. Thạch Đăng nhìn Thân Bích hứng khởi khi ăn li cocktail làm dục vọng anh lại một chút gợn sóng, có cần phải dễ thương như thế không?

Thân Bích thấy Thạch Đăng này giờ cứ nhìn mình, cậu cứ nghĩ là anh cũng muốn ăn nên lấy một trái dâu lên đưa trước miệng anh, anh có vẻ hơi ngỡ ngàng một chút với hành động này, nhưng cũng phối hợp mà ăn luôn cả trái dâu, không biết khi mình gặm cắn em ấy có giống khi gặm cắn quả dâu này không nhỉ? Thạch Đăng trong lòng không yên nghĩ tới nghĩ lui, YY, bỏ nào, mọi hình thức mọi hình ảnh khi cậu ở dưới thân cầu xin mình, thật mê người mà.

Không được, không được, phải cố gắng tỉnh táo lên nào Thạch Đăng, anh tự nhủ.

“A” Bỗng Thân Bích kêu lên.

“Có chuyện gì vậy?” Thạch Đăng hoàn hồn lại nhìn qua.

“Em xin lỗi, em lỡ làm đổ li cocktail” Thân Bích vừa nhìn cái áo bị cocktail làm dơ, vừa nhìn anh trai Thạch Đăng.

Thạch Đăng lấy khăn giấy rồi lau lau áo cho cậu, cảm giác mềm mại thật thích nha, càng lau càng sướng. Anh càng ngày càng không kiềm chế.

Nhưng anh lại một lần nữa kiên trì nhẫn nhịn, lấy một cái áo đưa cho cậu: “Em đi tắm đi, áo này để anh giặt cho”

“A, không cần đâu, anh cứ để đó, nữa em tự giặt cho”

“Không sao, em cứ đi tắm đi” - Thạch Đăng thúc giục cậu đi tắm.

Thân Bích hơi á ngại một chút nhưng vẫn cầm áo mà đi vào phòng tắm, tiếng nước xả ra, Thạch Đăng ở ngoài lại không tiết chế mà nghĩ cảnh khi cậu tắm sẽ như thế nào, giọt nước rơi xuống từ cổ, trượt dần xuống xương quai xanh, rồi đi qua bụng, cuối cùng là trượt xuống chỗ đó, aaaaaaaaaa, Thạch Đăng, người hãy kiềm chế nữa đi, nếu không người sẽ gây ra án mạng mất.

Một lúc sau, Thân Bích tắm xong đi ra, đầu tóc rối xù đang hơi ẩm ướt, trên người là cái áo sơ mi của anh đưa cậu, nhìn thật thuần khiết nha, mà như thế nào lại hơi dài lộ ra một chút vai nhĩ, đã vậy gương mặt còn một chút ửng hồng nữa, Thạch Đăng cố gắng hết sức nuốt khan một cái, tình huống gì đây, là câu dẫn phải không, cậu bước ra đi ngang qua anh, mùi hương sữa tắm thoang thoảng bay ngang qua, bùm, mức chịu đựng của anh đã đạt tới giới hạn rồi, làm thế nào lại có thể chịu được hình ảnh như vậy chứ, quá sức câu dẫn mà, không có dục vọng thì là thám giám con mẹ nó rồi. Thế là dục vọng lấn át lí trí anh đè cậu xuống giường mà hôn hôn cổ cậu.

Thân Bích hốt hoảng với hành động của Thạch Đăng, cố gắng dùng sức giãy dụa, đẩy anh ra, nhưng sức lực của một nam nhân thể thao đã vậy còn bị tình trạng thương não thì khí lực lớn vô cùng.

“Thạch Đăng, anh dừng lại, anh không dừng lại, tôi sẽ không khách sáo với anh nữa đây” Thân Bích vẫn cố gắng vùng vẫy, nhưng lại bị anh găm cần ở cổ.

“Aaaaaaaa” Cậu khẽ la lên, tình hình gì đây, nếu cứ tiếp tục thì sẽ không ổn, thế là với tất cả sức lực, cậu dõn vào đầu gối thúc một cái vào bộ vị yếu ớt của anh ta, chỗ đó đang trong trạng thái sung mãn mà bị một cú như vậy thật là giáng cho thấy mười ông trời luôn a. Thạch Đăng đau đớn ôm lấy chỗ mới bị Thân Bích thúc. Thân Bích vừa chạy ra ngoài, vừa cầm cổ áo mà chạy, hết sức chạy.

Anh ta cuối cùng là có dục vọng với mình, thế mà mình lại không biết a, cứ nghĩ rằng từ sau lần đó chỉ còn là bạn thôi, ai mà ngờ hôm nay lại xảy ra cơ sự này, thật không thể lường trước đi, cậu vẫn cứ chạy, chạy một hồi thì đụng phải một người mà mất thăng bằng ngã xuống: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý”. Cậu đứng dậy phũ phũ lấy quần áo, nhìn lấy người vừa đụng phải, lúc này cảm giác chán ghét lại dâng lên, thế nào tên đó lại ở đây.

“Cậu không sao chứ?” Trúc Đình có hảo ý lại định phải giùm cậu.

“Không cần” Cậu phũ tay của hắn ra, không muốn cho hắn chạm vào người mình.

“À” Hắn nhìn cậu đang mặc một cái áo sơ mi xộc xệch mà mặt thất tha thất thiếu chạy như ma rượt, trong đầu nghĩ ra hàng loạt tình huống.

“Cậu... có sao không?” Hắn ngập ngừng hỏi, mặc dù cũng chẳng mong được trả lời.

“Tôi không sao, cảm ơn cậu quan tâm, không còn gì tôi đi trước” Lời nói như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt hắn. Thật là, vừa mới suýt nữa bị cưỡng gian, bây giờ lại gặp tên hắc ám này, cuối cùng là ông trời trêu ngươi mình a.

Cậu bỏ lại hắn một mình mà bắt chuyến xe buýt đến thẳng nhà của Nhật Băng.

Trúc Đình bị bỏ lại mà vẫn ngơ ngác nhìn chiếc xe buýt đang dần đi xa, đến khi thân ảnh đó đi rồi hắn mới trấn tĩnh lại, cậu ta bị gì vậy a, sao lại xộc xệch mà hoảng hốt chạy như vậy, hay là....

Không thể nào, dù gì muốn đụng vào người cậu ta còn khó hơn đụng vào hoa hồng a, không muốn tự gây bản thân bị thương thì đừng có tự rước họa vào thân. Khi này là hắn đi lòng vòng không biết đi đâu, chủ yếu là đi đến những con đường ngày xưa hai người đã từng đi chung, ai ngờ đụng phải cậu trong tình huống thế này, thật là, không gặp thì thôi, gặp lại chẳng biết phải đối diện thế nào. Trúc Đình, mày cũng thật vô dụng mà.

Lúc này, Thân Bích đang hốt hải thở dốc mà ôm lấy Nhật Băng, thân thể lạnh lẽo không còn đủ bình tĩnh mà kể lại tình huống lúc này.

“Anh ta, vậy mà vẫn còn nuôi dục vọng nhỉ?” Nhật Băng sờ cằm nhìn cậu.

Cậu chỉnh trang lại cho ngay ngắn rồi đáp: “Tớ cũng không ngờ, từ giờ tớ không muốn tin bất kì ai nữa”

“Đúng vậy, bọn đàn ông bây giờ chỉ toàn là lũ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, tốt nhất tránh xa ra, nếu không muốn bị thất thân”

“Ừm” Thân Bích giữ bình tĩnh lại mà gật đầu.

“Hay hôm nay cậu ngủ lại ở đây đi, gọi điện về nhà nói rằng là chuyến xe buýt cuối cùng đã lỡ mất, ngủ lại nhà bạn” Nhật Băng hảo tâm giữ cậu lại.

“Thật ngại quá, lại làm phiền cậu rồi” Thân Bích vô cùng áy náy mà nói.

“Ngại cái gì, không lẽ tớ còn không hiểu cậu nữa a” Nhật Băng vỗ vai Thân Bích.

Hôm nay cậu thật sự không thể lường trước được, quả thật vô cùng nguy hiểm, nếu không phải cậu xử trí kịp có khi nào sẽ bị thất thân không, chính là lại không muốn nghĩ tới. Vô cùng khôn lường. Đêm nay, Thân Bích cùng Nhật Băng nói chuyện nguyên một đêm.

22. Chương 22: Khoảnh Khắc

“Bằng, có phải trên thế gian này không còn người đàn ông nào tốt không?” - Thân Bích phân vân không ít.

“Không phải ai cũng như ai, tớ chắc chắn có một người sẽ yêu cậu thật lòng, cũng có thể người đó cũng đang đợi cậu không chừng?”

“Tên Trúc Đình đó không biết làm gì mà lại lảng vảng quanh đó nhỉ?” - Thân Bích bỗng nhớ lại lúc mình chạy ra thì tên đó cũng đi ngang qua.

“Tớ thấy hình như tên đó thích cậu thật đấy, cũng gần một năm hần bám theo cậu rồi, tớ nói nếu là tớ thì sau khi bị cậu cự tuyệt là sẽ đi kiếm người khác chứ không tự làm khổ bản thân như vậy đâu” Lại nói tới Trúc Đình, Nhật Bằng cũng cảm thấy như vậy.

“Thật sự thì tớ cũng không còn giận hần nữa, dù gì chuyện qua cũng lâu rồi, bây giờ chỉ không còn cảm giác thôi, thật sự tớ nghĩ cũng không còn cách cứu chữa rồi, tớ thấy hần cũng hối lỗi, nhưng chính là lại không thể nói tha là tha được, mà cũng không muốn tha, trở mặt thì cũng đã trở mặt, giờ tự dưng tha thì có khác nào nói tớ dễ dãi” - Thân Bích cương quyết với ý nghĩ này.

“Cậu cũng làm giá thật, lúc trước hần cự tuyệt chết đi sống lại không ít, bây giờ hần hạ mình xin lỗi cũng không chịu, chịu thua cậu thật” - Nhật Bằng cười nói.

“Chứ sao? Tớ còn muốn làm hần chết nổi sống chìm, không yên được một ngày, ngược hần, ngược hần, ngược hần tiêu tụy hơn bây giờ”

“Bây giờ ngủ trước đi đã, cậu dù gì cũng mệt không ít rồi, bây giờ còn ở đó mà ngược ngược ngược thì thành ra tự ngược bản thân luôn” - Nhật Bằng vừa nói vừa tắt đèn để cậu không còn cơ hội nói gì nữa.

“Àn, ngủ ngon” - Thân Bích cũng an phận mà đắp chăn ngủ.

“Ngủ ngon”

Về phần anh trai Thạch Đăng, sau khi bị một cú chí mạng như vậy không thành thái giám là rất may mắn, anh không nổi nóng cũng chẳng phát cáu, chỉ là rơi vào trạng thái trầm tĩnh, mình đã dọa cậu ta rồi, không còn cơ hội nữa rồi, kể cả cái áo của cậu để lại cũng không thể cho nó quay về với chủ nhân của nó. Bây giờ có khi gặp mặt còn khó đừng nói đến là trả lại, anh tự vỗ trán, tại sao mình lại không tiết chế vậy chứ, bao nhiêu công sức gây dựng để cậu có thể tin tưởng rằng mình không có ý đồ bây giờ đổ sông đổ bể, Thạch Đăng, may thật sự quá phận rồi.

Mọi chuyện xảy ra đêm nay có lẽ cũng chính là dự báo trước của một tương lai xa vời nào đó, không thể biết trước, cũng chẳng thể dự đoán, cứ để nó thuận theo tự nhiên. Chuyện tình cảm chính là vậy, như mùa đông giá lạnh buốt giá cả một không gian làm nó rơi vào trạng thái tịch mịch, nhưng cũng như mùa xuân ấm áp gửi gắm điều an lành cho thế gian nhân sinh ngắn ngủi này.

Sáng hôm sau, Thân Bích về sớm để chuẩn bị đi học, mặc dù không muốn nhưng năm nay là năm cuối thì phải cố gắng thôi, mình không vì mình trời tru đất diệt mà. Thế là Thân Bích đã năm giờ sáng là đã về nhà, hôm qua đã gọi điện nói với mẹ là lỡ chuyến xe cuối, lí do này nghe qua thì hơi cầu huyết nhưng lại vô cùng hiệu quả. Sáng hôm nay cũng không bị tra hỏi gì nhiều, chỉ là hỏi hôm qua ngủ sớm không này nọ thôi.

Mong sao hôm nay đi học sẽ không va chạm nhiều với anh ta, chứ nếu có cũng không đối mặt, chuyện xảy ra hôm qua là ác mộng mà, giờ cứ ám ảnh, chắc tương lai không thể lấy chồng luôn, cúc hoa không biết giữ sẽ thành ra hoa hướng dương nở tung tóe, nghe nói bị đâm là không thể ngồi trong suốt một tuần lễ, thế thì không lẽ cứ nằm miệt mài luôn à, mình chính là không bị bại liệt, mà không lẽ lão công mình lại sắc lang thế à, một lần kéo dài chừng vài chục tiếng, mình cũng là con người a.

Nhưng mà hình như ngoài dự đoán của Thân Bích, hôm nay anh trai Thạch Đăng vẫn cứ bám lấy cậu, không nói câu nào nhưng vẫn là bám theo, không biết là có gì nhỉ, hay là lại muốn ăn nữa, nha, rõ ràng

hôm qua bị một cú chưa đủ a, không lẽ anh ta lại muốn một cú nữa, để anh ta toại nguyện, mình thử xem anh ta sẽ làm gì tiếp theo, tôi không biết anh có ý đồ gì, nhưng anh mà thử mạnh động tôi sẽ cho anh ăn đủ, kể cả người anh em nhỏ của anh tôi cũng không tha.

Thế là trong một tuần, Thân Bích cứ vờ không quan tâm anh ta, cứ làm ngơ trước những phiền phức của anh, anh có ý định nói gì đó nhưng lại thôi, thấy cậu không có ý nghe nên dù anh muốn nói thì cũng chỉ là nước đổ đầu vịt, nên cách tốt nhất là cứ bám theo chờ cơ hội thuận lợi rồi nói.

Có vẻ ông trời cũng hiểu được anh ta nên vào ngày thứ bảy anh bám theo cậu, Thân Bích hẹn anh ta lên sân thượng lúc 9 giờ để nói chuyện, cậu nhìn anh một cách thâm trầm.

“Tại sao anh vẫn còn bám theo tôi?”

“Anh chỉ là muốn nói rõ ràng với em” - Thạch Đăng cố gắng kéo dài thời gian.

“Có gì anh cứ nói đi, tôi hẹn anh lên đây cũng là để anh nói” - Cậu khoát tay rồi lãnh đạm nhìn về phía anh.

“Thật ra những chuyện xảy ra hôm trước không phải là do anh cố ý mà chỉ là do trước đó anh có uống một chút ít rượu, men say toát lên não anh có một chút mơ màng, lúc đó em...” - Đến đây anh lại dừng lại một chút có vẻ khó nói.

“Vô tình câu dẫn anh, anh không thể kiềm chế được nên đã nhào tới đúng không?” - Thân Bích giải quyết khúc mắc của anh ta.

Thạch Đăng hơi ngượng ngùng mà cúi mặt xuống. Thân Bích cũng chẳng còn chuyện gì để nói nên cũng quay mặt mà bước đi, không nhìn anh một cái.

“Khoan đã, cái áo của em hôm đó...” - Thạch Đăng vẫn không muốn cậu đi.

“Anh có thể giữ lấy, nếu chường mắt quăng vào thùng rác cũng được” - Có thể hiểu ý của cậu là nếu thấy còn có thể cứu chữa thì cứ giữ lại sau này có cơ hội thì trả lại, còn nếu đến bước đường cùng thì không lưu tình bỏ đi không ai nợ ai.

Thạch Đăng không muốn sẽ có tình huống này, anh chỉ muốn có thể với cậu từ bạn bè rồi dần dần tăng thêm một mức, ai ngờ lại không kiềm chế mà cả làm bạn cũng không được. Anh thất thần nhìn bóng lưng cậu dần dần biến mất, anh vô lực ngồi gục xuống, buồn rầu mà gục mặt xuống gối, chúng ta có duyên nhưng không có nợ, nếu như có kiếp sau, chúng ta sẽ là của nhau, lúc đó anh sẽ không để em lọt vào tay của bất kì ai.

Và giao ước bạn trai giả cũng từ đó hủy bỏ, Thân Bích vẫn trở lại làm học sinh ưu tú, tin đồn về việc Thân Bích hẹn hò này nọ cũng dần bị cho vào lãng quên. Mọi chuyện cứ thế bình ổn trôi qua.

Cứ thế thời gian cuối năm cũng đến, mọi người đều tích cực chú ý đầu vào mục đích đại học, Thân Bích thì cố gắng thi vào đại học L nổi tiếng về ngôi trường luật pháp, ước mơ làm luật sư cũng chính là ước mơ từ rất lâu của cậu rồi, cậu luôn muốn được đứng ra bảo vệ những kẻ yếu thế, cũng như bản thân lúc xưa bị tên nào đó coi không ra gì, nên cậu cũng không muốn sẽ có người phải chịu cảnh như mình.

Kết quả không ngoài mong đợi là cậu đậu vào đại học L, Nhật Băng cùng Diệp Kỳ thi vào đại học G, Thiên Hàn vào đại học F, sau này thời gian gặp mặt cũng có thể sẽ ít đi, nên lớp cũ của cậu tổ chức họp lớp cũ, cậu được mời đến dự. Cậu lo sẽ phải gặp tên đó nên đã hỏi lớp trưởng lớp cũ là có hẳn đi không, khi nghe là không có cậu mới vui vẻ đáp ứng sẽ đến, lớp mới cũng có mời cậu nhưng cậu xin lỗi là do lớp cũ đã hẹn trước và cũng đã đồng ý, lớp mới cũng tỏ vẻ hơi tiếc một chút nhưng vẫn chúc cậu vui vẻ.

Địa điểm họp lớp là tại một nhà hàng ba sao, cũng không quá sang trọng, chủ yếu là đồ ăn ở đây vừa bình dân lại ngon miệng, không gian phòng cũng đủ lớn để chứa cả lớp, khi Thân Bích đến thì mọi người đến cũng khá đông đủ, Nhật Băng, Thiên Hàn, Diệp Kỳ cũng đã ngồi ở đó giữ chỗ cho cậu, cậu đến ngồi xuống. Gương mặt Thân Bích vờ cùng vui vẻ cho đến khi còn một người từ cửa đi vào, sắc mặt cậu tối dần, không khí xung quanh cũng dần hạ xuống âm độ, Nhật Băng cũng cảm nhận được khí sắc cậu không tốt mà nói nhỏ vào tai cậu: “Họp cuối năm, cậu cố gắng nhịn một chút, đừng để ý đến hắn”

Hắn đi đến chỗ cậu mà ngồi xuống bên cạnh, Thân Bích cố gắng nhẫn nhịn. Kéo dài đến khi tên Trúc Đình ở cạnh cứ thỉnh thoảng lại đụng trúng cậu làm cậu không còn đủ kiên nhẫn, Thân Bích đẩy một búng nóng

nhưng đầu lại lạnh như hầm băng đứng phắt dậy, không nói một lời nào bước ra khỏi phòng. Mọi người trong phòng khó hiểu vô cùng, cậu ta bị sao vậy nhỉ, học lớp mới rồi thành như vậy à? Từ trước đến giờ cậu ghét nhất là thể loại lừa gạt mình, thà nói thẳng trước mặt chứ nếu mà nói dối rồi để cậu phát hiện ra thì cũng tự nhận hậu quả đi. Thật sự lỗi này cũng không phải do lớp trưởng, mà do tên Trúc Đình có nhờ lớp trưởng nói với y là hãy mời Thân Bích về thăm lớp cũ và hãy nếu cậu có hỏi hấn đi không thì nói là không, hấn còn dọa là nếu y không làm vậy thì đừng mong yên ổn rời khỏi cái trường này. Đành phải làm theo lời hấn thôi, và cứ như vậy lớp trưởng cũng khó xử mà cứ phải nói dối.

Thân Bích một bụng tức chạy bước ra khỏi nhà hàng, Trúc Đình ở ngoài sau chạy đuổi theo cậu, từ đằng sau ôm lấy cậu mà nhỏ nhẹ nói: “Thân Bích à, cậu cho tôi một cơ hội được không, tôi sẽ không làm tổn thương cậu đâu, tôi xin lấy bản thân ra thề”

Thân Bích vùng vẫy ra khỏi cái ôm của hấn: “Cậu không cần diễn trò trước mặt tôi, tôi với cậu không còn gì để thương lượng”. Nói rồi cậu chạy xông thẳng ra đường, cố gắng thoát khỏi hấn.

Một chiếc xe ô tô đang chạy tới như không lường trước có chướng ngại mà không thể thắng kịp, Thân Bích không phản ứng kịp chỉ có thể chết trân nhìn chiếc xe đang tiến lại mình.

“Thân Bích!!!!!!!!!!!!!!”

Từ đằng sau tiếng gọi vang vọng hòa lẫn cùng tiếng thắng gấp và âm thanh còi xe kéo dài, không gian vô cùng hỗn loạn. Đến khi Thân Bích hoàn hồn lại thì âm thanh đó không còn, mà chỉ thấy một đám đông hỗn loạn đang bu lại, Thân Bích quay lại thì thấy Trúc Đình đang nằm giữa một vũng máu ở giữa đường.

23. Chương 24: Yêu, Yêu Hơn, Yêu Nhất

“Thân Bích, tôi yêu cậu, thật sự yêu cậu, yêu cậu hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này” - Hấn hớn hở mà tuyên bố, không để ý mọi người xung quanh đang bùng cháy tốt độ, này này chúng tôi còn đứng chững hững ở đây đây.

Thân Bích cảm nhận được điều đó mà cứ rúc mặt vào cổ hấn, đỏ mặt thì thào: “Cậu nói gì vậy hả, mọi người đang nhìn tụi mình đây”. Tiểu tặc mao bị tên phúc hắc bệnh nhân quấy rối không dám ngẩng mặt lên, để trong phòng ai cũng cười râm rộ lên.

Thân Bích không muốn yếu thế mà lảng sang chuyện khác: “Lúc này ông thở dài là ý gì hử?”. Bác sĩ tự dưng từ vô tội thành có tội, đỏ khốc đỏ cười mà giật khóe môi, này này thái độ gì vậy: “Lúc này tôi định nói là phẫu thuật đã thành công, nhưng phần xương chân cùng xương tay có một vài chỗ bị gãy, cần phải dưỡng thương thời gian lâu mới lành được, cần có người túc trực ở đây để lo cho cậu ta”

“Có vậy mà cũng làm tôi giật mình?” - Cậu nhìn bác sĩ bằng ánh mắt kì dị.

Bác sĩ giật khóe môi tập hai, chẳng phải là do cậu không chịu nghe tôi nói sao.

“Người nhà thăm bệnh nhân khoảng nửa giờ sau thì để cho bệnh nhân ngủ một lát, do mới phẫu thuật nên để cậu ấy ngủ nhiều một chút càng tốt” - Bác sĩ cùng y tá trước khi rời đi căn dặn. Y tá về mặt ảm ức, sao không để người ta ở đây ngắm một chút nữa a.

Nhật Bằng cùng Thiên Hàn cũng ra ngoài để cho hai người khoảng không gian riêng, cẩn thận đóng cửa lại. Trong phòng giờ chỉ còn hai người, không khí ngột ngạt vô cùng, cuối cùng Trúc Đình cũng mở miệng trước: “Cậu.. lo cho tôi vậy sao?”

“Ai... ai... ai thêm lo cho cậu, tôi chỉ sợ là nếu mà cậu không chịu tỉnh dậy là tôi phải mắc nợ cậu thôi, tôi chẳng muốn mắc nợ ai cả” - Thân Bích đỏ mặt mà trả lời, hình như lời nói với trong lòng không đồng nhất với nhau thì phải.

Trúc Đình kéo mặt Thân Bích lại sát mặt hắn, cậu cảm nhận được từng đường nét, từng hơi thở, hơi ấm của hắn và giọng nói đầy từ tính của hắn: “Tôi biết cậu không vô tình như vậy đâu, tôi yêu cậu, dù chuyện gì xảy ra tôi vẫn yêu cậu”

“Cậu nói mãi một câu không thấy chán à?” - Thân Bích lại đỏ mặt mà né tránh cái miệng đang manh động của hắn.

“Với tôi thì không bao giờ là chán”

“Mà chắc gì tôi chăm sóc cho cậu?” - Thân Bích né khỏi cái ôm của hắn, ngạo kiều hỏi.

“Bởi vì.. lúc trước.. chúng ta.. đã từng...” - Hắn mập mờ nói ra cái đêm mà cậu ngủ lại nhà hắn.

Thân Bích hiểu được ý tứ của hắn liền đánh hắn mấy cái: “Im ngay, im ngay, lần đó do tôi say rượu, không liên quan gì cả”

Hắn bắt giác rên rỉ đau đớn, mặt nhăn mặt lại, Thân Bích nghĩ rằng mình đánh mạnh tay quá mà lại đụng trúng vết thương của hắn, liền lại gần hỏi thăm hắn, lại bị hắn hôn thêm một cái, tên này quả thật biết chớp thời cơ quá nha. Cậu tức giận không thèm nói chuyện với hắn nữa, cứ để mặc hắn tự sinh tự diệt đi. Bỗng ở sau lưng lại một lần nữa bị kéo nằm xuống, tên này bị bệnh mà sao lực của hắn vẫn còn đầy thế nhỉ. Thân Bích bị hắn ôm vào lòng, cậu không dám động đậy gì nhiều, chỉ nằm im để không đụng đến vết thương của hắn. Dù gì cũng là hắn xả thân cứu mình mà a, tử thần cũng không vô tình đến nỗi mà bắt hắn đi, nếu không ắt hẳn cậu sẽ ân hận vô cùng nên bây giờ hắn vẫn còn khí lực như vậy thì cứ để hắn thỏa mãn đi.

Thân Bích xúc động mà sờ lên gương mặt dán mấy miếng băng cá nhân, vuốt nhẹ nhàng không để hắn bị đau, vuốt nhẹ đôi mắt của mắt, quàng thâm dưới đôi mắt của hắn nhìn qua cũng biết là hắn đã rất khổ tâm đi, cậu cũng có một chút thương tâm, chỉ một chút, một chút thôi. Hắn cũng để yên cho cậu vuốt, dù sao cũng là cơ hội tốt để tận hưởng nha. Cậu vuốt qua cái mũi của hắn, rồi vuốt đến cái môi dày của hắn, mình chỉ biết những người môi mỏng mới lí sự, dẻo miệng, ai ngờ môi dày cũng giống vậy a, cậu ghét mà kéo miệng của hắn, hắn đau mà rên rỉ đáng thương, tên này lớn đầu rồi mà còn làm như mấy con cún a.

Hai người nhìn nhau lại im lặng một hồi. Chỉ là cảm nhận ánh mắt của nhau, đôi mắt đầy chân thành nhìn nhau, không gian càng im lặng thì ánh nhìn càng thâm sâu, cuốn hút đối phương vào trong ánh mắt đó

Trúc Đình vươn tay ôm lấy cậu, ôm thật chặt lấy, bây giờ hắn không thể diễn tả được sự xúc động, phải nói rằng là rất xúc động, hắn vẫn còn như đang nghĩ mình sống trong mộng, nếu có đúng là mộng, hắn cũng không muốn tỉnh lại. Thân Bích cũng cảm thấy sự run run của hắn mà vòng tay ôm chặt lấy hắn, thật sự cậu lo sợ sẽ không thể được ôm như vậy, khoảnh khắc đó vô cùng đáng sợ, một cơn ác mộng thật sự, cậu chưa bao giờ có thể cảm nhận được cảm giác như sẽ mất thứ gì, không muốn.

“Trúc Đình”

“Ân?” - Hắn cúi xuống nhìn cậu.

“Cậu hứa với tôi, sẽ không bao giờ để tử thần cướp cậu đi, cậu không bao giờ được rời khỏi tôi khi chưa được tôi cho phép” - Thân Bích cương quyết nhìn lấy hắn.

Hắn cười, chỉ là một cái nhướn miệng thôi, nhưng Thân Bích lại thấy được trấn an vô cùng: “Tôi hứa, tôi, Đông Dương Trúc Đình này sẽ không bao giờ rời xa Liễu Thân Bích khi chưa có sự cho phép. Nếu phạm lời thề tôi sẽ bị...”

Chưa nói hết câu đã bị Thân Bích bịt miệng lại: “Thề thốt gì a, chỉ cần hứa với tôi là đủ rồi”

Hắn nhẹ hắn lên trán cậu: “Được, được, cậu nói gì tôi cũng đồng ý”

“Ân” - Cậu hài lòng mà cọ cọ vào lòng hắn, an tâm mà để cho hắn ngủ.

Sau một hồi, do tác dụng của thuốc mà hắn chìm vào giấc ngủ, hơi thở của hắn đều đều, Thân Bích khéo léo rời khỏi giường mà không đụng đến hắn làm hắn tỉnh giấc, trước khi đi còn đặt nhẹ nụ hôn lên môi hắn.

Khi ra khỏi phòng, cậu đụng phải hai nữ y tá lúc này, hai cô gái này làm gì ở đây vậy nhỉ. Cậu cũng không thắc mắc mà đi tìm Nhật Băng, Thiên Hàn.

“Nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa, phúc hắc công, là phúc hắc công a, tôi không thể kiềm chế được xúc động a, thừa cơ ăn đậu hủ tiểu thụ nha. Tiểu thụ cũng tự nguyện trao thân luôn, hôn hôn ôm ôm, a, tôi đây là muốn bung lụa” - Y tá 1 kích động vô cùng như muốn nhảy dựng lên nóc bệnh viện.

“Đã vậy còn yêu cậu, yêu nhất thế gian, ngọt chết tôi rồi, tôi đang ăn chay mà nhìn cảnh này lại muốn hoàn tục a, tội lỗi tội lỗi” - Y tá 2 còn muốn thoát y luôn a, sức mạnh của sự kích động.

“Cầu H n lần”

“Cầu SM”

“Cầu liệt giường”

“Cầu sập bệnh viện”

“...”

Hai người đứng giữa hành lang hận không thể bỏ qua bệnh nhân mà la cho tan nát cả cái bệnh viện, quá kích thích, quá xúc động. Mọi người đi ngang qua nhìn họ bằng ánh mắt vô cùng kì dị, hai người là y tá, y tá a, có cần tiêm một liều không.

Thân Bích cùng Nhật Băng, Thiên Hàn rời khỏi bệnh viện, cậu cứ tùm tùm cười, để Nhật Băng cũng cảm thấy vui vẻ: “Cậu đã đồng ý rồi à?”

“Ân”

“Tớ cũng chúc mừng, trải qua bao nhiêu chuyện bây giờ mới thể bình yên trở lại, không phải khó xử nữa” - Thiên Hàn cũng cảm thấy vui cho cậu.

“Ân, cảm ơn, thật sự thì tớ cũng không ngờ là có thể chuyển biến thành như vậy, thôi thì thoát không được phải theo vậy” - Thân Bích lúc này vẫn cảm thấy hơi ảm ở môi, tên đó là có sức hút đi.

“Vậy mỗi ngày cậu chăm sóc kĩ cho hấn để còn mau chóng về với cậu đấy” - Nhật Băng nắm tay ngoáy đầu cậu.

“Ân”

Ngày hôm sau, sau khi học ở trường về, cậu ghé ngang qua tiệm cháo gần đó, mua cho hấn một bịch cháo dinh dưỡng rồi hí hửng đến bệnh viện. Vì hấn bị gãy tay nên hiện tại không thể tự ăn được, mà cậu phải uy cho hấn, giống như em bé quá a. Nhưng em bé bự này ngoan vô cùng, uy muốn nào là ăn hết không còn một mẩu, đã vậy còn biết nịnh bảo mẫu, cứ cọ cọ, sờ sờ, thật là không ngoan nha. Em bé thì chỉ nên vâng lời, thế nào mà lại cứ thừa lúc bảo mẫu không chú ý là lại ăn đậu hủ nhĩ. Mà bảo mẫu cũng thân nhiên để cho hấn tùy tiện mà sờ mà chạm, cuối cùng cũng là bị hấn đè ra mà hôn đến nổi thở dốc. Cũng lại tạo điều kiện cho hai y tá cứ thỉnh thoảng đẩy cửa vào thay băng, là lại bắt gặp cảnh hai người hôn nhau, không biết là phúc hay họa mà mỗi khi y tá bắt gặp cảnh đó là lại bị Trúc Đình liếc cho lạnh cả xương sống, đang sợ thật, nhưng vì sự nghiệp rình rập thì cũng chẳng đáng là bao.

Và cứ mỗi ngày cậu lại mua đồ ăn lại cho hấn, rồi lại uy hấn ăn, cho hấn sờ, rồi bị hôn đến thở dốc. Mà càng ngày hấn hôn lại không thể chống cự được, mà hình như cũng có một chút thích nên cũng không nỗ lực đẩy hấn ra, thôi thì hấn muốn sao cứ chiều hấn vậy. Dù sao hấn cũng là bệnh nhân, cho hấn “ăn” thêm một chút thì cũng tốt thôi.

Thế là cứ theo chế độ ăn uống điều độ có bồi dưỡng, hấn sau một tuần có thể nói là bình phục cũng khá nhanh, có thể rời giường với sự trợ giúp của xe lăn, cũng xem như là qua cơn nguy hiểm, nhưng vấn đề là khi hấn lành khỏi thì Thân Bích cũng không thoát khỏi cơn thèm khát của hấn.

Mà cậu thì lại không thể biết được hấn đang muốn trướng đến độ xé toạc quần ra, vẫn vô cùng ngây thơ mà động động chạm chạm. Thân Bích à, em cũng thật là biết cách nuôi anh đi, nuôi đến độ muốn đè em ra mà ăn sạch. Haizz, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

24. Chương 25: Sắc Lang Là Bản Chất

Trên thế gian này, có một loại người thích bị bệnh vô cùng, không những vậy có khi còn muốn nằm viện cả đời, Trúc Đình chính là loại đó. Hắn vô cùng muốn nằm viện, được chiều đãi một cách tận tình, được ăn đậu hủ mà không hề bị cự tuyệt, đã vậy còn được nhìn ngắm Thân Bích mỗi ngày, sung sướng vô cùng.

Từ lúc bị tai nạn đến giờ, ngày nào Thân Bích cũng mang đồ ăn đến cho hắn, uy cho hắn ăn, còn để hắn ôm nữa, chỉ có điều thỉnh thoảng y tá hay vào phòng để băng bó này nọ thì hơi sáng chói một chút, còn lại thì ổn vô cùng. Một tuần qua, hắn được chăm lo rất kĩ nên tay có thể nói hơi cử động lại được, nhưng vẫn là hắn mong lâu hết để cho thể được dứt ăn, đồ ăn Thân Bích mang đến ăn ngon muốn tan não, có bữa thì mua nhưng có bữa thì lại tự làm, mặc dù tay nghề còn hơi non một chút nhưng chỉ cần là cậu làm thì đối với hắn cái gì cũng ngon, cậu cũng ngon luôn, mặc dù chỉ nhìn được.

Hôm nay cậu mang đến cho hắn cháo đậu đỏ tẩm bổ, hắn nhìn nồi cháo đậu đỏ mà dở khóc dở cười, cậu không biết cháo đậu đỏ có tác dụng như thế nào sao, giờ mình đã cố gắng kiềm chế, không biết chừng ăn tô cháo này xong chuyện gì xảy ra mình cũng không lường được. Thân Bích cũng không hề hay biết là Trúc Đình đang cố gắng tìm cách từ chối không ăn, nhưng hắn nhìn cậu vui vẻ múc cháo ra để nguội cho hắn thì dù không muốn hắn cũng phải ăn thôi, để cậu nổi giận thì có khi không thèm nhìn mặt hắn nữa. Cậu múc một miếng lên cho hắn ăn thử, hương vị không tệ nha, vị cháo mặn mặn hòa tan cùng vị béo béo hậu ngọt của đậu đỏ, hương vị vừa phải kích thích trong khoang miệng, hai miếng, ba miếng,... đến khi cháo nhìn thấy đáy, hắn vẫn còn muốn ăn thêm, nhưng tiếc là Thân Bích chỉ nấu một tô vừa phải, cứ nghĩ là đủ cho hắn ăn rồi, ai ngờ tên này ăn như heo. Nhìn hắn ăn xong vẻ mặt thích thú, cậu cũng cảm thấy trong lòng tim hồng bay phấp phới, có lẽ chừng nữa sẽ thay đổi cho hắn liên tục.

“Ăn xong mà nằm, cậu là heo hả?”

Hắn lôi cậu nằm xuống, ôm chặt lấy tay chân cậu, cọ cọ vào cổ cậu: “Heo thích ôm người, heo thích hôn người, ột ột”

Thân Bích thật chịu thua tên này, nhìn hắn như vậy mà lại không đứng đắn chút nào, suốt ngày ăn, nằm rồi hôn, à còn sờ nữa, mà tỉ lệ dạo này hắn sờ mó càng ngày càng tăng nha, lúc thì sờ cổ, sờ bụng, giờ lại sờ hông, thỉnh thoảng lại sờ tiểu đệ nữa, thật muốn thúc một cái cho hắn liệt dương luôn, nhưng nghĩ lại thấy hắn còn bị thương nên không nỡ, nhưng cậu nào hay biết là hắn đã bình phục gần như hoàn toàn rồi, chỉ còn chờ thời gian để tháo băng ra thôi. Mà bản tính tên này lưu manh không có hạn, mà đâm dăng không có thiếu luôn, dù bị thương hay lành lặn gì cũng có thể sờ mó được, mà hắn sờ là không thể nào cự tuyệt được, khoái cảm vô cùng, Thân Bích cũng đâu có vô cảm đến mức mà không có xúc cảm, toàn bị sờ những chỗ gọi là yếu huyết không thôi mà, hôm nay cũng không ngoại lệ, đầu tiên là hắn vuốt từ cổ, vuốt xuống ngực, đến khi hai nhũ tiem thẳng đứng, hắn còn nhéo lấy hai bên, làm Thân Bích “ưm” một tiếng mới thỏa mãn vuốt xuống đường eo thon nhỏ, rồi dừng lại ở tiểu đệ đệ. Hắn cứ chà chà trên đũng quần, đến khi đã dựng thành lều hắn mới chịu ngưng lại, nhưng là ngưng lại để với tay vào quần vuốt ve tiểu đệ đệ đang ngẩng đầu.

“Nhìn này, ngẩng đầu rồi, đã vậy còn ra nước rất nhiều nha” - Hắn chẳng ngại gì ở đây là bệnh viện mà vuốt lấy từ thân đến gốc ngọn tiểu đệ đệ.

“C... Cậu im ngay, đang ở bệnh v... a... a... ưm... ân ” - Cậu cự quây để thoát khỏi móng vuốt của hắn, nhưng khoái cảm hắn đang mang lại thì lại mãnh liệt vô cùng, cứ như dòng điện chạy toàn thân không ngừng kích thích những điểm chết người nhất, phải cố gắng giữ lấy một tia lí trí, cậu cọ cọ để tránh khỏi bàn tay đang không ngừng vuốt vuốt, nhưng bỗng dưng sau hông cảm nhận được có gì đó bất thường nên mới cứng người không dám cọ nữa.

“Để yên cho tôi làm chút, sẽ không đến bước cuối cùng, cậu mà còn cọ nữa có chuyện gì xảy ra là tôi không chịu trách nhiệm đấy” - Đây cũng xem như là lời hăm dọa, ai bảo cậu cứ cọ lấy tiểu gia hỏa nhà hắn, mà lúc này cậu mới nhớ đến đã từng đọc một bài viết trên mạng “Bạn muốn tăng cường sinh lực mà không cần dùng thuốc? Đừng lo hãy ăn cháo đậu đỏ, bảo đảm kéo dài thời gian, tăng tràn xúc cảm”. TMD, sao lại quên cái này chứ, đã vậy còn để hắn ăn sạch cái tô đó, có khác nào đưa hắn uống xuân dược đâu, sai lầm, quá sai lầm mà.

Hắn luật động tiểu đệ đệ đang căng trương: “Lo suy nghĩ chuyện khác, không chú tâm, phải phạt mới được”. Hắn lưu manh càng ngày càng luật động nhanh hơn, đã vậy còn liếm liếm cái lỗ tai của cậu, hắn biết những điểm mẫn cảm của cậu là tai, cổ, ngực và eo. Vì vậy cứ nhằm vào những chỗ đó mà sờ soạng.

“Ân.. a... ha...” - Cuối cùng xúc cảm đánh thẳng lí trí, cậu cũng không còn cự tuyệt gì mà ôm lấy hắn, gương mặt đỏ ửng mà thở dốc, phía trước bị sờ soạng, phía sau bị xoa nắn, quá đổi hưng phấn đi, cậu cũng mơ mơ hồ hồ mà bắt lấy tiểu gia hỏa đang sung sức của hắn, vuốt vuốt lấy vật đang dần dần trương to ra, ban đầu rất vừa tay, không hiểu sao càng ngày càng có xu hướng hai tay mới cầm đủ, nếu lỡ sau này bị hắn thao thì có khi nào bất tỉnh luôn không, kinh người, không dám nghĩ đến nhưng mà cũng có chút tò mò, chắc để lúc nào hắn muốn thì biết ngay. Có lẽ tên này đã nhịn cũng lâu, tiểu gia hỏa nhà hắn cứ rỉ dâm dịch, cậu thoa đều dâm dịch lên từ gốc đến linh khẩu, càng vuốt càng thấy đã tay, khe gãy gãy lên linh khẩu, tên này tội thật, không ngờ hắn không dám mạnh động với mình mà nhịn đến vậy, thôi thì giúp hắn vậy. Cậu cúi người xuống ngậm lấy vật đang căng đỏ.

“Thân Bích” - Trúc Đình hơi hoảng một chút, không ngờ cậu lại chủ động như vậy, nhưng thấy cậu nhiệt tình như vậy nên thôi cứ hưởng thụ, được lão bà của mình phục vụ thì chỉ có kẻ ngu mới không chịu tận hưởng. Nhưng kĩ thuật cũng không tồi nha, đầu lưỡi liếm lấy gốc tính cụt, liếm dài toàn thân rồi chà chà linh khẩu, dâm dịch chảy ra càng lúc càng nhiều, Trúc Đình hừ hừ rên rỉ, cảm giác quả thật mê người mà, hắn cũng không tự chủ mà đẩy đầu cậu vào sâu hơn, cậu ngậm hết cả tính cụt không thấy chán, mặc dù bên trong cổ họng có chút rát nhưng cũng cố gắng mà làm cho xong. Cậu hút ra nuốt vào càng lúc càng hăng, âm thanh dâm mỹ cũng “ba ba” mà không ngừng vang vọng khắp phòng, cảm giác vừa lo sợ có người khác vào vừa được ăn cục thịt heo siêu bự này thật quá đã. Cảm thấy hắn rên càng lúc càng trầm hơn, biết hắn cũng sắp đến giới hạn nên cậu chà lên hai hòn, gãy gãy lên nó, hắn không thể chịu được nữa mà bắn thẳng vào trong miệng cậu, cậu ho khan vài tiếng.

“Không được thì đừng cố gắng” - Hắn thấy cậu sắc như vậy có một chút đau lòng mà vỗ vỗ lên lưng cậu.

“Tại vì ai hả?” - Cậu giận cái người này, nãy còn sung sướng hưởng thụ, bây giờ trở mặt, thật đáng ghét. Cậu không thèm nói chuyện với hắn mà quay mặt vào trong.

“Thôi mà, tiểu nương tử của tôi, đừng giận nữa, tiểu nương tử nhân từ độ lượng tha lỗi cho tiểu lang quân ngây thơ này được không?” - Hắn chân chó không mặt mũi mà cọ cọ lên lên cổ cậu, dán sát người xin lỗi.

Nhìn hắn cứ như một con chó to xác thích dán vào người chủ nhân, cậu cũng không nhịn được cười, xoa xoa lên đầu hắn, còn hôn lên môi hắn nữa.

“Lần sau còn như vậy, tôi không thèm nhìn mặt cậu nữa” - Cậu vờ như giận mà khoát tay. Hắn biết cậu hết giận nên ôm cậu nằm xuống giường, mũi cọ cọ vào sườn mặt cậu. Hai người ôm nhau một lúc, cảm nhận hơi ấm của đối phương. Hai y tá bên ngoài định vào băng bó nhưng thấy cảnh này xong cũng tự băng bó mình luôn, thật dụ hoặc mà. Chảy hết cả máu mũi, lưu manh, hết sức lưu manh, tiểu công đều lưu manh. Nhưng tỉ tỉ thích nha, cứ tiếp tục phát huy.

“Cậu thi vào trường đại học nào vậy?” - Thân Bích nằm ở trong lòng hắn ngẩng mặt lên hỏi.

“Đại học L”

“A, vậy là học chung với tôi a, không ngờ nha, thì ra cậu cũng đam mê luật” - Thân Bích hơn hờ mà cọ cọ vào cổ hắn, vậy cũng tốt, có nhiều thời gian ở bên nhau.

Thật ra thì tôi còn chả biết luật là cái gì, nhưng do cậu thi vào luật nên tôi cũng đã cố gắng mà cắm đầu vào học luật đó chứ, Trúc Đình trong lòng than thầm. Nhưng nếu vì tiểu nương tử mà học chung thì cũng cam lòng đó chứ, nếu mà chung phòng thì càng tốt, vừa mỗi ngày hôn chào buổi sáng, đút cho nhau ăn, sờ mó sau khi học bài và cọ cọ trước khi đi ngủ, thỉnh thoảng có thể tìm cách để tắm chung rồi chà chà cho nhau. Nghĩ đến đây lỗ mũi Trúc Đình không biết chảy máu từ lúc nào. Thân Bích hốt hoảng mà tìm giấy để cầm máu cho hắn, cứ độ này sẽ lại phải kiềm chế, để tiểu nương tử biết bộ mặt sắc lang này thì không hay, phải từ từ mà tận hưởng chứ.

Thân Bích trong lòng bĩu môi, làm như tôi không biết cậu đang suy nghĩ gì ấy, cậu cứ chờ đó đi, để coi tôi

ăn cậu hay là cậu ăn tôi. Hai người chiến tranh tư tưởng dữ dội, bắt phân thắng bại giữa việc người ăn và người bị ăn.

Bích đã trở lại rồi đây, phúc lợi nhỏ vậy xem như chào hàng đi =)))) mặc dù cũng muốn tới bước cuối cùng lắm nhưng nghĩ lại tội cho hoa cúc nhỏ nên từ từ rồi cho nở sau *bắn pháo bông trước giao thừa*

25. Chương 26: Không An Phận

Kết quả sau một tháng nghỉ dưỡng, ăn đồ ăn của tiểu nương tử cùng với đồ-ăn-ăn-mãi-không-ngán thì Trúc Đình đã hồi phục một cách thần kì, có thể nói là lập kỉ lục người bị xe đâm mà vẫn sức lực tràn trề đến độ muốn phát tiết. Thời gian vào học cũng đã bắt đầu, Trúc Đình được xuất viện nhưng việc không vận động mạnh hay chạy nhảy nhiều là điều đương nhiên. Việc mà hấn giỏi nhất chính là giả bộ, hấn cứ giả vờ đi loạng choạng như thể thương tích còn trầm trọng để Thân Bích dìu hấn đi, sẵn dịp hấn sẽ ngậm ngậm lấy tai cậu mà mút lấy mút để, tên này đúng là không tiết tháo mà. Thôi thì cứ mặc kệ hấn đi, hấn ngậm chán thì thôi.

Hai người hiện tại học chung trường đại học L, được xếp chung phòng 43, căn phòng cũng không tính là quá rộng nhưng đủ để hai người đàn ông sinh hoạt, giường hai tầng cũng khá rộng, phòng tắm có nước lạnh, nước nóng, nói chung là đầy đủ tiện nghi. Đặt quần áo vào tủ, rồi sắp xếp đồ đạc, dọn dẹp phòng thì cũng đã mệt lả người. Thân Bích nằm bẹp lên giường đã được dọn dẹp trải ga kĩ càng, cảm thấy không còn gì sướng hơn, nằm uốn éo mấy cái, “À” cậu thở một hơi thật dài, nằm nhắm mắt nghỉ ngơi. Chưa đầy 5 giây sau, trên người có cảm giác nặng, mở mắt ra thì thấy gương mặt phóng đại của Trúc Đình.

“Cậu đi xuống đi, nặng muốn chết” - Cậu cố gắng đẩy hấn ra.

“Mệt quá xuống không nổi” - Hấn còn lưu manh ịch ịch ghì người xuống đè cậu cho dẹp lép.

“A, cậu là heo a, đè chết tôi rồi này” - Thật hết biết tên này, dù gì hấn cũng đầu nhỏ nhắn gì đâu, người thì to tổ bố ra, nước da ngăm ngăm của hấn nhìn thấy thật khô khoắn, chẳng khác gì mấy con becgie, chưa kể còn liềm liềm cổ cậu này giờ nữa chứ, chẳng khác gì chó cã.

“Tôi thích làm chó cho cậu” - Nói rồi liềm tiếp, hấn liềm vào cổ cậu, gặm nhẹ một cái rồi mút.

“Ừ” - Thân Bích không chịu nổi kích thích đó mà rên nhẹ một tiếng, nhưng tên đó nào chịu dừng lại, hấn cứ tiếp tục quấy rối cậu. Nói gì thì nói cậu vừa mới dọn phòng, bây giờ hữu khí vô lực không còn sức để đẩy hấn ra nữa, mà cứ để như vậy thì cũng không được, tên này được nước là lấn tới, có khi còn còn bị làm thịt luôn không chừng. Không được không được, cúc hoa không để bị khai mở sớm vậy được, phải tìm cách.

”Đình

”

Lần đầu tiên Trúc Đình nghe Thân Bích giọng nũng nịu như vậy, thật sự nghe xong mê người mà, hấn ngẩng mặt lên nhìn gương mặt cậu, ửng hồng phấn nộn, hấn bắt giác phun máu mũi, sao lại cầu dẫn như vậy chứ. Thân Bích biết nhược điểm này của hấn, chỉ cần cố gắng quyn rũ hấn thì hấn sẽ phun máu mũi, mặc dù cách này có hơi thô bạo một chút nhưng mà bây giờ mà không làm vậy thì chắc chắn ngày mai phải nằm liệt cả ngày. Thấy mình cũng có hơi làm quá nên cậu lại vuốt vuốt mặt hấn: “Có sao không, cậu ra nhiều máu quá nè”, gương mặt cậu gần sát với gương mặt hấn, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, hấn bắt gặp cảnh này thì lại phụt máu nhiều hơn, xong bất tỉnh luôn, tên này quả thật yếu bóng vía quá mà, có như vậy cũng xui.

Một giờ sau, hấn tỉnh lại sau một trận càn quấy, Thân Bích lấy khăn nhúng nước ẩm lau mặt cho hấn.

“Đỡ hơn chưa?”

“Tôi bất tỉnh bao lâu rồi?” - Hấn vỗ vỗ đầu mà ngồi dậy.

“Cũng một giờ rồi, đáng đời cái tật quấy rồi”

Hắn vòng tay qua eo cậu, đặt cậu lên đùi: “Tất cả là vì ai đây, tiểu nương tử càng lúc càng hư nha”

Cậu hất cằm lên khiêu khích hắn: “Cho cậu chữa cái tật động dục lung tung, ở đâu cũng nồng nặc mùi dục vọng”

“Tiểu nương tử thật sự rất câu dẫn mà, thôi thì cho tiểu lang quân hôn một chút rồi thả ra”

Thân Bích thật sự bó tay với tên này, thôi thì cứ cho hắn hôn vậy, nhìn hắn ghen uất kiểu này cũng tội, liệu luôn vậy, cậu nhắm mắt lại rồi nói: “Rồi, cậu hôn đi”

Nhìn biểu tình gượng ép của cậu, Trúc Đình không thể nhịn cười mà nằm vật vã ra cười lăn cười lộn, thật sự ngốc quá mà. Một tên đáng ghét, tôi đưa cho cậu mà cậu lại cười tôi, cho cậu chết cho cậu chết cho cậu chết, mỗi lần cho cậu chết là lại đá một cú, mặc dù lực không mạnh lắm nhưng cũng không phải nhẹ, đã vậy còn đá trúng tiểu huynh đệ của hắn nữa, hắn khốn khổ ôm lấy mà mặt chuyển từ xanh sang trắng, trắng sang tím, cứ như đèn led, nhìn buồn cười vô cùng, Thân Bích thỏa mãn mà xách cặp hứ một cái ra khỏi phòng. Thân Bích, Thân Bích, cậu chờ tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu mà, cậu đứng lại, hắn bắt lực mà rên rỉ.

Thân Bích hí hửng mà tìm chỗ ngồi cho mình, một chỗ cuối lớp thích hợp để làm chuyện riêng mà không bị chú ý. Sau khi tìm được chỗ ngồi ổn định, cũng bắt đầu giờ học, thế mà vẫn không thấy bóng dáng của tên đó đâu. Có khi nào lúc này lỡ đá mạnh quá mà hắn bị bại liệt luôn không, dừng nha, dù mình không muốn hắn sảm sỡ mình nhưng mình cũng không muốn hắn bị liệt dương đâu. Nói là sau này sẽ bị thứ đó của hắn dọa chạy nhưng mà thiếu nó thì hắn có khi thành vợ mình không chừng, chỉ nghĩ đến chuyện một thằng con trai to xác mặc váy màu hồng phấn chạy bám riết lấy mình, ngoài miệng nũng nịu: “Chồng ơi ~ chồng à

” nghĩ đến cũng cảm thấy da gà da vịt thi nhau mà nổi, đáng sợ thật. Đình a, dù tôi không thích cậu hay sợ mớ tôi nhưng cậu cũng đừng vì vậy mà làm tôi mang tội nha.

Kết quả của việc thành khẩn cầu trời là hắn một thân chạt vật mà lết vào lớp, quay đầu cười cười với giáo viên rồi đi thẳng xuống cuối lớp mà ngồi, hắn cũng không quên lườm mắt cảnh cáo Thân Bích, vì cậu mà tôi bị như vậy đây. Thân Bích cũng biết mình hơi quá chân mà vụng về cười, xin lỗi xin lỗi tôi không cố ý mà. Hắn chịu thua ánh mắt đó, chỉ biết hừ một tiếng rồi tiếp tục nghe giảng bài. Tiết học này là tiết văn, chuyên sâu và vấn đề phát triển kinh tế xã hội ngày nay, chủ đề muốn bỏ não ra, Trúc Đình hắn nhìn chủ đề mà giật khóe môi, thể loại gì thế này, kinh tế gia sao, ta kháo. Trong khi hắn đang vò đầu bứt tai thì Thân Bích bên cạnh đã viết hơn một trang giấy. Cậu còn là người sao, trong đầu cậu chứa cái gì thế, tôi không cam tâm.

Và sau mười lăm phút không cam tâm là một đôi giấy đã kín mít, sự thật sao, tát cái cho tôi tỉnh nào, hắn tự tát mình trong tư tưởng, thật sự học ngành này là phải cực kì đam mê mới có thể theo đuổi, chứ toàn là môn xã hội, muốn học bài hay trau dồi vốn kiến thức ngoài đó thì phải kiên trì. Cho nên ngành luật là một ngành vừa trừu tượng mà lại mang tính xác thực, Trúc Đình thì lại chẳng có một tí đam mê nào về nó, hắn chỉ là cố gắng dồn ép để được học chung với cậu thôi, ai ngờ bây giờ lại chịu cực như vậy, Trúc Đình a, may thật là ngu ngốc mà.

Một tiết học trôi qua đối với hắn chính là chết đi sống lại, hồi sinh vì một sự nghiệp không thể bỏ cuộc, sợ mớ tiểu nương tử. Đó chính là sứ mệnh mà tiểu lang quân phải làm, cho nên dù khó khăn cách mấy hắn cũng sẽ cố gắng mà hoàn thành. Và như thế, sau mỗi tiết học là cục dính nhãn hiệu gỡ-không-ra cứ dính chặt gỡ cách nào cũng không chịu ra, cục dính còn có khả năng mân mê mọi điểm trên cơ thể. Tên này chắc thiếu đòn lắm đây, bị một lần không tổn để ngựa quen đường cũ mà.

Thân Bích cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách vô cùng anh minh để xử đẹp tên không an phận này, bảo đảm sẽ làm hắn sống không bằng chết, ha ha ha ha. Cả phòng học tràn đầy tiếng cười quỷ dị.

26. Chương 27: Năm Mới Khoái Hoạt

“Gần đến năm mới rồi, cậu có ý định về nhà không?” - Thân Bích vừa đánh răng vừa hỏi, cậu thấy ít khi nào hắn đề cập đến gia đình của hắn, đặc biệt là phụ thân của hắn.

Hắn lười nhác mà ôm cậu từ sau lưng, đặt cằm lên cổ cậu: “Làm biếng, năm nào cũng như năm nào, họ đi công tác hết, chỉ gửi tiền về cho tôi với lời chúc thể thôi. Thành lâu ngày cũng không muốn về nữa. Dù sao cũng chỉ muốn đón Tết với tiểu nương tử a”

“Nhưng dù sao đó cũng là gia đình của cậu, cậu cũng nên về một lần chứ” - Thân Bích cũng hơi bất ngờ, mọi năm đều vậy là sao.

“Tôi muốn năm nay có thể được đón Tết chung với cậu, được không?” - Hắn nhẹ nhàng hỏi.

“Nhưng mà...” - Thân Bích tỏ vẻ khó xử, cậu thật sự cũng muốn hắn đón Tết chung với mình nhưng như vậy thì có hơi ích kỉ, dù sao mẹ hắn cũng không phải dễ dãi gì.

“Không được sao?” - Hắn ử rử nhấc cằm lên, lết từng bước bước ra khỏi nhà tắm.

“Khoan đã nào, tôi chưa nói gì mà”. Hắn hơi mở cờ trong bụng, nhếch môi cười lên. Cậu áp úng một chút rồi nói tiếp “Cậu có thể về chung với tôi, nhưng mà ngộ nhỡ...”

Hắn biết cậu sẽ nói tiếp là gì nên nói luôn: “Cậu đừng lo, mẹ tôi không về đâu, bà ta đang công tác ở tận Mỹ a, Tết năm nào bà ta cũng không bao giờ về”

“Àn” - Thân Bích cũng an tâm một chút mà đáp ứng.

Trúc Đình hớn hở mà chạy lại ôm lấy cậu mà cọ cọ: “Chỉ có tiểu nương tử là thương tiểu lang quân nhất, tiểu lang quân sẽ yêu tiểu nương tử suốt đời”

Thấy hắn vui vẻ cậu cũng vui lây, hơi đẩy đầu hắn ra: “Được rồi ông, đi đánh răng đi”

“Tuân lệnh tiểu nương tử”

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, hai người xuống căn tin trường để kiếm một chút đồ ăn xé. Đây là lần đầu tiên hai người ăn thức ăn ở đây, mong sao thức ăn ở đây có thể dễ nuốt hơn ở trường cao trung. Và sự thật thì đồ ăn của trường này nếu nói là sơn hào hải vị thì không thể rồi nhưng nếu nói là dở thì cũng không như tưởng tượng. Mà phải là quá dở đi, ôi mẹ ơi, mì sợi nào sợi nấy nhai mà cứ như dây giầy, dai không chịu được, nhai thịt bò mà cứ như nhai giấy, không có tí khẩu vị nào, đã vậy còn ngửi thấy mùi máu nữa, con mẹ nó thể loại gì đây. Trúc Đình dường như cũng cảm nhận được mà ngẩn mặt lên, mặt hắn nhăn lại nhìn khối hải vô cùng, từ trước đến giờ Thân Bích chưa từng nhìn thấy gương mặt đó của hắn, bây giờ được nhìn cậu không thể nhịn cười được mà đập bàn cười tức tưởi. Đã vậy còn cười không đủ mà lăn ra đất cười cho hả hê. Hắn nhìn thấy cậu cười như vậy không những không giận mà còn cố tình làm thêm nhiều gương mặt hài hơn chọc cậu cười đến lăn lộn không kịp kéo dây lưng.

Sau nửa giờ đồng hồ bị chọc cười đến no cả bụng, cậu cùng hắn quay trở lại phòng để thu dọn đồ đạc. Đồ của hai người cũng không tính là nhiều, chỉ mất khoảng mười lăm phút là có thể sắp xếp hoàn tất. Thân Bích quay sang Trúc Đình nhìn hắn, thật sự thì con người này không đón năm mới cùng cha mẹ mà vẫn có thể vui vẻ như vậy sao, nếu là mình thì mình có thể như vậy không, mình thì không có thiện cảm với mẹ hắn nhưng để hắn cứ đi chung với mình như vậy thì cũng không hay lắm, thời gian hắn ở bên gia đình mình thấy không có bao nhiêu, đa số là đi lang thang lòng vòng bên ngoài. Và cũng ít thấy hắn nhắc đến cha hắn, không biết cha hắn là người thế nào nhỉ, mẹ hắn đã là chủ tịch của một công ty lớn như vậy thì cha của hắn chắc cũng không phải là tầm thường, có khi là người có chức có quyền gì trong nhà nước không chừng. Mà những người làm việc trong nhà nước thì họ sẽ không bao giờ chấp nhận việc con mình là người đồng tính đâu, mẹ hắn đã cảm đoán đến như vậy, nói không chừng cha hắn còn dùng mọi cách để chia cắt ra nữa. Không nghĩ thì thôi, nghĩ đến là lại phải bỏ não ra để nghĩ. Trúc Đình thì ghét cậu.

“Nè nè, suy nghĩ cái gì mà nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống vậy?” - Trúc Đình va chạm với ánh mắt của Thân Bích, này giờ cậu cứ chăm chăm nhìn rồi liếc hấy hắn, làm hắn khó hiểu, làm hắn nhớ lại từ hôm qua đến giờ có làm gì mà nên tội không.

“Không có gì” - Cậu đáp lại một tiếng.

“Thật sự có không?” - Hấn bắt lấy eo cậu mà kéo xuống giường.

“Không có”

“Thật sự không có?”

“Không có”

“Được rồi để tôi xem cậu không có đến bao lâu” - Hấn đè cậu xuống, giở áo cậu lên, cù vào eo của cậu, hấn biết phần eo là phần nhạy cảm nhất của cậu, chỉ cần chọc vào đấy là cậu sẽ không ngừng phản ứng. Quả nhiên là vậy, cậu bị hấn thọc cho cười ra nước mắt.

“Được rồi, được rồi, dừng cù nữa mà” - Cậu vừa sảng sặc cười vừa yêu cầu hấn ngừng tay. Mà hấn thì thuộc thể loại thích hành hạ người khác, đâu có đơn giản gì mà dừng tay lại.

“Có chịu nói hay không?” - Hấn xấu tính cù càng lúc càng nhanh làm cậu vừa khốn khổ mà lại lẫn lộn cười.

“Ngừng tay ngừng tay”

“Vậy có chịu nói hay không?”

“Chịu chịu” - Thân Bích hít thở lại không khí bị tắc nãy giờ.

“Nói đi”

“Cậu là tên ấu trĩ, biến thái #\$\$%#!*^” - Thân Bích làm một tràng chữ hấn.

Trúc Đình đen mặt lại, không khí xung quanh hấn lạnh dần. Hấn từng bước từng bước tiến lại gần cậu.

“Đình, Đình, từ từ đừng mạnh động, có gì từ từ giải quyết mà. Đình..... Aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Và sau đó là không có sau đó, cậu bị hấn trừng phạt cái tội mắng chữ tiểu lang quân. Thân Bích hậm hực ngồi trên xe bus không thèm nói chuyện với hấn, Trúc Đình đáng ghét, cậu dám hành hạ tôi, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu nữa, tôi hận cậu, hận cậu đến chết, hận cậu đến khi nào mặt trời...

“Thôi mà tiểu nương tử, tiểu lang quân biết tội rồi mà” - Hấn miệng lưỡi xin lỗi ngọt sớt làm Thân Bích cũng bị lung lay tinh thần. Kết quả, Trúc Đình thắng.

“Lần sau không được như vậy nữa”

“Sẽ không có lần sau” Mà là nhiều lần sau nữa, hấn nghĩ thầm. Hấn kéo đầu Thân Bích tựa lên vai hấn, cậu cọ cọ mấy cái rồi từ từ lim dim vào giấc ngủ. Giây phút này là giây phút êm đềm nhất trong đời hấn, từ trước đến nay hấn chưa bao giờ có thể cảm thấy bình yên như bây giờ, bên vai mình là người yêu mình mặc dù là nam, nhưng người này rất yêu hấn, quan tâm cho hấn, thỉnh thoảng đôi khi làm hấn bực mình nhưng không bao giờ dẫn đến chia tay. Khoảng thời gian trước, năm nào cũng như năm nào, tất niên, giao thừa, năm mới, lúc nào cũng một mình, quà tặng, tiền mừng tuổi thì chất một phòng nhưng không hề có một cái gì gọi là hạnh phúc. Cái hấn cần là hơi ấm tình thân chứ không phải là những thứ vật chất hư ảo đó, dù có cho hấn hàng vạn hàng nghìn, hấn cũng không hề biết ơn bằng chỉ ngồi lại ăn bữa cơm gia đình. Cứ tưởng rằng cái đó là không bao giờ thực hiện được cho đến khi Thân Bích xuất hiện, một người luôn vui vẻ mà lại không hề có sự lo âu luôn làm hấn cười đến thoải mái, rồi đến một ngày hấn lại đánh mất con người đó khi cự tuyệt tình cảm của cậu, dần vật biệt bao lâu, trải qua biết bao nhiêu chuyện mới có thể được bên nhau như bây giờ, chưa kể hấn còn sắp được ăn cơm gia đình chung với cậu nữa, cảm giác háo hức cùng rạo rực làm hấn nôn nao không thể ngủ được mà chỉ biết nhìn người bên cạnh mà mỉm cười.

Một giờ ngồi xe bus tương đối mỏi lưng, Thân Bích cũng chẳng ngần ngại gì mà giao hết hành lý cho Trúc Đình mang, sao lại là tôi chứ chứ.

“Thưa mẹ, con mới về” - Thân Bích chạy lại ôm mẹ.

“Tiểu tử này bây giờ mới chịu về à” - Bà ôm cậu một cái rồi nhìn qua Trúc Đình,

“Mẹ, Trúc Đình năm nay sẽ ăn tết chung với gia đình mình”

“Mẹ cậu ta có cho hay không?”

Chưa kịp giải thích thì hắn đã nói trước: “Mẹ của con đang công tác ở xa, không thể về được”

“Hảo a, càng đông càng vui mà, hai đứa vào nhà đi”

Nhà của Thân Bích sau khi sửa sang chuẩn bị năm mới nhìn cứ y như nhà mới xây, tuy nhỏ hơn nhà hắn rất nhiều nhưng lại mang không khí mà hắn mong đợi từ lâu, một không khí gia đình thực sự.

Hai người đi vào phòng, Thân Bích nằm bẹp lên giường: “Cậu tối nay ngủ ở dưới đất, tôi ngủ trên giường”

Trúc Đình dở khóc dở cười: “Tại sao tôi phải ở dưới đất?”

“Năm mới nên ngủ cùng thổ địa để bầu bạn”

Lí do thế méo gì thế này, hắn không khỏi giựt khóe môi.

Thời gian đến buổi tối chớp mắt là đến, một buổi tối ăn mừng tất niên đón giao thừa mang không khí gia đình đầu tiên của Trúc Đình, hắn xúc động vô cùng, trong bữa ăn không ngừng trò chuyện cùng mọi người trên bàn. Thân Bích lần đầu tiên thấy hắn nói nhiều như vậy, mặc dù có hơi thắc mắc có phải đây là hắn hay không nhưng chỉ cần thấy hắn không bị ngại đã vậy còn ăn và nói nhiều như vậy thì cũng an tâm. Xong bữa ăn, hắn kiếm cớ nói muốn xem pháo hoa cùng hắn để không cho cậu ngủ, thật sự thì đây cũng là lần đầu tiên hắn xem pháo hoa cùng người hắn yêu.

Cậu thì cũng chẳng có việc gì làm nên cũng chấp nhận mà đi xem luôn.

“Tự dừng khi không lại lên mái nhà chỉ để xem pháo hoa”

“Tôi chưa được xem bao giờ, nên cũng muốn xem để cho biết với người ta”

Xạo, nhìn cậu là tôi chỉ thấy mỗi chữ đó. Ai mà tin lời cậu.

Trúc Đình khoái trá mà ôm Thân Bích vào lòng. Pháo hoa cũng bắt đầu bắn lên, từng đợt từng đợt làm trong lòng hai người đều dâng trào cảm xúc khó tả. Pháo hoa thì năm nào Thân Bích cũng xem, nhưng pháo hoa năm nay thật sự khác lạ. Cũng chỉ là một chùm tia sáng có nhiều màu sắc cùng hình dạng, có chi mà làm mình phải có xúc cảm như vậy, do hắn ư, hay do mình. Nhưng mặc kệ vì lí do gì thì chỉ cần năm mới có hắn ở bên thì cũng đã báo hiệu cho một năm mới an lành.

Ở bên đây, Ninh phu nhân cũng đang chuẩn bị hành lí để trở về.

27. Chương 28: Gia Đình Thật Sự

Vì đã lâu không về nên Ninh phu nhân muốn nhân dịp năm mới về để gây bất ngờ cho Trúc Đình, bà cố gắng tranh thủ xử lí công việc để có thể nhanh chóng sum họp. Phải nói là từ bên Mỹ để bay về là phải mất nhiều công sức nhưng bà vẫn không ngại mà bay về bằng được.

Còn về phần Trúc Đình, hắn vẫn không hề hay biết mà vui vẻ ở Liễu gia. Từ lúc tất niên đến giờ là hắn cắm rễ ở Liễu gia, ăn nằm ngủ nghỉ gì cũng Liễu gia, người ngoài không biết có khi còn tưởng là anh em từ xa lại thăm nhà, nhưng nào ai biết sự thật là vậy. Mà kể ra thì mới có ngày đầu ngày hai mà hắn lại chiếm được cảm tình của Liễu gia, nhất là mẹ Liễu, một phần vì thời gian trước hắn cũng thường lại nhà cậu chơi, một phần vì trong mấy ngày này, hắn phụ giúp việc nhà không ít. Bưng bê quét dọn cũng một tay hắn làm, Thân Bích nhìn qua cũng có một chút hài lòng, tên này cũng không vô dụng như cậu tưởng. Cậu ảm Đông Dương gia lại làm việc tay chân thì quả thật là kì tích, cậu từ trước đến giờ thấy hắn lúc nào cũng thanh thoi, hết ăn lại ngủ, không thì lêu lổng đi chơi này nọ. Dường như là hắn không động đến một đầu ngón tay nhưng tại sao dáng người của hắn đẹp một cách không tả, nếu nói như người mẫu thì không phải nhưng nếu mà so sánh hắn với một đám đông thì hắn chính là nổi bật nhất. Nhiều khi Thân Bích cũng rất bức mình việc này, mình cũng tập thể dục mà sao không thể đồ lên được, thật bất công mà. Quay lại vấn đề chính, hắn giúp việc nhà mà tâm trạng lại rất hưng phấn, bình thường Thân Bích cũng chỉ là giúp những

công việc nhẹ, đằng này hắn lại giúp kẻ cả là bưng bê, bốc vác, nhìn qua thì cũng cực nhưng cậu thì lại còn làm việc khác nữa. Đến tối là hắn lại sắp lại gần Thân Bích.

“Nè, ban ngày tôi làm việc mệt lắm, cậu đắp bóp cho tôi đi”

“Cậu tự mà bóp cho mình” - Tần suất làm việc của hắn tăng lên cũng đồng nghĩa với da mặt của hắn dày thêm một lớp, hắn làm mệt đầu có nghĩa là mình bắt buộc hắn làm, hễ cứ làm xong là đến tối lại than kêu mình bóp. Chưa kể bóp lưng cho hắn xong hắn còn bóp lại cho mình, mà hắn xoa bóp còn đỡ đằng này hắn đè xuống bóp tiểu đệ ẹ ẹ, xoa xoa nắn nắn, làm no nê hả hê hắn cười nói là trả phí cảm ơn. Không cần, ta phi, nhà người chủ yếu là thừa cơ hội, ta khinh ta khinh, ta trù tiểu huynh đệ của người ngốc đầu không lên.

Hắn nhìn biểu hiện của cậu mà mặt rũ xuống tỏ vẻ đáng thương, lủi thủi vác cái thân xác bự tổ bố của hắn nằm lên giường, lấy gối che đầu. Thân Bích nhìn qua mà cảm thấy nè nè tôi mới là người đáng thương đây, nhưng không nỡ nói lên, nhìn cái dáng vẻ tội nghiệp của hắn cũng không đành lòng mà đi lại nhắc cái gối lên: “Nằm ngay ngắn lại”

Hắn mặt lại rạng rỡ chiếu hào quang nhanh chóng nằm sắp lại cho cậu xoa bóp, Thân Bích thấy hắn đã vào vị trí thì cũng bắt đầu trèo lên lưng hắn, bẻ khớp tay rắc rắc mấy cái rồi bắt đầu. Cậu bắt đầu ở vai trước, tại hắn thường hay vác bằng vai nhiều nên bóp ở đây là lí tưởng nhất.

“Hừ hừ” - Cậu mới xoa xoa mấy cái mà hắn đã rên rồi, vậy để tăng tần suất lên coi sao, cậu bắt đầu nhào rồi bóp. Nhấn nhấn vài cái rồi xuống lưng, tẩm lưng của hắn lớn hơn tẩm lưng của cậu, nhưng không làm khó gì được cậu. Hồi nhỏ cậu thường xuyên đắp bóp cho cha và mẹ cậu nên giờ bóp cho hắn chẳng có gì khó. Không những vậy thủ thuật đắp bóp của cậu vô cùng cao tay, ấn nơi nào thì toàn là ấn ngay huyết, thả lỏng gân cốt, điều hòa khí huyết, không thể nói không thoải mái. Hắn sảng khoái đến độ đầu óc lơ lửng trên mây, bay tuốt lên tận chín tầng, trên đó có tiểu thiên sứ của hắn, tiểu thiên sứ Thân Bích cánh trắng, tiểu thiên sứ đang đùa vui ca hát, chỉ tay bên đông hoa trái rộng thành thảo nguyên, chỉ tay bên tây sông suối chảy thành nhiều nhánh, chỉ lên hướng bắc cầu vòng bắc thành cầu qua sông, chỉ tay xuống nam sinh vật đua nhau ca hát, quả là xứ thần tiên. Hắn mê mẩn ngắm nhìn tiểu thiên sứ thuần khiết đến độ dường như không vướng bận một hạt bụi trần thế nào.

Hắn không rời mắt khỏi tiểu thiên sứ cho đến khi cảnh vật xung quanh tàn lụi dần, cây cối, sinh vật, ánh sáng, mọi thứ đều rơi vào cõi chết, bầu trời dần tối, mặt đất nứt ra phun trào dòng dung nham cháy rực. Trúc Đình sững sốt nhìn sự biến đổi, gọi tên tiểu thiên sứ, chìa tay ra để bắt lấy cậu nhưng trước mặt lại không phải là tiểu thiên sứ mà là tiểu ác quỷ. Tiểu ác quỷ bắt lấy cánh tay hắn kéo ngược lại, cười giọng cười man rợ. Tiểu ác quỷ dùng thuật triệu hồn, triệu hồi hàng loạt vong linh. Trúc Đình định chạy nhưng lại bị một cánh tay xương giữ chặt lấy chân không thể chạy được. Những vong linh hàng loạt kéo đến đè lên người hắn.

Trúc Đình giật mình tỉnh dậy, hóa ra chỉ là mơ. Nhìn qua thấy Thân Bích nằm trong lòng hắn ngủ, hắn an tâm phần nào, giấc mơ lúc này cứ y như thật, thật sự đáng sợ. Thân Bích mà hắn biết cũng giống như vậy, bình thường hiền lành bao nhiêu, khi đụng chuyện là y như tận thế xảy ra, cực kì kinh hãi. Khi ngủ mới thấy được nét yên bình hiếm có của cậu, chỉ cần khi con người này tỉnh dậy thì sẽ không như vậy, náo động khắp nơi. Thật sự hắn cũng rất phiền với tính cách này nhưng đó lại là độc quyền cho nhân hàng Thân Bích, chỉ cần cậu thứ nhì thì không có ai giành thứ nhất.

Hắn vuốt những cọng tóc của cậu, thật mềm, thật sự hắn không biết đã tổn bao nhiêu tâm tư để có thể bắt cậu về, phải nói là rất nhiều đi, lì như cậu ta mà lại có thể chịu làm tiểu nường tử của hắn thì quả thật là đã kì tích rồi, hắn phải cảm ơn ông trời đã thấu hiểu cho hắn mà làm cậu hồi tâm chuyển ý. Nên hắn nhất quyết dù có chuyện gì xảy ra hắn cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Một lúc sau, Thân Bích lơ mơ tỉnh dậy, cậu lúc này đắp lưng cho hắn xong mệt quá nên ngủ lúc nào cũng không hay, đến khi tỉnh lại thì đã thấy hắn ôm mình rồi, thật không muốn rời giường chút nào, nhưng bây giờ cũng đã bảy giờ tối rồi, cậu dụi mắt vài cái rồi cùng hắn xuống giường đi ăn tối. Cũng may cũng còn hai gối mì nên có thể cứu đói cả hai.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện.

“Nè, cậu định khi nào thì về?” - Thân Bích hỏi.

“Tôi định tết nguyên tiêu sẽ về”

“Không biết là có phải tôi suy nghĩ nhiều quá hay không nhưng tôi cảm thấy là mẹ cậu đã về rồi” - Thân Bích cảm thấy bất an nói.

“Sao cậu nghĩ vậy?”

“Chuyện giữa tôi với cậu chẳng phải là mẹ cậu cũng biết hay sao, nhưng cũng chỉ là biết cậu một thời gian theo đuổi tôi chứ chưa biết tôi và cậu đã kết giao, thử hỏi nếu mà mẹ cậu đột nhiên quay về thì nguy to”

“Ài, từ khi nào mà cậu trở thành ông cụ non vậy, mẹ tôi bây giờ đang ở nước Mỹ xa xôi đâu lí do gì về đây làm gì, bà ta có hàng tá hàng vạn công việc phải làm, không có chuyện về đây đâu” - Hấn kể ra mà cũng cảm thấy một chút ghen.

“Ừm, nếu cậu muốn thì cứ ở lại đây, dù sao thì đã ở đây rồi thì cứ ở” - Thân Bích cũng không muốn hấn đi, mà từ khi biết hấn năm nào cũng ăn tết một mình thì cậu cũng cảm thấy xót, hấn không giống mình, nếu hấn đã chọn đây là gia đình thứ hai của hấn thì mình cũng nên cho hấn cảm giác của một gia đình.

Vậy là Trúc Đình “kí sinh” ở Liễu gia đến sau tết nguyên tiêu mới về nhà, mặc dù hấn còn tính ở lại sau tết nguyên tiêu năm sau và năm sau nữa mới về nhưng vì lí do “mẹ về đột xuất” nên ngày hôm sau hấn đi về.

Những ngày qua hấn thật sự cảm thấy rất là thỏa mãn, vừa được hưởng cảm giác sum vầy mà còn được ăn tết với tiểu nương tử nữa, chưa kể là còn được sờ soạng, liếm liếm, mút mút, không còn gì có thể diễn tả được cảm giác bây giờ, sướng. Đã từ rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên hấn mới biết được gia đình thật sự là gì, một người cha thân thiện, một người mẹ hiền hòa, một người vợ khả ái, chẳng còn gì sánh bằng. Cho nên hấn nhất quyết phải giữ cậu lại bên hấn bằng mọi giá, dù khó khăn đến đâu hấn cũng sẽ làm được.

“Đi đâu đến giờ mới về?” - Một giọng nói vang lên khi hấn vừa mới mở cửa ra.

28. Chương 29: Tôi Không Thể Giấu Được Bản Chất Lưu Manh !!!

“Con đi dạo phố mừng năm mới” - Đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của mẹ mình hấn lại tỏ vẻ không có gì lo sợ.

“Thật không?” - Bà lại sắc lẹm hỏi lại một lần nữa.

“Thật”

Ninh Mộc Kiều không giữ hình tượng nữa đập bàn một cái, xúu chút nữa tách trà cũng bị làm đổ: “Con lúc này mà cũng còn nói dối được nữa à? Mẹ biết con đi qua nhà thằng tiểu tử kia”

“Nếu mẹ đã biết thì con cũng không giấu nữa, đúng vậy, con mới từ nhà cậu ấy về đây” - Hấn cũng không kiêng dè mà khai hết, dù gì trước sau cũng biết, bây giờ hay sau này nói cũng có gì khác nhau.

“Đó là thái độ con nói chuyện với mẹ đó sao?” - Giọng nói của bà càng có khuynh hướng đóng băng căn phòng này.

“Mẹ, con không muốn phải là đứa con bất hiếu nhưng chuyện này cần phải được làm rõ trong ngày hôm nay. Thứ nhất, con và cậu ấy thật sự yêu nhau. Thứ hai, chúng con phải vượt qua rất nhiều khó khăn mới đến được với nhau. Thứ ba, dù mẹ làm gì thì con cũng không nghĩ đến chuyện chia tay đâu”

Bà thấy cách nói chuyện kiên quyết kiểu này thật không giống con trai mình chút nào, chẳng phải trước giờ mình nói gì nó cũng sẽ nghe lời sao, tại sao lần này nó lại không nghe theo mình chứ. Tình hình đang bất lợi nên bà cũng nhượng một bước: “Đinh à, con có nghĩ cho tương lai của mình không? Chẳng lẽ con lại không nghĩ đến nó không thể sinh con cho con à, rồi cả sản nghiệp của gia đình con đâu thể bỏ hoang ồ

được, cần phải có người nối dõi. Con thử nghĩ xem, con lấy nó về, sau này con cũng sẽ lại cũng phải cưới vợ rồi sinh con, rồi lúc đó cũng chia tay nó thôi. Nghe lời mẹ, chia tay đi rồi mẹ sẽ sắp xếp ổn thỏa cho con”

“Mẹ à, bao lâu nay con vẫn nghe lời, chuyện gì con cũng có thể nghe mẹ nhưng riêng chuyện này thì không thể. Lúc trước con không hiểu tình yêu là gì nhưng bây giờ con đã hiểu, cảm giác khi được ở bên người mình yêu thật sự là một điều rất là đáng trân quý, xin lỗi vì con không thể nghe lời mẹ” - Nói xong hắn uể oải đi về phòng.

“Con đứng lại đó, nếu hôm nay không làm cho xong chuyện này thì con đừng mong được yên” - Bà đứng dậy chỉ thẳng vào Trúc Đình quát.

“Chẳng phải mọi thứ đã quá rõ rồi sao?”

Ninh Mộc Kiều bắt lực ngồi bẹp xuống ghế salon, chuyện gì xảy ra thế này, đứa con ngoan ngoãn của mình đâu rồi, chẳng phải trước giờ mình nói gì nó cũng nghe sao, sao lần này lại vì thằng nhóc đó mà lại phản kháng mình. Đúng rồi, chính là thằng nhóc đó, mọi chuyện đều do nó gây ra, nó đã dùng bùa mê thuốc lú để quyến rũ con mình, mình phải tìm cách trừ khử thằng nhóc đó, không để nó làm hại con trai mình được.

Đêm đó bà gọi vệ sĩ của bà, khoảng chừng năm người, đưa hình của Thân Bích ra dặn dò: “Theo dõi thằng nhóc này, tìm thời cơ thích hợp thì xử lý nó”

Năm người đồng loạt rõ lệnh, Ninh Mộc Kiều đắc ý nở nụ cười, để xem lần này cậu sẽ đối phó ra sao.

Trúc Đình, Thân Bích vẫn chưa biết gì, vẫn nằm trên giường gọi điện thoại cho nhau.

“Cậu biết chuyện gì không, này mẹ tôi ép tôi phải chia tay với cậu đấy” - Hắn kể.

“Rồi sau đó cậu nói sao?”

“Lúc đó tôi kiên cường đứng dậy, mạnh bạo nói rằng tôi không thể rời xa cậu, không đáp ứng yêu cầu lên phòng. Thấy sao, có phải tôi rất dũng cảm không?” - Hắn tự hào kể lại chiến công của mình.

Thân Bích bên này dở khóc dở cười, tôi đối mặt với mẹ cậu còn huy hoàng hơn còn chưa nói đây này: “Àn, ngoan lắm, ngày mai tôi sẽ thưởng cho cậu”

“Tôi nhớ cậu”

“Bớt nói lời nhảm nhí”

“Ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Trúc Đình nằm xuống giường, tay cầm chặt điện thoại, cậu đáng yêu như vậy, tôi thật sự không thể rời xa cậu, cho dù có chuyện gì xảy ra chỉ mong cậu đừng buông tay, tôi sẽ giải quyết tất cả. Tôi công nhận trước đó tôi là một kẻ lêu lổng, nhưng từ khi có cậu tôi mới biết được cuộc sống này quý giá nhường nào. Khoảnh khắc mà tử thần đến gặp tôi, lúc đó tôi chỉ có một ý nghĩ là phải từ chối lời mời của hắn để quay về gặp cậu, khi quay về, tôi thấy được cậu đã khóc vì tôi, tôi hạnh phúc lắm. Cho nên tôi sẽ không bao giờ để cậu sẽ khóc một lần nào nữa đâu, giọt nước mắt của cậu, những giọt nước mắt thuần khiết nhất tôi được thấy trên gương mặt đó, tôi sẽ không để nó bị nhiễm bẩn đâu, tôi hứa danh dự nếu tôi không thể làm được tôi không phải là Đông Dương Trúc Đình.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, hắn dụi mắt đánh răng rửa mặt, thay quần áo chuẩn bị đi học, nhưng mở cửa chẳng được, bị khóa ở ngoài rồi. Hắn tức giận quát lên: “Mau mở cửa ra”

“Xin lỗi thiếu gia, tôi có lệnh là không được mở cửa cho cậu” - Một vệ sĩ bên ngoài lên tiếng.

“Mẹ tôi đâu?”

“Phu nhân đã ra ngoài làm việc rồi, có việc gì cậu đợi phu nhân về rồi nói sau”

Hắn tức giận đá cửa một cái, mình sơ xuất thật, không lường được trường hợp này, theo tính cách của mẹ mình thì chắc hẳn là đã tìm người đối phó với cậu ta rồi, không tranh thủ nhanh là không kịp nữa, phải khẩn trương. Hắn bỏ thêm một vài món đồ vào balo rồi căng một sợi dây buộc vào cửa sổ rồi từ từ leo xuống, lúc

trước hấn thường hay trốn học nên việc này đối với hấn không làm khó được hấn. Đến khi xuống được rồi thì vẫn còn chướng ngại vật, hai vệ sĩ đang đứng chắn ở cổng sau.

“Thiếu gia, cậu không thể ra ngoài”

“Tránh ra cho tôi” - Hấn tức giận quát lên.

“Phu nhân có lệnh không cho cậu ra ngoài” - Hai vệ sĩ vẫn tuân theo lệnh mà chặn hấn lại.

“Nếu vậy ta không khách sáo nữa” - Hấn lên gối vùng hạ bộ của vệ sĩ thứ nhất, thành công khiến vệ sĩ cong người, còn tên vệ sĩ thứ hai không đứng yên, đến chụp hấn lại, nhưng hấn cũng không chậm chạp gì dễ dàng né được, trượt qua khe chân của tên vệ sĩ, phóng nhanh chạy ra ngoài. Hai tên vệ sĩ rượt đuổi theo, chạy được một đoạn thì mất dấu nên không đuổi nữa mà móc điện thoại ra: “Phu nhân, thiếu gia đã chạy ra ngoài rồi”

“Một đám vô dụng, có bao nhiêu đó cũng không làm xong” - Bà tức giận hét lên qua điện thoại.

“Xin lỗi phu nhân”

“Còn không mau đi tìm nó”

“Dạ vâng”

Thân Bích ở trường vẫn không hay biết chuyện gì, vẫn thản nhiên đi học như bình thường. Nào ngờ tự dưng có một đám người áo đen đứng chặn giữa đường, nhìn qua thì rất quen vì cậu đã từng thấy mấy người này rồi, là vệ sĩ của nhà Trúc Đình.

“Mấy người lại muốn gì nữa?” - Cậu không khách sáo gì mà vào thẳng vấn đề.

Không nói gì, một tên vệ sĩ đi đến tung một cú đấm vào cậu, cũng may Thân Bích phản ứng kịp, né được cú đấm đó. Mấy tên kia cũng đồng loạt tung đấm vào cậu, Thân Bích nhanh chóng né tất cả.

“Này này, tôi nói chuyện đằng hoàng tại sao các người lại động thủ vậy hả?” - Cậu thật sự tức giận rồi đấy.

Mấy tên vệ sĩ vẫn cứ tiếp tục tung đấm, Thân Bích cũng không phải hiền lành gì cho cam, cậu đánh trả. Một tên lại vung tay đấm, cậu đỡ lấy, phía bên kia lại một tên vung chân đá, cậu nắm lấy chân hấn. Hai tên định nhào lại xử lí cậu thì cậu lấy điểm tựa hai phía bật dậy tung hai cú đá cho hai tên đó, hai tên đó bị đá văng ra đất. Khi tiếp đất, cậu lại bị một tên còn lại đấm ngay bụng, vốn dĩ Thân Bích chỉ có thể đánh chứ sức chịu đựng thì lại yếu vô cùng, một cú đó làm cậu thật sự đau đến thấy mười ông sao. Cậu đau đớn ôm bụng, mấy tên kia cũng thừa dịp mà đánh cậu liên tục, Thân Bích ôm đầu co người lại bảo vệ mình.

Lúc này cậu chỉ còn nghĩ đến tên Trúc Đình thôi, Trúc Đình cậu ở đâu mau cứu tôi.

“Dừng tay” - Trúc Đình nhào lại ôm lấy thân hình đang co quắp ở dưới đất.

Mấy tên vệ sĩ cũng nhận ra đây là ai nên ngưng lại: “Thiếu gia cậu mau tránh ra, chúng tôi được lệnh là phải xử lí cậu ta, cậu đừng nhún tay vào”

“Các người muốn đụng vào cậu ấy thì bước qua xác tôi đây” - Hấn vẫn cứ ôm lấy cậu.

Hấn vòng hai tay cậu qua cổ, nhắc lên một cái rồi công cậu chạy đi.

Mấy tên vệ sĩ không biết làm gì ngoài đứng nhìn, thiếu gia đã ra mặt thì không thể đụng vào.

Hấn công cậu về nhà cậu, lúc này người nhà Thân Bích đã đi làm hết nên không có ai, hấn để cậu nằm lên giường, một mình đi kiểm hộp cứu thương. Sau khi tìm thấy, hấn quỳ nhìn vô số thương tích trên người cậu, bầm tím nhìn thê thảm vô cùng. Thật sự mẹ mình lại tàn nhẫn thế sao.

Trúc Đình cảm giận, lấy một miếng bông băng thấm nhẹ thuốc sát trùng rồi nhẹ nhàng chấm chấm lên vết thương, Thân Bích ê ẩm mà hít hà một cái.

“Đau lắm sao?” - Hấn ân cần hỏi.

“Không”

Thật sự thì không đau gì cả, chỉ cần giây phút đó cậu xuất hiện ra để cứu tôi thì những vết thương này cũng chẳng hề hấn gì, tôi cũng không sợ những cú đâm đó, chỉ là mẹ cậu lại làm tôi một lần nữa không thể giấu được bản chất thật sự của tôi, bản chất lưu manh.

29. Chương 30: Khởi Đầu Cho Đấu Tranh Lâu Dài

Ninh Mộc Kiều không những biết tin con trai mình trốn ra ngoài mà còn nhúng tay vào chuyện của bà thì vô cùng tức giận, hận không thể phanh thây tên nhóc đã làm cho con bà mù oán. Nhưng tức thì tức thật nhưng cũng phải cố gắng giữ bình tĩnh mà xử lí, tên nhóc đó không phải tầm thường, vệ sĩ mà bà đưa tới cũng toàn là chuyên nghiệp, võ thuật đầy mình nhưng vẫn thua tên nhóc đó, nếu không kể về số lượng thì nó đã hạ đo ván, không thể xem thường. Đã vậy nó còn được con trai mình bảo hộ, không thể làm gì sơ xuất để con mình bị vạ lây, dù nó có gây ra tội lỗi gì thì nó vẫn là con trai mình. Mình nói nhất định phải bắt nó nghe lời, mặc dù tên tiểu tử Thân Bích đó có phi thường đến mấy thì vẫn là một đứa con trai, hai thằng con trai ở chung thì thiên hạ nhìn vào sẽ nói như thế nào, còn cả sản nghiệp to lớn cần phải có con trai mình gánh vác, nhất định mình sẽ không để hai đứa nó đến với nhau. Nói là làm, bà lại suy tính cho kế hoạch tiếp theo để đối phó với Thân Bích.

Còn về phần Trúc Đình và Thân Bích thì sau khi bị Ninh Mộc Kiều cho người xử lí thì cả ngày như núp trong nhà không dám ra ngoài, dù sao Thân Bích cũng đang bị thương không thể làm liều mà xông ra, biết đâu họ đang phục kích sẵn ở ngoài, cậu đang như vậy không thể đánh với họ. Tốt nhất cứ nên dưỡng thương, học ở trường thì nghỉ một vài ngày cũng chẳng sao, dù gì cũng là giảng luật ông tơ bà nguyệt gì đó, nếu vậy thì thà ở nhà ân ân ái ái có phải tốt hơn không. Mình ở nhà Thân Bích cảm rề thì cũng đã quen rồi giờ ở đây mấy ngày thì cũng đâu có ảnh hưởng gì, bây giờ về thì cũng phải chịu trận, tốt nhất là ở đây, vừa thoát nạn vừa có tiểu nương tử để ôm ấp, không khác gì thiên đường.

Thân Bích nhìn gương mặt cười nham nhở của hắn mà có vẻ chán ghét, biết ngay tên này cũng chẳng có ý nghĩ tốt đẹp gì, đầu óc toàn chứa ý nghĩ đen tối, biết thì biết vậy thôi nhưng cậu cũng không nói gì. Dù sao bây giờ mình cũng đang bị thương, hắn cũng không háo sắc đến mức mà lại lợi dụng nước đục thả câu, thôi thì cứ tận hưởng hắn chăm sóc. Mà phải công nhận tên này chăm sóc vừa mát tay vừa thoải mái, nhất là cách hắn lau vết thương không khiến bản thân sưng sưng, vừa chạm nhẹ vừa thổi vào, cảm giác mặt đối mặt thật là cuốn hút. Nhìn không được Thân Bích nhào người lên hôn lên môi hắn một cái, bị hôn bất ngờ mặt hắn cũng sượng ra nhìn tức cười muốn chết, cậu ôm bụng cười lăn qua lộn lại, từ trước đến nay chưa từng thấy biểu cảm đó của hắn, vừa ngốc vừa đáng yêu nhìn mà muốn cưỡng hôn mấy cái nữa. Nghĩ sao làm vậy cậu nhướn lên định hôn hắn cái nữa, ai ngờ bị đè xuống cưỡng đoạt quyền chủ động, hắn nhanh chóng khuấy động làm cậu đầu óc mê man, sau khi được thả ra cố gắng thở lấy thở để, tên này càng ngày hôn càng có kĩ thuật, cứ hôn là cậu lại bị khoái cảm, không thể cưỡng lại được. Hôn hít no nê rồi hắn mới thả cậu ra, vào trong bếp làm cháo cho cậu.

Mà có một sự thật nghiệt ngã vô cùng, đó là tên này chưa bao giờ vào bếp, chỉ tính việc băm thịt thôi mà đã khó khăn, những miếng thịt bò băm ra hình thù kì dị vô cùng, không miếng nào ra miếng nào, miếng thì mỏng như sợi chỉ, miếng thì dày như tấm thớt, không biết cháo nấu ra có phải là cháo hay không mà nước nhão đến độ nhìn như nước vo gạo, có khi còn tệ hơn, công đoạn cuối cùng là bỏ thịt bò vào. Món cháo đã hoàn thành, Thân Bích đang nằm trên giường nghịch điện thoại thì ngửi thấy mùi thức ăn thì để điện thoại qua một bên ngồi ngay ngắn. Trúc Đình thấy cậu nhìn thấy thức ăn thì mắt sáng như sao trong lòng tức cười vô cùng, đúng là tên nhóc tham ăn.

Mọi chuyện đều vô cùng lãng mạn cho đến khi cậu ăn miếng cháo đầu tiên, đầu đầy hắc tuyến, cái gì thế này, đây mà là cháo à, nước thì mặn như bỏ nguyên một lọ muối vào, cháo nuốt vào thì chẳng có vị gì, chưa kể thịt bò hình như làm chưa chín ăn còn thấy mùi máu, đã vậy hình thù kì dị, miếng thì nuốt cái chẳng thấy tẩm hơi, miếng thì nhai đến độ mòn cả răng cũng chẳng nuốt được. Một tô cháo mà Thân Bích lại phát hiện thêm bao điều mới lạ, cháo mà cũng có nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, thế giới quan của Thân

Bích lại vượt lên một tầm cao mới, đó là cháo cũng có thể giúp mở mang hiểu biết. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, cậu vẫn cố gắng méo mó cười, cố gắng múc hết cháo ăn.

“Thế nào, ngon lắm phải không, mặc dù tôi chưa bao giờ vào bếp nhưng thấy cậu như vậy thì hẳn phải là rất ngon đi” – Hấn tự hào vì vừa mới làm được một điều đáng kinh ngạc.

Đúng vậy, rất ngon, ngon đến độ mà từ bất lực thành ra la liệt luôn đây này, tên ảo tưởng đáng ghét. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cậu vẫn nặng nề cười khó coi: ” Rất ngon”

“Thôi được rồi, ăn cũng đã ăn rồi, bây giờ nằm nghỉ một chút đi” – Hấn dìu cậu nằm xuống, đắp chăn lên rồi cầm tô đi rửa.

Thân Bích sau khi ăn xong thì tâm tình tốt lên hơn, mặc dù hương vị có tệ thật, nhưng dù sao một thiếu gia như hấn mà vào bếp thì quả thật đã không dễ dàng gì. Một lúc sau, Thân Bích thiếp đi lúc nào không hay, Trúc Đình vào phòng thì thấy cậu đã ngủ rồi, bộ dáng ngoan ngoãn làm hấn không nhận được hôn nhẹ một cái.

Một lúc sau, điện thoại bàn ở dưới nhà reo lên, hấn đi xuống nhắc máy lên nghe.

“Alo, Bích hả, mẹ đây, cha mẹ có công việc gấp phải đi về quê mấy ngày, con ở nhà nhớ trông chừng nhà cửa, tự chăm sóc bản thân, nếu thấy không an tâm thì gọi Trúc Đình qua ở chung cũng được, có nó mẹ cũng yên tâm. Vậy a, không nói nữa mẹ đi đây” – Mẹ Thân Bích vừa nghe bên kia bắt máy là làm một hơi không kịp để hấn nói một câu nào là cúp máy.

Mẹ cậu ta cá tính thật, trong đầu hấn lập tức nghĩ đến câu này, thật sự trước đến nay hấn vẫn biết mẹ cậu có một cá tính vô cùng mạnh mẽ nhưng khi tiếp xúc nhiều mới biết không chỉ ở mức cá tính mà là cực kỳ cá tính, không có việc gì là không biết làm, từ việc nấu ăn cho đến làm việc nhà là một mình bà quán xuyến hết, có lẽ tính cách của Thân Bích là được di truyền từ mẹ, chỉ là cậu không biết nấu ăn cùng làm việc nhà thôi. Cái gì cũng khác thường, nếu như bình thường thì không còn là Thân Bích, hấn nghĩ vậy.

Quả thật, hấn chính là bị si mê tính cách khác thường đó, từ khi còn là bạn bè cho đến tận bây giờ, hầu như tính cách đó không bao giờ thay đổi, lúc trước hiền lành, ấu trĩ, đến khi bị tuyệt tình thì lạnh lùng, ngạo kiều, bây giờ thì lại ngoan ngoãn nhưng hung dữ vô cùng, chưa kể là chưa kịp đụng đến là đã bị ăn đá rồi, thật là đáng sợ, nhưng mà hấn chạm vào thì lại bình an vô sự, vậy chứng tỏ cậu ấy rất yêu hấn nhỉ, nghĩ đến đây thôi hấn không khỏi sung sướng. Tiểu nương tử của mình hiểu tình đạt lí, quả là bảo bối mà.

Hấn đi lên phòng nhẹ nhàng đóng cửa, ngồi bên cạnh cậu, ngắm nhìn gương mặt nhu hiền của cậu khi đang ngủ, vén vài lọn tóc xả xuống trán. Mặc dù đã không biết bao nhiêu lần hấn thấy được gương mặt này nhưng càng ngắm càng nghiện, không thể dừng lại được. Dù sao đây cũng là tiểu nương tử của hấn mà, hấn có quyền ngắm, yêu vợ thì phải nhiệt tình, nếu không thì sẽ bị nghĩ là lãnh cảm rồi sao, nên càng mạnh động càng tốt, hấn lấy đó làm khẩu hiệu cho mình.

Thân Bích ngủ đến bốn giờ chiều thì tỉnh dậy, thấy người bên cạnh cũng đang nằm ngủ.

“Nè nè, dậy dậy, chiều rồi, đi mua đồ ăn, không cha mẹ tôi về thì tiêu”

“Đừng lo, cha mẹ cậu có việc về quê rồi, khoảng mấy ngày sau mới về, lúc cậu ngủ mẹ cậu có gọi về dặn cậu phải trông nhà cẩn thận, nếu không an tâm thì gọi tôi, mà giờ tôi ở đây rồi nên khỏi gọi” – Hấn vẫn gục mặt nhưng nói rành rọt không thiếu một chữ nào.

“Nhưng mà cũng phải mua đồ ăn, nhanh nhanh” – Cậu không kiên nhẫn lay lay hấn dậy.

Hấn vẫn gục mặt giả bộ ngủ tiếp.

Được rồi để coi cậu ngủ tới khi nào, Thân Bích bỗng dưng cất lên giọng hát opera, bình thường thể loại nào cậu cũng hát được nhưng thể loại mà khiến người ta nổi da gà nhất là opera, giọng vút đến trên mây mà khó nghe vô cùng, Trúc Đình đang ngủ mà nghe giọng hát tân số kiểu này dù buồn ngủ cỡ nào cũng phải dậy.

Thấy đã có hiệu quả, cậu lôi hấn vào nhà vệ sinh mà rửa mặt tỉnh táo rồi thay đồ đi siêu thị.

Hai đứa con trai đi siêu thị thì không có gì là lạ, mà hai đứa con trai soi mói hàng hóa ở đây thì mới lạ chuyện đáng chú ý, hai tên này đi đến đâu cũng nhìn sản phẩm, đem ra thiếu điều lấy kính hiển vi soi từng micromet trong đó. Nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến không khí vui vẻ của họ. Đi được một khoảng đến gian mua mì thì bỗng dừng lại có mấy tên mặc áo đen quen thuộc đứng chặn đường, lại nữa, biết ngay cũng sẽ không yên mà. Thân Bích thủ sẵn tư thế, quan sát kỹ mấy tên đó, suốt ngày không có việc gì làm ngoài việc theo dõi xử lý người khác, quả thật không thể tha được, tức quá làm luôn, cậu nhào đến tung vài cú mở đường, cầm túi xách hàng lỏi tên Trúc Đình chạy nhanh với tốc độ ánh sáng đến quầy thanh toán, vừa thanh toán vừa như đứng trên lò lửa, cậu đứng không yên nghiêng qua lật lại như con lật đật. Nhìn mấy người đó đuổi theo, cậu xách túi vọt nhanh ra khỏi cửa hàng.

Chạy một mạch về nhà, ôm ngực thở dốc, hộc hộc, mấy tên này bám dai thật đấy. Kiểu này về sau chắc phải đấu tranh lâu dài rồi.

30. Chương 31: Đánh Nhau Là Cách Chào Hỏi Đáng Hoan Nghênh

Thân Bích đang nhàn hạ nằm cắt móng tay, Trúc Đình ngồi kế bên nghịch điện thoại. Từ khi mẹ của hắn ráo riết truy đuổi hai người thì gần như không đến trường, nếu có thì cũng chỉ là những lúc bị giáo viên gọi đến. Thật sự rất mệt mỗi khi phải trốn kiểu này, đa số đều phải ru rú trong nhà, bị theo dõi không nói, đã vậy còn không thể ra ngoài chơi. Thân Bích chán đến độ muốn mọc nấm ở cục luôn rồi. Tuổi thanh xuân có bao nhiêu mà phải sống núp sống ló thể này, thật là bức người mà.

“Nè, cậu tính chịu đựng như vậy đến bao giờ?” – Thân Bích dùng chân khều lấy tên đang nghịch điện thoại.

“Thì đến khi nào mọi chuyện ổn thỏa thôi” – Hắn vẫn không ngẩng mặt lên mà nhàn hạ bấm điện thoại.

Tên này thật không có tiền đồ mà, Thân Bích thầm nghĩ. Quả thật, cậu muốn chấm dứt những ngày tháng ỉn dặt thế này, dù sao cũng không thể cứ mãi trốn tránh, giờ không đối mặt thì thôi nhưng ít nhất cũng phải được thư giãn chứ.

“Nè, hay là chúng ta đi uống nước đi, cũng lâu rồi chưa đi” – Thân Bích trườn lại hắn.

“Thôi, không đi, tuần này chạy trốn sáu lần rưỡi rồi đấy” – Hắn vẫn không ngẩng mặt lên.

“Sao lại có rưỡi ở đây?” – Thân Bích dờ khóc dờ cười.

“Lần trước họ phục kích ở ngoài, vừa mở cửa là chút nữa bị tóm lại rồi” – Hắn giải thích.

Ra rưỡi của hắn là chỉ ló đầu ra được một chút, tên này cũng nhàm chán thật.

“Nhưng mà ít nhất cũng phải ra ngoài chơi chứ, dù gì lâu rồi cũng chưa đi chơi” – Thân Bích vẫn không từ bỏ, càng ngày càng dính lấy hắn. “Đi một lần này thôi, nếu mà có bị phục kích thì có gì tôi ra tay là được mà” – Cậu lấy tay mò từ sau lưng trườn lên phịch trước, nhắm ngay điểm đang nổi trước ngực mà gậy nhẹ.

“Đó thấy chưa tay tôi đã lành rồi này” – Càng sờ càng thích cậu sờ luôn cả hai bên.

“Thôi được rồi, chịu thua cậu luôn” – Nói xong hắn dè cậu xuống giường.

“Nè, đang ban ngày đó nha” – Cậu vẫn cứ đùa giỡn mà cười khích hắn.

“Ban ngày thì sao, ai bảo cậu cứ câu dẫn tôi” – Hắn không để cậu có thời gian phản kháng, hôn xuống.

“Ừ” – Thân Bích rên lên một tiếng, lại càng động vào ngọn lửa dục vọng của hắn. Hắn lại chẳng khách khí gì mà khuấy động bên trong miệng Thân Bích. Mỗi ngó ngách, triền miên cuốn lấy, mút lấy lưỡi, liếm qua rãnh, cắn nhẹ môi, rồi lại mút lưỡi, hành động cứ lặp đi lặp lại nhưng không làm cho người khác nhàm chán. Ngược lại càng làm cho không gian trong phòng càng thêm tình sắc.

Sau khi dứt một nụ hôn dài, hơi thở nặng nề của hắn áp sát bên tai Thân Bích: “Hay là đến bước cuối cùng luôn nhé?” – Hắn vừa hỏi vừa mò tay xuống dưới cởi quần cậu.

Thân Bích dường như bừng tỉnh mà cầm tay hắn: “Khoan đã, tôi chưa chuẩn bị”

“Có gì mà phải chuẩn bị?” – Hắn vẫn dụ dỗ mà ngậm tai cậu.

“Ừm.... khoan nào... a.... khoan, để tôi nói đã” – Cậu thấy hắn hơi thở càng lúc càng nặng. Đẩy đẩy hắn ra.

“Không cần phải nói đâu, chỉ cần tới thôi” – Hắn vẫn không có dấu hiệu dừng lại, càng ngày càng lỏng, liếm lấy bên trong tai Thân Bích.

“A” – Thân Bích sợ nhột, rụt cổ lại mà thở dốc. “Đừng mà, để sau khi mẹ cậu đừng cho người truy đuổi chúng ta nữa rồi làm luôn được không?”

Hắn dường như nghe được lời này mà từ từ buông lỏng một chút: “Chỉ cần sự việc này êm ả lại cậu sẽ cho tôi?”

Biết mình nói sai nhưng mà nam tử hán nói rồi không thể rút lại liền yếu ớt mà gật nhẹ đầu. Hắn thấy được sự đồng ý liền cười một nói vào tai cậu: “Vậy lần này tôi sẽ không làm đến bước cuối, để cho cậu có thời gian chuẩn bị”. Nói rồi hắn lại cúi đầu tiếp tục hôn xuống, cởi từng cái áo thun cậu đang mặc, hôn lên điểm nổi trên ngực.

Hắn thừa biết đó là điểm nhạy cảm trên cơ thể cậu, thật ra thì hắn cũng không biết đâu nhưng chỉ là có lần đè nhau ra thọt léc thì hắn mới chỉ chà lên đó có chút xíu thôi mà cậu đã dựng đứng rồi, từ đó hắn liền có gì là lại nhắm ngay chỗ đó mà tấn công, cậu liền không còn sức mà chống cự, không những thắng mà còn được khuyến mãi thêm nữa, quá hời.

Hắn mút lấy, liếm xung quanh đến độ ướt át bóng loáng lên, xong lại hút lên, khiến Thân Bích không kiềm chế mà “Ừm” lên không tự chủ, quả thật là tên này kỹ thuật ngày càng điêu luyện, làm cậu tan nát thần hồn, cơ thể theo cứ như không còn là của mình nữa, lại chỉ phục tùng nghe lời tên đang cần khuấy.

Nghịch đủ hai bên, hắn mới hôn lần lượt xuống, dừng lại ở bộ vị yếu ớt, khi hắn kéo quần xuống thì tiểu Thân Bích lập tức bật ra, cứng rắn chảy dâm dịch.

“Ra nhiều tới vậy sao?” – Hắn lưu manh châm chọc, lấy tay quét dâm dịch trên đỉnh rồi đem liếm hết, nhìn dâm dâng vô cùng.

Thân Bích đỏ mặt đè đầu hắn xuống tiểu Thân Bích, tên này quả thật biến thái nói mãi không chừa, mà càng ngày tỉ lệ biến thái của hắn càng cao nha, hể mà mình đi tắm là hắn ở ngoài hai mắt sáng rực lên, như có ánh sáng chiếu thẳng vào tiểu cục hoa. Nhiều lúc tắm chung với hắn mà nguy hiểm đến độ muốn vỡ tung ra, hắn lần mò đến đôi chà lưng không nói đi, đằng này hắn còn muốn chà hộ tiểu cục hoa nữa, có phải là dục cầu bất mãn đến độ đó không.

Hắn chẳng ngần ngại gì mà liếm mút hết sức tiểu Thân Bích, trườn dọc thân, liếm nhẹ qua đám lông mao ở gốc. Âm thanh rên rỉ dâm dục vang khắp phòng, mỗi một khắc là một hồi rên dữ dội hơn, cho đến khi “phụt” một cái, Thân Bích bắn vào miệng của Trúc Đình thì âm thanh rên rỉ đó mới ngừng lại. Hắn nuốt sạch những thứ đó cảm thán: “Rất ngọt” còn trưng ra bộ mặt dâm dâng.

Thân Bích thẹn quá hóa giận mắng biến thái một tiếng rồi dọn dẹp bãi chiến trường.

“Nè, tôi cũng đã đáp ứng rồi đó, cậu phải dẫn tôi đi ra ngoài chơi đó” – Thân Bích sửa lại quần áo xộc xệch, đi vào nhà tắm.

“Ừm..... Được, hôm nay dẫn cậu ra ngoài một bữa. Nhưng mà chỉ một lúc thôi đấy, để mấy tên vệ sĩ nhà tôi bắt được thì khổ” – Trúc Đình cũng sửa lại một chút rồi nghịch điện thoại tiếp.

Sau khi hai người đã chuẩn bị xong hết thì bắt đầu ra ngoài, quả thật thì cũng đã gần cả tháng trời họ không đi chơi rồi, hôm nay đi lại cảm thấy thật thoải mái.

“À, tôi nghe nói có một quán nước mới mở gần đây, hay lại đó mở hàng đi” – Thân Bích hí hửng đề nghị.

“Ra ngoài chơi ở đâu không chơi lại chui vào quán nước, trong đó có gì vui” – Trúc Đình đầu hơi hắc tuyến.

“Ôn lại kỷ niệm cũ của vợ chồng son mình thôi mà, dù sao cũng lâu rồi tôi với cậu chưa có đi uống mấy quán nước”

Nhớ lại thì quả thật từ sau lần cự tuyệt đó thì họ đã rất rất lâu chưa uống nước rồi.

“Tùy cậu” – Trúc Đình cũng lười ra ý kiến nên đáp ứng luôn.

Nơi họ đến là một quán nước gần khu chung cư của họ, quán này diện tích cũng không tính là lớn, nhưng trang trí đặc sắc vô cùng, tường màu xanh lam trang nhã, hai bên đặt hai chậu hoa bách hợp, ở trên là biển hiệu có ghi dòng chữ, à chỉ hai chữ mới đúng “SM”. Thân Bích bỗng dưng hơi hơi phấn khích mà mở cửa vào.

“Xin chào quý khách” – Một giọng nữ thân thuộc vang lên.

“Băng?” – Thân Bích là người nhận ra giọng nói đó đầu tiên.

“Bích?” – Nhật Băng đang dọn bàn thì nhìn lại.

“Đúng là cậu rồi, cậu làm gì ở đây?” – Thân Bích có chút hơi ngỡ ngàng, từ hồi vào đại học đến giờ vẫn chưa gặp Nhật Băng lần nào.

Nhật Băng vui mừng mà chạy vào trong. Một hồi sau, một người quen thuộc nữa lại đi ra.

“Kì đó hả?”

Khoảnh khắc họ gặp lại nhau mà tràn đầy bao cảm xúc, nhớ nhung xen lẫn vui mừng. Cũng một khoảng thời gian bấy giờ họ mới được gặp nhau, thật là người cũ không rủ cũng đến, đã là chí cốt thì đi một vòng trái đất cũng vẫn gặp lại nhau, thật sự kinh hỉ.

Bọn họ ngồi xuống một bàn, tụ thành một đám mà ngồi hàn huyên nhau.

“Hai cậu làm ở đây à?” – Thân Bích nhìn một vòng đánh giá rồi quay lại hỏi.

“Không chỉ là làm đầu nhé, bọn tớ là chủ của quán này” – Nhật Băng tự hào nói.

“Oà, không ngờ nha. Vậy hai cậu không học nữa à?”

“Chỉ là làm thêm thôi, ban ngày thì đóng cửa, trưa làm đến tối, dù sao lên đại học cũng chán”

“Àn, đúng là chán thật” – Thân Bích gật đầu đồng tình.

“Mà tớ có thắc mắc, tại sao quán lại có tên là SM?” – Thân Bích tò mò hỏi.

“Cậu muốn biết?” – Diệp Kì cười.

“Àn” – Cậu gật đầu một cái.

“Chờ xíu”

Một lúc sau, Diệp Kì mang ra một li nước trái cây.

“Này thì sao?” – Thân Bích thắc mắc chồm thắc mắc.

“Uống đi rồi biết”

Thân Bích hớp một ngụm, sắc mặt liền đổi xanh đổi trắng, đổi vàng đổi đỏ, cứ như bóng đèn màu. Trúc Đình bên cạnh nhìn cười hỏi: “Sao vậy?”

“Li nước này thật lạ, mới uống vào thì vị cứ thay đổi ngọt đắng cay chua, khi nuốt vào thì lại là vị ngọt đến độ làm người khác ghen” – Thân Bích diễn tả lại li vừa uống.

“Nên mới có tên gọi là SM, muốn thử cảm giác kích thích thì phải chịu những cảm giác đó trước rồi mới hưởng lạc” – Diệp Kì giải thích.

Thân Bích hiểu ra, cười một tiếng rồi uống tiếp.

Nhật Băng nhìn hai người rồi hỏi: “Hai cậu dạo này vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt, chỉ là có một chút rắc rối” – Thân Bích thở dài một hơi.

“Rắc rối?”

“Ân, là mẹ cậu ta, bà cho vệ sĩ phục kích bọn tôi, chỉ cần có thời cơ là ra tay ngay. Đã nhiều lần rồi”

“Rồi hai người định tính sao?”

“Còn biết tính sao, thì cứ trốn được lúc nào hay lúc đó?”

Nhật Băng vỗ bàn một cái rồi đứng dậy: “Bích, lâu rồi không gặp bản lĩnh của cậu cũng mất luôn rồi à, cậu chẳng phải là Lãnh Cước sao, thà gì phải trốn bọn đó?”

Thấy Nhật Băng có vẻ hơi bất mãn, Thân Bích cũng giải thích: “Chỉ là đông quá tớ không thể đánh trả”

“Cậu bây giờ nhát thật đấy, ngày xưa mười thằng cậu còn chấp được huống chi là mấy tên quèn này”

Thân Bích dở khóc dở cười, bao lâu đó mà Nhật Băng vẫn còn khí thế như xưa, không mất đi phần nào.

“Cậu đừng lo, bây giờ cậu gặp tớ là xem như xong xuôi, tớ sẽ giúp cậu xử lý mấy tên đó, lúc nào có chuyện cậu cứ gọi cho tớ, tớ sẽ chạy ra tiếp viện cho cậu” – Nhật Băng vỗ ngực một cái.

“Cảm ơn cậu lắm Băng”

“Cảm ơn cái gì, bây giờ khách khí thế?”

Mọi người lại một lần nữa nhìn nhau, quả thật nhớ lại khoảng thời gian lúc trước vẫn còn tung tăng chạy nhảy.

“Đã lâu không gặp, bây giờ đi xả thả ga một bữa đi” – Nhật Băng đề nghị.

“Được, tối nay quyết không say không về” – Thân Bích cao hứng.

“Không say không về? Tôi đánh cậu nhừ tử chứ không về, chỉ uống chút rồi về” – Trúc Đình vỗ cậu một cái.

Cả phòng lại ngập tràn tiếng cười rôm rả.

Nhật Băng, Diệp Kỳ đóng quán lại rồi bắt đầu đi.

“Bây giờ đi đâu?”

“Quán bar XXX” – Diệp Kỳ đưa ra địa điểm.

Một quán bar không tính là quá đắt nhưng cũng đủ túi tiền của từng đứa, tiến tới XXX.

Đang đi thì lại vẫn là năm tên áo đen đứng ra chặn đường.

“Bích, mấy tên mà cậu nói đây à?” – Nhật Băng nhìn lướt qua một cái rồi nhếch mày hỏi.

“Ừ, cậu xử lý nổi không?”

“Chuyện nhỏ, bao nhiêu đây nhằm nhò gì”

“Được, Đình, cậu trông chừng Kỳ, tớ với Băng xử lý bọn này”

Nói rồi hai người xông lên ra quyền, vẫn là Thân Bích sung sức đá một đòn vào hạ bộ tên đầu tiên, trong tích tắc một tên đã ôm bộ hạ nằm xuống.

“Hay da, chơi vậy không được nha, ảnh hưởng tới sinh lý” – Nhật Băng cười đùa.

“À, cứ theo thói quen thôi mà” – Thân Bích cũng cười.

Nhật Băng cũng không muốn chịu thua tung cước vào đầu tên thứ hai, hấn hộc máu mà nằm bẹp ra. Ba tên còn lại cảm thấy tình hình không ổn cũng xông lên mà tiếp trận, nhưng Thân Bích cũng đâu phải hiền lành gì cho cam, chạy lầy đà nhảy lên gối tên kia xoạc chân ra đá một cú tuyệt đẹp, cậu tiếp đất đặt hai tay làm bệ cho Nhật Băng, cô bay lên móc ngược một cú vào ót tên còn lại.

Hai người phúi phúi bụi trên người, dưới ánh mắt hâm mộ của Trúc Đình, Diệp Kỳ, phải nói là không còn gì để nói, **VÔ CÙNG XUẤT SẮC, AMAZING!!!**

Họ lại tiếp tục đi đến quán bar, vẫn cứ tiếp tục cười đùa với những chiến hữu. Nhóm của họ là vậy, du côn bạo lực không ai sánh bằng, nhưng tình cảm nồng nàn lại càng hơn như vậy. Quả thật, đánh nhau chính là

cách chào hỏi đáng hoan nghênh nhất.

31. Chương 32: Hưởng Trọn Tình Yêu Của Cậu

Thả lỏng gân cốt trước khi đi chơi quả thật rất tuyệt, bọn họ cứ nhón nhao chuyện đánh nhau không ngừng. Phải nói là vô cùng hứng thú, cú đá của cậu thật tuyệt, cậu đánh cũng không vừa đâu, hai người anh tung tôi hứng quả thật càng lúc càng hăng. Đến khi đến quán XXX vẫn không ngừng. Quán bar này mới mở cách đây không lâu, cách trang trí bên ngoài cũng đơn giản, chỉ là một nền màu galaxy, nhưng khi vào bên trong mới ngỡ ngàng với quy mô của nó. Trái ngược với vẻ đơn sơ bên ngoài bên trong lại là một không gian vô cùng phức tạp, nói phức tạp có nghĩa là vô cùng rộng và huyền ảo. Nền nhạc DJ không ngừng đánh vào sự sôi động của tuổi trẻ, làm họ không ngừng nhảy theo. Một sàn nhảy rộng cùng sân khấu bày trí đặc sắc. Đây là lần đầu tiên Thân Bích đến những nơi như thế này, cảm xúc vừa phấn khích vừa bối ngỡ, trong ý thức của cậu, vũ trường quán bar là những nơi rượu chè đàn đúm, nhưng khi tận mắt chứng kiến thì mới biết cũng giống như công viên giải trí của con nít, đây cũng là nơi giải trí cho người trưởng thành.

Cậu hí hửng chạy đến quầy rượu, màu sắc của những chai rượu bắt mắt làm cậu không khỏi hoa mắt. Oa, đẹp quá nha.

“Cho tôi một li cocktail” - Thân Bích nhanh nhẩu gọi.

“Có ngay” - Một giọng nữ quen thuộc vang lên.

“Hàn?”

Khi cậu nhìn vào bartender thì mới bàng hoàng, không ai khác đó chính là Thiên Hàn.

“Là cậu đó à?” - Thiên Hàn nở nụ cười chào đón.

Ba người kia cũng từ từ đến quầy thì bắt gặp cô.

“Thật sự là trùng hợp nha” - Không hẹn đồng thanh lên kinh hãi.

“Cậu làm bartender ở đây à?” - Nhật Băng trầm trồ.

“Ừ, làm việc kiếm thêm tiền thôi” - Thiên Hàn vừa pha chế cocktail vừa nói chuyện.

“Àn, công việc này kiếm tiền cũng không tồi đâu” - Diệp Kỳ sờ cằm nói.

Bọn họ lại được hội họp đầy đủ, một bầy lo ngại lại bây giờ không thiếu một ai, mỗi người đều có một cuộc sống riêng.

“Tóm tắt lại câu chuyện của cả bọn nào” - Ý này là của Thiên Hàn.

“Tớ và Kỳ mở một quán nước, làm ăn cũng được” - Nhật Băng kể một cách xúc tích.

“Còn tớ và hần ở chung, từ khi mẹ hần về nước thì ráo riết cho người truy đuổi bọn tớ, giờ phải nói là chạy như chạy lũ” - Thân Bích ai thán.

Cũng trong lúc này, tại nhà Thân Bích, mẹ Trúc Đình cùng thư kí đang cùng trò chuyện trên bàn trà.

“Hôm nay tôi có mặt ở đây để cùng thương lượng với bà một chuyện” - Ninh Mộc Kiều không vòng vo vào thẳng luôn vấn đề.

Thấy mẹ cùng ba Thân Bích cùng nhìn chăm chú bà thì bà mới nói tiếp: “Chuyện thì cũng không có gì khó giải quyết, là con trai bà cùng con trai tôi đang cùng qua lại với nhau. Nói chính xác hơn là chúng nó đang hẹn hò”

Một câu nói của Ninh Mộc Kiều làm cả hai người họ như sét đánh ngang tai, thừa dịp bọn họ không nói gì thì tiếp tục tấn công, bà đặt một cốc tiền lên bàn: “Chuyện tôi muốn thương lượng chính là mong bà hãy khuyên nhủ con trai bà chia tay với nó, số tiền này xem như là phí tôi nhờ bà trông chừng nó”

Mẹ Thân Bích vỗ bàn một cái, âm thanh trầm thấp vô cùng: “LIỀU! THÂN! BÍCH!”

Thân Bích đang trò chuyện vui vẻ bỗng dừng lạnh xương sống, cảm giác lạnh tê buốt óc. Trúc Đình phát hiện bất ổn mới ghé tai hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, tự dưng thấy lạnh thôi” - Thân Bích trả lời qua loa.

“Mà nè, tớ nói mẹ cậu ta biết rồi còn cậu thì sao? Cậu định bao giờ mới nói cho gia đình cậu biết?” - Thiên Hàn hỏi.

“Tớ cũng chưa biết, tớ định khi nào giải quyết êm xuôi bên gia đình cậu ta thì mới nói, bây giờ đang rối cả lên, có khi nói ra còn bừa nhùi một đồng” - Thân Bích thở dài.

“Ừ, tùy cậu, nhưng mà giải quyết hai bên gia đình càng nhanh càng tốt, chứ để lâu không được đâu” - Thiên Hàn khuyên nhủ.

“Ừ, biết rồi, quả thật trốn tránh tớ cũng đủ mệt”

“Thôi không bàn chuyện này nữa, trăm phần trăm cho tuổi thanh xuân của chúng ta”

“Trăm phần trăm” - Họ cao hứng giơ li mình lên cùng một cái.

Đến khi bọn họ tan tiệc thì cũng đã là gần nửa đêm, họ ai về nhà nấy. Vì trong lúc vui nên họ có uống một chút rượu, nên ý thức của Thân Bích bị men say làm mơ màng một tí nhưng vẫn còn tỉnh táo. Vừa đi cậu vừa trêu chọc hấn, áp sát người vào hấn: “Tiểu lang quân ơi

~”

Trúc Đình bị giọng nói này làm sợ, không phải là say rồi chứ.

“Nè, đừng nói là say rồi nha” - Trúc Đình cũng chẳng tránh né gì mà nâng mặt cậu lên xem.

Thân Bích thấy hấn tưởng mình say nên tiếp tục trêu hấn: “Hắc, chưa say mà... Đình à, tôi yêu cậu nhiều lắm, tối nay tối luôn nha”

Trúc Đình vừa mừng vừa lo, đây tình nguyện trao thân à, nhưng có ổn không: “Cậu say lắm rồi, đừng nói linh tinh nữa”

“Chưa say mà, tối nay mình làm nha, tôi trao cho cậu tấm thân này, chịu không?” - Cậu càng lúc áp càng sát, mặc dù thấp hơn hấn một chút nhưng cậu vẫn nhướn người lên phả hơi thở vào tai hấn.

Cảm giác ngứa ngáy khắp người làm hấn càng lúc càng mất kiểm chế nhưng vẫn phải cố gắng vì cậu đang say: “Ngoan, về nhà ngủ một giấc cho tỉnh lại nào”

“Không chịu đâu, đi không nổi nữa, muốn cậu cõng kìa” - Thân Bích giọng điệu làm nũng cộ lấy hấn.

Trúc Đình càng lúc càng chịu thua nhưng vẫn phải cố gắng ngồi xổm xuống: “Rồi, leo lên đi”

Thân Bích hí hửng leo lên người hấn, vòng tay qua cổ hấn, cảm nhận hơi ấm từ lưng hấn.

“Bám chắc vào” - Hấn nẩy lên một cái rồi bắt đầu cõng người bước đi.

Lưng của hấn rất lớn nên Thân Bích khoái chí mà cọ cọ lên lưng hấn, Trúc Đình cõng người cảm nhận sự đụng chạm, đã vậy thỉnh thoảng hơi thở ấm nóng còn phả vào cổ, ngứa ngáy vô cùng. Thân Bích an phận tựa lên. Trúc Đình, cậu có nghe được lòng của tớ không, tớ thật sự rất yêu cậu, yêu cậu rất lâu, rất nhiều, cậu là mối tình đầu của tớ, là người tớ bỏ nhiều tình cảm, tâm tư. Những lúc tớ cô đơn nhất, tớ chỉ nghĩ về cậu, lúc cậu tuyệt tình với tớ, lúc đó tớ rất là đau, hằng đêm tớ khóc tớ nhớ cái gương mặt tuyệt tình đó. Nhưng tớ dần lòng là phải mạnh mẽ đứng dậy, sau đó tớ dành tất cả thời gian ra cho học chỉ để quên cái gương mặt của cậu, dù sau này cậu có thật sự thật tâm theo đuổi tớ nhưng lúc đó tớ còn rất hận cậu, tớ không hận cậu vì cậu không đáp lại tình cảm của tớ, tớ chỉ hận vì con người ngày xưa tớ yêu rất nhiều lại nhu nhược như thế. Nhưng bây giờ tớ có thể cảm nhận cậu đang trưởng thành hơn, cậu dám chống đối mẹ cậu chỉ vì tớ, cậu bỏ nhà đi chỉ vì tớ, cậu vì tớ làm nhiều việc, mặc dù trước đó cậu là một playboy, một dân chơi chính hiệu, nhưng cậu đã bỏ được những cảm dỗ đó mà quay về với con người của cậu.

Tớ yêu cậu không phải vì cậu là thiếu gia, tớ yêu cậu không phải vì gia thế của cậu, tớ yêu cậu vì cậu là Đông Dương Trúc Đình, là người mà tớ ghi tâm nhất trên thế gian này. Dù thế gian này có thay đổi thế nào, dù vật đổi sao dời ra sao, thì trong tim tớ cậu vẫn là chiếm vị trí độc tôn. Cậu chắc đã từng nghe câu “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”, dù người khác đánh giá cậu thế nào nhưng trong mắt tôi cậu là soái nhất. Cười nhiều nhất cũng dành cho cậu, khóc nhiều nhất cũng dành cho cậu, giận nhiều nhất cũng dành cho cậu, ghen nhiều nhất cũng dành cho cậu, hận nhiều nhất cũng dành cho cậu, đến cả tình yêu thuần khiết của tôi cũng do cậu chiếm giữ lấy. Bạn tri kỉ của tớ cũng đã nhiều lần bảo tớ buông cậu ra, cậu là một thẳng nam, tôi là là đồng tính luyện ái. Tình yêu giữa thẳng nam và đồng tính là vô cùng mơ hồ, nhưng tôi vẫn không cảm thấy tội lỗi khi đã làm cậu yêu tôi. Tình yêu không có tội, chỉ có người bác bỏ nó mới đáng chê trách.

Tình yêu quan trọng chi vấn đề giới tính, khoảng cách đó sẽ có là cái gì nếu mà cứ giữ khư khư lấy tư tưởng nam chỉ được yêu nữ. Bạn là ai, bạn làm gì, bạn ra sao, ai ngăn cấm bạn yêu, cứ tiến tới mà giành lấy nó. Cũng như tớ giành lấy cậu, phải không. Tấm lưng này tớ sẽ không bao giờ để ai chạm được nó, tớ sẽ bất chấp giữ lấy nó, dù ai nói ích kỉ cũng được, nhưng chỉ được là của tớ, chỉ của riêng tớ, ai muốn thử thực lực của Lãnh Cước thì cứ lại gần cậu, tôi không hứa là sẽ không bị thương nhưng tôi bảo đảm sẽ cho người đó ăn đủ những cảm xúc của tôi.

Trúc Đình trên đường công vẫn cứ mỉm cười, con người ngốc nghếch này lúc nào cũng lanh lợi, chỉ khi nào đi với mình IQ với giảm xuống còn âm thôi. Cậu đã không ít lần bảo vệ tôi rồi, để những lần sau đến lượt tôi nhé, tôi sẽ dùng đôi bàn tay này để che chở cậu.

Vì hai người về khuya, nên không thể về nhà được, giờ này kí túc xá cũng không mở cửa nên họ đành mượn nhà nghỉ gần đó ngủ qua đêm. Đến khi vào phòng, cậu vẫn cứ khư khư ôm lấy hần, cậu đã ngủ dọc đường, quả thật rất mệt. Trước đó đã đánh nhau rồi còn náo nhiệt đến nửa đêm, hần cũng muốn khuyên cậu về trước nửa đêm nhưng là đã lâu không được ra ngoài,~ vậy còn được gặp lại bằng hữu cũ nên để cậu được hưởng niềm vui trọn vẹn.

Nhìn cậu ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ, thật khác xa con người khí phách hồi chiều nha, đáng yêu chết đi được. Hần cởi quần áo của cậu ra, rồi cởi luôn quần áo của mình nằm xuống ôm cậu ngủ, tối đó giấc mơ hạnh phúc được hai người hòa hợp nhau thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Sáng dậy, cậu nhìn thấy người đang ôm mình say sưa ngủ, thật sung sướng mà. Cậu mò mò tìm điện thoại kế bên thì thấy tin nhắn từ mẹ: “Con về đây, có chuyện” thì cấp tốc gọi người kia dậy mà sửa soạn về nhà.

Vừa về nhà là không khí trong nhà như ở Bắc cực, âm u vô cùng, Thân Bích chưa bước chân vào nhà là đã cảm nhận vô cùng rõ ràng. Vừa mới mở cửa là từ trong phòng khách bay ra bóng dáng của mẹ cậu, ánh khí phóng ra tứ tung, cảm xung quanh người cậu: “LIỄU! THÂN! BÍCH”

“M...Mẹ... Có gì từ từ nói được không?”

Trúc Đình đứng kế bên mà còn chưa kịp hoàn hồn, tuyệt kĩ gì thế này, mẹ cậu ta rốt cuộc là còn gì lợi hại hơn.

32. Chương 33: Thư Đại Tỉ Xuất Trận !!!

Mẹ Thân Bích đang tỏa ra sát khí cực kì dày đặc, bây giờ mà mấy tên vệ sĩ kia có xuất hiện thì không những là năm tên mà cả một tập đoàn cũng chưa dập được bà. Ít ai biết được lai lịch thật sự của mẹ Thân Bích như thế nào. Bà khi còn là nữ sinh, năm đầu cấp ba là đã đạt đai đen tam đẳng karate, phải nói thời đó bà cực kì cực kì bụi bặm, kết một đoàn phái toàn là mấy tên con trai du côn, trong trường không ai là không biết đến Thư đại tỉ, danh tiếng nổi vang khắp trường. Mặc dù là nổi danh lưu manh nhưng Thư đại tỉ không làm gì xấu xa, luôn làm việc trượng nghĩa giúp đỡ những học sinh bị ức hiếp, thế nên tiếng lành đồn xa, càng có nhiều người muốn nhận Thư đại tỉ làm đàn chị.

Phải nói Thư đại tử rất trọng tình trọng nghĩa, dù tính tình có hơi cọc nhưng hề đụng đến đàn em của đại tử là tự biết trước hậu quả. Lần đánh nhau dữ dội nhất của đại tử là cuối năm cấp ba. Chẳng là có tên đại ca trường bên kia vì muốn thách thức đại tử mà lại ức hiếp đàn ông của cô. Vì thế Thư đại tử không ngần ngại gì mà hẹn gặp ở bãi đất trống lúc bảy giờ tối xử lý gọn đẹp. Hai bên đánh nhau liên tù tì một giờ đồng hồ, tên đại ca bên đó thấy đại tử bên đây ngang tài ngang sức, kẻ tám lạng người nửa cân không có kết quả liền hòa. Từ sau trận đánh đó, đại ca liền say mê vẻ phong trần lãng du của đại tử, mỗi ngày theo đuổi tán tỉnh.

Không biết đại ca dùng mưu chước gì mà cửa ngõ đại tử cao ngạo, hai người tính ra yêu nhau đến khi tốt nghiệp đại học, sau đó hai người có một đứa con - chính là Liễu Thân Bích bây giờ. Không sai, đại ca đó chính là phụ thân của Liễu Thân Bích - Liễu Mục Niên. Mẹ Thân Bích từ khi có chồng con đến giờ thì đã gác kiếm giang hồ, không còn như xưa nữa. Mặc dù không còn ngao du giang hồ nhưng tính cách của bà vẫn không thay đổi, chỉ là giấu đi thôi chứ có chuyện gì là bà lại trở về là con người Thư đại tử ngày xưa.

Bây giờ cũng không ngoại lệ, khí thế bức người của bà dọa Thân Bích đầu toát mồ hôi lạnh, Trúc Đình kể bên cũng bị dọa thành cái dạng gì không biết.

“Mẹ cậu ta vừa mới qua đây kiểm chuyện với chúng ta” - Giọng nói của bà càng ngày càng có xu hướng lạnh hơn.

“M...Mẹ à... Có gì cũng phải giữ bình tĩnh nghe con kể hết đã” - Thân Bích dùng hết cam đảm để làm dịu bà xuống.

“Mẹ cho con ba mươi giây để thú tội, không thì tự biết hậu quả. BA MƯƠI GIÂY BẮT ĐẦU”

“Nếu con đoán thì mẹ cậu ta qua đây để nói chúng con đang hẹn hò nhau đúng không, vì không khi nào tự dưng mẹ cậu ta lại qua đây cả. Và con cũng xin thú nhận là con với cậu ta đang hẹn hò thật, cũng gần mấy tháng rồi. Nhưng con mong mẹ chấp nhận chúng con, những gì tụi con trải qua thật sự là rất gian nan, trước và sau khi hẹn hò đều là những thử thách. Đến khi giây phút tử thần muốn đưa cậu ấy đi con mới biết tình cảm thật sự của con là như thế nào. Sau khi quen nhau, bọn con lại phải đối mặt là vấn đề gia đình, bên gia đình cậu ấy dường như không chấp nhận con, bà ấy luôn tìm cách để tách tụi con ra, sau thấy không được liền cho người truy đuổi bọn con. Mọi chuyện chính là vậy, muốn chém muốn giết tùy mẹ quyết định” - Thân Bích nhắm mắt, giang hai tay che trước mặt Trúc Đình, cậu thật sự sợ mẹ mình sẽ làm gì hắn.

“Con nói lại, bà ta truy đuổi bọn con bao lâu rồi?” - Mẹ Thân Bích lạnh lùng hỏi.

“Đã hơn một tháng” - Thân Bích vẫn không mở mắt.

“Một tháng!!!” - Bà trợn hai mắt lên gần giọng.

Thân Bích cảm thấy càng ngày càng nguy hiểm nên gồng mình che chắn.

“Tại sao lại không nói mẹ biết?”

“Vì con sợ mẹ không đồng ý, mà mọi chuyện lại đang rối nên không dám làm rối thêm, chỉ dám giải quyết cho xong bên kia rồi sẽ nói với mẹ sau”

Bỗng Thân Bích cảm nhận được một vòng tay ôm lấy cậu, mở mắt ra thì thấy mẹ cậu ôm lấy cậu, từng giọt nước mắt lăn xuống: “Thằng xú tiểu tử, tại sao chuyện lớn như vậy mà không nói mẹ nghe. Dù sao mẹ cũng là mẹ của con, có chuyện gì cũng phải nói mẹ nghe. Lần này bà ta dẫn chỉ là một vài người, biết đâu nữa bà ta lại dẫn cả một đoàn người đến thì làm sao mà con có thể chống cự. Mẹ biết con giỏi đánh đấm nhưng đối với thế đông con làm sao có khả năng”

Càng nói bà càng khúc xúc động mà ôm chặt hơn: “Bây giờ thằng nhóc con mới chịu nói, đúng là con lớn không thể quản được mà”

“Mẹ à” - Thân Bích cũng ôm lấy bà, vuốt tấm lưng như đang run lên.

Cha Thân Bích ở kế bên này giờ im lặng cũng ra hiệu với Trúc Đình đi theo vào phòng khách.

“Cậu hãy trả lời thành thật những gì tôi sắp hỏi” - Một câu cầu khiến làm hắn phải dựng thẳng lưng lên.

“Câu đầu tiên, cậu là thật sự thích con trai tôi?” - Ông nhìn chăm chăm vào Trúc Đình.

“Dạ vâng” - Hấn cúi đầu cái rụp không do dự.

“Thật sự?” - Ông gần giọng.

“Chắc chắn”

“Vậy được rồi”

Trúc Đình đang căng người chờ câu tiếp theo liền muốn té nhào ra ghế, WTF, chỉ một câu thôi a, sao lại bức người thế này, quả thật làm mình muốn căng đứt dây luôn. Nhưng hấn đâu biết rằng, cha Thân Bích hỏi một câu như vậy cũng đủ biết thành ý của hấn thế nào, ánh mắt của hấn cùng với sự thành khẩn khi gật đầu không do dự đó đã đủ biết được. Hấn hoàn toàn yêu con trai mình, mặc dù mẹ hấn luôn tìm cách để chia cắt chúng nó nhưng tên nhóc này không ngần ngại gì từ bỏ gia sản cùng những lời cấm đoán của mẹ nó để đến với con trai mình, chỉ vậy thôi đã đủ để đánh giá được tụi nó đã nguyện ý cho nhau như thế nào rồi.

Sau khi hai mẹ con Thân Bích ở bên ngoài ôm nhau khóc xong thì vào phòng khách, thấy hai người nói chuyện như hai người đàn ông bàn chuyện đời nhân sinh phiêu bạc, tình hình xem như cũng đã ổn, gia đình của Thân Bích tuy hơi khác thường một chút nhưng vẫn thấu hiểu tâm lí, họ cũng không quá khó chấp nhận về những vấn đề giới tính, chỉ cần là thật lòng thì có gì là không tốt. Để con trai mình phải lấy một con bé gia giáo không tốt rồi lại tự làm khổ nó thì lúc đó than trời trách đất cũng còn kịp nữa đâu.

“Bọn con dù sao cũng về rồi thì ăn một buổi cơm đi, lâu lắm gia đình chúng ta mới đoàn tụ thế này” - Mẹ Thân Bích phấn khích đề nghị bọn nhỏ.

Hai người cũng chẳng có gì mà phải từ chối nên quyết định ăn một bữa cơm gia đình.

“À mà mẹ, mẹ nói mẹ cậu ta lại đây để tìm cách chia cắt tụi con, vậy mẹ làm thế nào mà mẹ cậu ta lại đi nhanh vậy?” - Theo như Thân Bích đã trải nghiệm thì mẹ cậu ta là loại người không đạt mục đích thì sẽ không từ bỏ.

“Nhắc tới lại càng tức” - Mẹ Thân Bích nắm chặt lấy thanh dưa trong tay.

Quay lại khung cảnh của bà với Ninh Mộc Kiều đang nói chuyện.

Sau khi mẹ Thân Bích nghiêng rằng: “LIỄU! THÂN! BÍCH” thì bà bình tĩnh ngồi xuống đối diện với Ninh Mộc Kiều. Thẳng thừng mà đáp lại: “Nãy giờ bà nói tóm lại chính là muốn tôi hợp tác chia cắt tụi nó đúng không?”

“Nói chuyện với người đồng cảnh ngộ thật dễ dàng” - Ninh Mộc Kiều cười nhạt.

“Xin lỗi nhưng tôi không làm được” - Mẹ Thân Bích nhìn lướt qua nụ cười kia.

“Cái gì?” - Ninh Mộc Kiều trợn mắt nhìn bà.

“Tại sao tôi phải cùng bà phá vỡ hạnh phúc của con mình” - Mẹ Thân Bích thản nhiên đáp.

“Nhưng bà biết tình yêu này là trái với tự nhiên không?” - Ninh Mộc Kiều vẫn không phục.

“Có cái gì mà trái tự nhiên, tụi nó yêu nhau, thì tụi nó đến với nhau, có cái gì mà trái tự nhiên. Không lẽ Trúc Đình là con bà bà không hiểu nó sao, tôi đây là người ngoài còn hiểu được nó đây, nó thích cái gì là nó sẽ theo đuổi đến cùng. Những gì mà nó làm là bình thường, yêu cứ đến. Người nào cảm thấy những điều này là bất bình thường thì mới đúng là trái với tự nhiên” - Mẹ Thân Bích liên tục đả kích.

“Bà!” - Ninh Mộc Kiều cảm hận không nói được.

“Những gì mà tôi muốn nói cũng chỉ có thế, tôi nói ít mong bà hiểu nhiều. Số tiền này bà đem về cho, và hi vọng bà đừng làm những hành động này nữa” - Mẹ Thân Bích uống ngụm trà không tiến khách.

“Bà hãy nhớ những gì bà nói hôm nay” - Ninh Mộc Kiều tức tối cầm tiền đứng lên đi.

Và câu chuyện là vậy, Thân Bích cùng tên Trúc Đình kể bên cũng trầm trồ vỗ tay trong bụng, oa, mẹ thật khí phách nha, con ngưỡng mộ mẹ quá.

“Con nói là bà ta cho người truy đuổi con đúng không?” - Mẹ Thân Bích hỏi.

“Dạ đúng” - Thân Bích gật đầu.

“Được, ngày mai mẹ với con đi xử lí ngược lại đám đó, mẹ sẽ cho tụi đó biết được Thư đại tử ngày xưa thế nào” - Mẹ Thân Bích hất cằm lên mà tuyên bố.

Thân Bích cùng Trúc Đình trong lòng vỗ tay hoan hô, hú hứ.

“Hai đứa ăn cơm đi, chắc cũng đã lâu rồi chưa được ăn cơm yên ổn”

“Dạ vâng, hai người đồng thanh”

Sau khi ăn cơm no nê, họ người rửa chén người dọn bàn, người quét dọn, không khí hòa hợp vô cùng, một bức tranh gia đình đầm ấm.

Ninh Mộc Kiều đang vô cùng cảm tức, bà ta không những từ chối ý kiến của mình mà còn có ý lăng mạ mình nữa, đúng là mẹ nào con nấy. Tức quá mà, ngày mai mình sẽ san bằng luôn cả nhà họ.

Không cần bà đến san bằng, sáng hôm sau, mẹ Thân Bích... à không phải là Thư đại tử cùng với con trai là Liễu Thân Bích đến tận nhà của Ninh Mộc Kiều, đứng trước cổng mà hào hùng hô: “Ninh Mộc Kiều, ra đây tôi có chuyện đây”

Mới sáng sớm là đã bị gây phiền, đã vậy còn được báo là mẹ con Thân Bích đến đây muốn đàm phán gì đó, bà một bụng tức không muốn nói gì nữa, kêu người ra đuổi mẹ con họ về.

“Phu nhân có lệnh là không tiếp hai người” - Bảo vệ ở ngoài sảnh sảnh đứng chặn cửa.

“Vậy thì tôi cũng không còn gì để khách sáo nữa” - Nói xong Thư đại tử lên gối hạ bộ ngay tên bảo vệ, hấn đau đón mà ôm bộ hạ nằm xuống.

Mấy tên còn lại thấy vậy thì lao lên, không đầy một nốt nhạc sau là xếp hàng mà nằm rạp ra đất, Thân Bích kể bên chưa động tay gì mà không ngừng tung hô mẹ mình, mẹ số một.

Tiến được vào càng sâu thì lại càng nhiều bảo vệ đi ra ngăn cản hai người, nhưng bao nhiêu đây thì có gì là khó khăn, ngày xưa Thư đại tử một chọi một đám còn chưa xi nhê, huống chi chỉ là mấy tên cắc kè, không đáng quan tâm.

Đẹp loạn lũ lâu la xong, bà nắm lấy một tên đang chèm bẹp dưới đất: “Nói mau, Ninh Mộc Kiều ở đâu?”

Tên bảo vệ đau đón nheo nheo miệng trả lời: “O... Ở phòng cuối cùng”

Vứt tên đó qua bên, bà tiếp tục đi đến phòng của Ninh Mộc Kiều. Quả nhiên là còn hai tên đứng ở cửa bảo vệ.

“Đi ra!!!” - Thư đại tử lạnh lùng hạ lệnh.

Không đợi câu tiếp theo, bà đã tung cước, tên này có phần cao tay hơn mà chặn được, bà liền áp sát về phía Thân Bích: “Bích, hai tên này có vẻ hơn mấy tên kia, cẩn thận đấy”

Nói rồi hai người chia ra mỗi người xử lí một tên, Thân Bích liên tục tung cước vào tên vệ sĩ, hấn khoa được hết, thấy công kích có vẻ vô hiệu, cậu liền đổi sang đấm. Thân Bích nhanh chóng vọt tới đấm liên tục vào bụng hắn, đòn này tuy không gây tử vong nhưng tổn thương không nhỏ. Bị đấm liên hoàn như thế quả thật đau vô cùng, dịch ruột trào ra từ miệng hắn, cũng đủ biết là như thế nào. Tên bên đây cũng không đỡ hơn là bao mà có khi còn thống khổ hơn, Thư đại tử ra tay nổi tiếng ngoan độc, nhắm ngay những điểm yếu mà đánh, nếu không phải là tử huyết thì cũng là huyết gây sát thương tuyệt đối. Thân Bích thấy vậy cũng lại góp vui: “Mẹ, mẫu tử song cước”

“Triển”

Hai người đứng hai bên, tung cước vào hai bên thái dương, tên đó bất tỉnh ngã xuống không còn biết trời trăng, đòn này là một trong những tuyệt kĩ của hai mẹ con, thời gian rảnh là lại đem ra luyện tập, không ngờ cũng có ngày lại dùng đến.

Sau khi xử xong hai tên bảo vệ, Thư đại tử tiến vào phòng Ninh Mộc Kiều, nắm lấy áo bà mà trừng hăm: “Nói cho bà biết, đừng đại dốt mà một lần nữa đụng đến bọn nhỏ. Không biết thì tôi nói cho bà biết, danh tiếng của Thư đại tử bà thử hỏi người quen của bà chắc không ai là không biết. Chỉ cần là một hành động hèn hạ nào nữa là đừng trách tôi ngoan độc. Bích, về”

Nói xong hai người đi về bỏ lại Ninh Mộc Kiều đang tức tối mà quăng gối khắp phòng.

Về nhà, hai người kể lại chiến tích huy hoàng, một đàn ông và một đàn công vô cùng tự hào ôm lấy nường tử của mình mà hôn hôn.

Tối đó, Thân Bích vô cùng phấn khích kể lại chuyện hồi sáng cho bọn Nhật Băng nghe, nguyên buổi cả bọn cười ha há lên muốn thấy được cảnh đó như thế nào.

Ninh Mộc Kiều không ngừng nghiêng rằng tức tối, Thư đại tử, bà chờ đó.

33. Chương 34: Sinh Nhật Của Thân Bích

Cuộc sống yên ổn của Trúc Đình, Thân Bích đang dần dần trở lại. Vì không còn “truy binh” truy sát nữa nên hai người quay trở lại trường học. Cũng hơn một tháng hai người rồi hai người không đến trường, cảm giác cũng không có gì thay đổi (=.=“”). Sau khi hai người bước vào lớp học, lập tức gây được sự chú ý của bạn bè.

“Hai cậu sao cả tháng trời không đến trường?” - Nữ sinh A chạy ra hỏi đầu tiên.

“Có phải hai cậu gặp chuyện gì không?” - Nữ sinh B tiếp câu hỏi.

“Chuyện có nghiêm trọng không?” - Nữ sinh C không chờ câu trả lời.

“Nghỉ lâu như vậy chắc chắn là chuyện hệ trọng rồi” - Một nam sinh D cũng tiếp lời góp vui.

Và sau đó là hàng loạt câu hỏi tương tự cùng những lời bàn tán xôn xao, không khí ngày càng hỗn loạn và xoay quanh sự việc nghỉ học hơn một tháng xảy ra chuyện nghiêm trọng. Ngay lập tức Thân Bích đứng ra dẹp loạn bọn thị phi.

“Ổn định nào!!! Nghe tôi nói nào!!!” - Thân Bích hắng giọng một cái rồi uy nghiêm nói.

Trong phòng lập tức im bật, ánh mắt đổ dồn về Thân Bích. Trúc Đình đứng bên vỗ tay trong lòng, tiểu nường tử uy mãnh quá.

“Bọn tôi nghỉ một thời gian dài như vậy là để đi làm từ thiện cho một tỉnh trên miền núi xa xôi, họ đang thiếu thốn rất nhiều vật chất, chúng tôi thấy nhiệm vụ của thanh niên chúng ta là nên làm những điều tốt yếu đó để cho người dân luôn sống an vui, nhân dân được ấm no hạnh phúc” - Thân Bích luyên thuyên không ngừng bịa ra lí do.

Trúc Đình dở khóc dở cười, cái gì mà từ với thiện. Không ngờ lí do đó lại làm bùng lên tiếng vỗ tay, mọi người vô cùng phấn khích vỗ, có người còn rơi lệ.

“Thân Bích, không ngờ cậu lại nhân từ như vậy” - Nữ sinh A cảm thán.

“Đúng vậy, cậu chính là tấm gương sáng của lớp, à không trường chúng ta” - Nữ sinh B liên tục cảm thán.

“Cậu sẽ làm nở danh của cả lớp và cả trường chúng ta” - Nữ sinh C vuốt lệ vỗ tay.

“Chúng tớ mãi tôn sùng cậu” - Nam sinh D cũng vỗ tay.

Và mọi người mãi tôn sùng cho đến khi giảng viên bước vào. Thân Bích lôi Trúc Đình xuống góc cuối cùng ngồi.

“Nè, lí do gì mà kì vậy, gì mà làm từ thiện, đã vậy còn muốn nhân dân ấm no hạnh phúc, thật chịu thua cậu” - Trúc Đình thúc thúc khuấy tay Thân Bích.

“Vậy cậu muốn sao, nói là do chúng ta yêu nhau quá say đắm, sau đó mẹ cậu phát hiện chúng ta yêu nhau liền tìm mọi cách ngăn cấm, cho truy binh truy sát chúng ta đến nỗi không thể ra ngoài. Đến khi mẹ tôi biết rồi cùng tôi đi dẹp loạn nên bây giờ mới đi học được à?” - Thân Bích nói một hơi không quên trừng mắt hắt một cái.

Trúc Đình không biết sĩ diện liền sáp lại ôm cánh tay cậu cọt cọt: “Không có, tiểu nương tử nói gì tiểu lang quân cũng chịu hết a”

“Hừ” - Thân Bích không thèm để ý đến hắn tiếp tục nghe giảng.

Một lúc sau lại bị kẻ kẻ bên quấy rối, cứ khêu khêu cậu mãi. Cậu tức giận quay qua trừng lấy hắn: “Cậu muốn gì hả? Không yên ổn nghe giảng đi còn muốn gì nữa?”

“Ấy da, tiểu nương tử càng lúc càng hung dữ nha, tiểu lang quân chưa nói gì hết mà” - Hắn cứ tưởng mình là con cún to xác mà tỏ vẻ đáng thương.

Thân Bích dở khóc dở cười nhìn hắn, đúng là không khác gì con chó nha: “Có gì nói mau lên”

“Hình như cậu quên một chuyện khá quan trọng” - Hắn chỉ chỉ mũi mình mà nói.

“Chuyện gì?” - Thân Bích khó hiểu nhìn hắn, mặc dù là mình hay quên nhưng những chuyện quan trọng sao mình quên được nhỉ.

“Hôm nay là sinh nhật cậu” - Hắn chỉ vào cậu.

“A” - Sao mình lại quên được nhỉ, hôm nay là sinh nhật mình, ai nha, bị truy đuổi riết lú luôn rồi.

“Nhớ ra chưa?” - Hắn mỉm cười nhìn cậu.

Quả thật là cậu quên bằng luôn ngày sinh nhật của mình, cậu ngớ người ra nhìn hắn.

Hắn búng nhẹ lên mũi cậu một cái: “Tối nay sẽ cho cậu một bất ngờ?”

Thân Bích ngớ người tập hai nhìn hắn, chớp chớp mắt, bất ngờ gì a?

Hắn nhìn gương mặt ngây ngô của cậu mà không nhịn được cười, không nói gì ngồi nghe giảng.

“Nè nè, bất ngờ gì a?”

“Tối tôi bật mí”

“Nói đi a”

“Tối bật mí”

“Nói đi”

“Tối”

“Nói đi mà”

“Tối”

....

Thời gian nhanh chóng trôi qua đến buổi tối, khoảng bảy giờ Thân Bích đứng ở gốc cây đại thụ trong công viên chờ Trúc Đình, một lúc sau bóng dáng của Trúc Đình cũng xuất hiện, hắn hốt hải chạy đến, thở dốc.

“Trễ vậy?”

“Chuẩn bị một số thứ”

Nhìn bộ dáng thở dốc của hắn cậu hỏi: “Bất ngờ là gì vậy?”

“Nói ra thì còn gì là bất ngờ?” - Hắn ngoắc ngoắc ngón tay trước mặt.

Nhìn bộ dạng thần thần bí bí của hân, cậu cũng chẳng thèm quan tâm mà ngoảnh mặt đi luôn.

“Nè nè, khoan đi đã, hiện giờ không thể nói được mà” - Hân thấy cậu có vẻ giận dữ liền chạy theo giải thích.

“ ... ”

“Tiểu nương tử à, chúng ta đi vòng vòng ăn chút gì đi” - Hân dụ dỗ cậu bằng đồ ăn.

“ ... ”

“Tiểu nương tử à” - Hân không ngừng dụ dỗ.

“ ... ”

“Tiểu nương tử”

Và kết quả cuối cùng, Thân Bích thành công bị Trúc Đình chó bự dụ dỗ đi ăn. Hai người dạo đến một khu chợ đêm. Địa điểm này vốn là tụ điểm của nhiều chợ bán đồ, quần áo có, đồ ăn có, nước uống có, đồ chơi có, tấp nập vô cùng, không khác gì những tụ điểm của ban ngày cả. Một hồi sau, Thân Bích vác trên người một đồng thức ăn và một vài phần ở trên người Trúc Đình, Trúc Đình đỡ khóc đỡ cười, ăn gì mà kinh vậy a.

“Tếp eo i âu a?” - Thân Bích miệng đầy thức ăn hỏi. Câu hỏi là “tiếp theo đi đâu a?”

Trúc Đình nhìn cậu như vậy cũng không thể nhịn cười: “Đi đến khu thủy cung, chịu không?”

“Chịu” - Thân Bích cũng không khỏi phấn khích mà cấp tốc nhét hết đồ ăn vào trong miệng.

Trúc Đình kể bên cũng bản thân, miệng gì to thế a.

Hai người sau khi ăn uống no nê thì đi bộ đi đến khu thủy cung. Khu thủy cung này cũng không quá xa chợ đêm, đi một đoạn là đến. Khu này cũng đã xây hơn mười năm rồi, nhưng bên trong không khỏi khiến người khác ngỡ ngàng, tráng lệ đến mức mê mẩn. Các loại cá được xếp theo từng khu, từng bể, có khu có nuôi nhiều loại cá, nhìn sắc sỡ cực kì. Thân Bích đi đến từng khu mà mắt không ngừng dán lên tấm kính, quan sát những con cá bên trong. Khu đầu tiên họ đi vào bắt vào mắt là một đàn đồng đúc những con cá nàng đào bơi qua làm lóa cả mắt, tiếp theo là cuộc diễu hành của cá heo, làm cậu không ngừng trầm trồ khen ngợi.

Đến khu thứ hai, họ lại bị những con cá mập thu hút, cá mập vây trắng, cá mập hổ cát và con cá mập làm họ nhìn mãi không ngớt là cá mập đầu búa, chỉ cần nhìn thấy một màu xanh khác biệt rồi đến cái phần bẹt trên đầu hình búa của nó hai người mới cảm thán thiên nhiên vô cùng kì diệu.

Khu tiếp theo mới là điểm làm họ đắm chìm trong sự hùng vĩ của cá voi, phải nói là to lớn vô cùng, hình dáng, kích thước lẫn sự bơi lội của nó cũng đủ để người khác nhìn chăm chú, đây là lần đầu tiên cậu được nhìn thấy cá voi. Không thể không thán phục rằng hết sức tuyệt vời.

Sau khi ra khỏi khu thủy cung, Thân Bích vẫn đắm chìm trong cái thủy cung tráng lệ đó. Cậu quay sang mỉm cười nhìn hân: “Trúc Đình, cảm ơn nha”

“Cảm ơn gì a?”

“Cảm ơn điều bất ngờ của cậu” - Thân Bích hí hóp mắt cười thật tươi.

“À, chưa đâu, đó chỉ là mở màn thôi” - Hân nhướn mày nhìn cậu.

“A” - Thân Bích lại khó hiểu nhìn hân, còn gì mà bất ngờ hơn sao.

Hai người đi về khu trọ, trước khi vào phòng hân bịt mắt cậu lại, rồi mới mở cửa cho cậu vào. Sau đó, thật bất ngờ, một cái bánh sinh nhật bự tổ chẳng, còn có một chồng sách toàn là sách văn học, khoa học, luật học và nhiều thể loại nữa, toàn là những thể loại mà cậu thích. Thân Bích thật sự vô cùng bất ngờ, hân hồ ôm lấy tên bên cạnh.

Hân cũng ôm lấy cậu, hôn nhẹ lên môi cậu một cái rồi nói: “Cầu nguyện rồi thôi nên đi”

Thân Bích quỳ gối trước cái bánh, nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực cầu nguyện. Cầu nguyện xong cậu thổi nến.

“Cậu cầu nguyện gì vậy?”

“Không nói cho cậu biết”

“Không nói cũng được nhưng mà phải có điều kiện”

“Điều kiện gì?” - Thân Bích lại khó hiểu, đây là lần khó hiểu thứ tư trong ngày.

“Cậu còn nhớ lúc chúng ta bị truy đuổi cậu đã từng hứa với tôi cái gì không?”

Thân Bích lập tức vận não của mình nhớ lại “Đừng mà, để khi nào mẹ cậu đừng cho người truy đuổi chúng ta nữa rồi làm luôn được không?”

“Nhớ chưa?” - Hấn nhếch môi cười.

Thân Bích đỏ mặt cúi xuống, không nhìn hấn. Hấn nắm nhẹ cằm cậu kéo mặt qua đối diện: “Cậu hứa là sau khi mẹ tôi không truy đuổi nữa thì cho tôi đó nhớ không?”

Gương mặt Thân Bích càng lúc càng đỏ, tên hồn dẫn, có cần phải nói thẳng ra vậy không.

“Bây giờ thì mẹ tôi không cho người truy đuổi nữa, vậy bây giờ được chưa?” - Hấn ghé sát tai cậu thấp giọng thì thầm.

Thân Bích lập tức cứng người, giọng nói từ tính đó là sao. Phát hiện thấy Thân Bích căng thẳng, Trúc Đình khà khà cười: “Đừng lo, tôi sẽ nhẹ nhàng mà”

Nói rồi hấn đáp lên môi Thân Bích hôn, cậu cũng phối hợp, mở miệng ra để hấn xâm nhập vào, nhận được sự đồng ý, hấn tiến đầu lưỡi vào khuấy động, soi mói từng góc ngách, từ những niêm mạc cho đến chiếc lưỡi như con rắn kia, cuốn lấy nhau, trao đổi nước bọt cho nhau. Ban đầu chỉ là một nụ hôn kiểu Pháp nhẹ nhàng, nhưng càng lúc càng gia tăng mức độ, nụ hôn càng ngày càng cháy bỏng. Một nụ hôn dài day dưa, hấn lưu luyến mút lấy đôi môi đã đỏ ửng kia.

“Gương mặt của cậu thật gợi dục nha” - Hấn lưu manh nói.

Thân Bích bị hấn cướp toàn bộ đường khí cũng không thể làm gì được nữa ngoài thở lấy thở để. Hấn không để cậu dừng lại mà hôn lấy cái cổ trắng nõn kia, Thân Bích khó chịu “ưm” một tiếng, để hấn tùy ý càn quấy, hấn tiến vào áo cậu, mò lấy cái điểm nổi lên trước ngực, Thân Bích rên dừ dột hơn. Cảm giác như một dòng điện đang lan tỏa khắp cơ thể, làm tê liệt thần kinh lí trí, chỉ để lại sự ngu muội của thần kinh cảm giác mê đắm trong sự nhiệt tình kia. Một cảm giác tê tái, làm người khác khó chịu nhưng lại không thể cự tuyệt. Bỗng dưng không cảm nhận được sự đụng chạm nữa Thân Bích lập tức như bừng tỉnh, khó chịu nhìn hấn, hấn vừa đứng lên Thân Bích đã nắm lấy áo hấn mà nhìn hấn, đôi mắt khẩn lẹ cầu xin: “Đừng đi mà”

Trúc Đình nhìn thấy cảnh này thì dục vọng lại bùng bùng cháy: “Chỉ là tôi muốn bế cậu lên giường thôi mà”

Thân Bích hiểu ý của hấn, vươn tay ra để hấn bế. Trúc Đình chưa bao giờ thấy Thân Bích ngoan ngoãn như vậy, không chần chờ gì mà bế cậu lên rồi nhẹ nhàng đặt lên giường, nhanh chóng cởi quần áo cậu ra. Ngay lập tức trước mắt lộ ra cảnh xuân rung động lòng người, thân người kia tỏa ra ma lực thu hút hấn không thể kiềm chế mà phải làm vậy, mặc kệ ma lực kia hấn nhào lên, hôn lên chiếc cổ đỏ, liếm lấy trái cổ mà trượt xuống, hôn hai quả chu sa đỏ hồng kia, Thân Bích căng người ra “A”, một tay kia cũng không an phận mà xoa nắn điểm còn lại. Tay còn lại mò mẫm cảm nhận yếu ớt, phía trên đầu lưỡi liếm rồi hút, liếm ướt đầm quả mận đào, tay bên kia xoa nắn khiến hai điểm đó đỏ ửng lên, tay phía dưới không ngừng lên xuống, những hành động tưởng chừng đơn giản nhưng lại làm con người kia rên rỉ từng đợt mê người: “Ừ...A...ân.... Đình... đừng...”. Nắm rõ những điểm nhạy cảm trên cơ thể của Thân Bích, hấn không ngừng công kích những địa phương yếu ớt.

Trúc Đình cũng không phải hiền lành gì cho cam, liên tục càn quấy những điểm nhạy cảm đó: “Gọi Đình gọi cảm chút nữa tôi liền làm cậu dục tiên dục tử”

”Đình Đình a

” - Đôi mắt phủ một tầng sương kia, đôi môi hồng phấn thắm đượm tình dục kia, gương mặt đỏ ửng vì đắm say trong dục vọng.

Trúc Đình miệng mắng: “Tiểu yêu tinh” liền đè lên người Thân Bích, ngậm lấy phân thân yếu ớt, Thân Bích “A” lên, hần liền thuận thế mút phân thân, liếm dọc thân, ngậm hai hòn ngọc, làm cho đỉnh tiết ra dịch dâm. Hần phì cười: “Lần nào cũng vậy cả, chỉ cần kích thích một chút là lại tiết ra nước như thế này đây”

“Đừng nói” - Thân Bích vô lực kháng cự với những công kích kia, chỉ có thể yếu ớt cự quạ.

“Vẫn còn sức để kháng cự, xem ra tôi vẫn chưa dùng hết sức rồi” - Nói rồi hần hì hục ngậm phân thân, mút lên mút xuống không ngừng, kỹ thuật điều luyện kia làm Thân Bích bất khả kháng chỉ có thể “U..A...”. Hần càng hút mạnh một cái là Thân Bích lại căng cứng người, cảm thấy cậu đã căng đến độ không thể chịu nổi nữa, hần liếm vài cái lên đỉnh, một tia sáng trắng bắn ra. Thân Bích thở hồng hộc trên giường.

“Ra nhiều quá nha, hàng tích trữ lâu quá không ngờ lại có vị ngọt như vậy” - Hần không hề khách khí mà nói những lời dâm dăng đó.

Thân Bích cũng chẳng so đo với tên đó mà thở hồng hộc.

“Cậu đã sướng rồi bây giờ đến lượt tôi” - Nói xong hần lấy đầu giường ra một cái thon thon ra.

Thân Bích căng mắt ra nhìn: “Cậu chuẩn bị nó từ lúc nào a?”

Hần chỉ cười không nói, đổ ra một ít chất lỏng, tiến một ngón tay vào cửa hậu huyết, cảm nhận một ngụm khí lạnh leo tiến vào, Thân Bích nhắm nghiền mắt cảm nhận ngón tay đang vào trong cơ thể mình. Ngón tay thứ hai cũng dần dần tiến vào.

“U” - Thân Bích khẽ rên lên, cảm giác thật sự không khó chịu mấy a, cậu đã từng xem vài bộ GV có thấy qua công đoạn này mấy diễn viên vẻ mặt có vẻ thống khổ nhưng cậu lại thấy cảm thấy phê vô cùng. Chưa cho suy nghĩ tiếp theo tiếp diễn đã có cảm giác gì đó ngọt ngào, là ngón tay thứ ba tên đó tiến vào, đã vậy còn sâu vào trong nữa.

“Đừng... A... đừng vào s.... sâu... ân...” - Thân Bích căng cứng người ra, dục vọng đã xui đi lúc này lại lấy lại tinh thần.

“Ai nha, chưa vào nữa là đã có khí thế lại rồi sao?” - Hần lưu manh cười, búng búng nhẹ đỉnh phân thân rỉ nước, rồi đẩy mạnh ba ngón tay vào. Thân Bích cảm giác ba ngón tay đó đang làm loạn trong hậu đình của mình, từng vách thành đều cảm nhận được sự càn quấy lung tung của ngón tay.

“A... Ừm... Đình... đừng mà... ư. đừng l... loạn.... a...” - Cậu khó chịu đến mức căng người.

Trúc Đình tiến sâu hơn, thấy Thân Bích căng người rên dữ dội hơn liền biết là điểm khoái cảm đó, đùa bỡn điểm đó, khẽ gậy lên từng góc ngách của nó.

“Đừng... ừ...ng... chạm vào... nó.... A... Đình.... van cậu...u... ừm.ggg mà” - Thân Bích không thể nói một câu hoàn chỉnh van xin hần.

“Cậu nói không nên làm thế này sao?” - Hần càng lưu manh hơn đụng chạm dữ dội hơn điểm đó, ngón tay cũng thọt ra rồi rút vào liên tục, làm Thân Bích ư a không ngừng.

Thân Bích chịu không nổi nữa, ôm lấy cánh tay hần, cúi van xin hần: “Đình, đừng...mà.... cậu... tiến vào luôn đi... cầu xin cậu... ư a...” Thân Bích sớm bị dục vọng làm mờ ảo, nói năng lộn xộn.

Thấy Thân Bích thấy cậu cứ bày ra vẻ mặt cậu hoan cũng không đùa bỡn cậu nữa mà cởi hết đồ của mình, cầm lấy dục vọng đã sớm cương cứng kia, cạ lấy cửa hậu huyết, rồi tiến vào trong. “A” cảm nhận được vật thể đã tiến vào, cảm giác như cơ thể bị bị xé toạc ra, Thân Bích ư lên một tiếng, nội bích ôm chặt lấy dục vọng của Trúc Đình làm hần phá lên cười: “Mẹ nó, đã khuếch trương như vậy mà vẫn còn chặt như vậy”

Cảm nhận càng lúc bên trong càng kẹp chặt, hần hôn lên môi cậu trấn an: “Thả lỏng nào, dù có đói khát thế nào cũng không thể kẹp chặt như vậy chứ, nó mà gậy là sau này cậu chịu khổ nhất đấy, ngoan”

Được sự trấn an cùng động viên, Thân Bích cũng từ từ thả lỏng cơ thể ra. Nhận được tín hiệu, hần bắt đầu luật động, chậm rãi đẩy vật nóng bỏng vào bên trong, đã thăm dò kỹ càng bên trong nên hần nắm rất rõ những điểm nhạy cảm của cậu, cứ thế mà dần dần gia tăng tốc độ, Thân Bích cảm thấy bên trong cơ thể mình có một con dao cùn đang cứa các cơ quan bên trong, thật khó chịu. Biết đây là lần đầu tiên của cậu nên hần rất nhẹ nhàng, hần hôn môi cậu, đôi môi thấm nhuộm màu đỏ hút hần.

Thân Bích nắm hai vai của hắn, hắn hỏi: “Tôi động nhé?”, Thân Bích nhẹ gạt đầu một cái, hắn bắt đầu động, những cú đưa đẩy hài hòa cùng với tiếng thở dốc đầy ma mị tràn ngập căn phòng, cậu dần không còn cảm thấy đau nữa mà thay vào là một cảm giác lạ lẫm, chưa bao giờ được tận hưởng - sung sướng đến dục tiên dục tử. Thân Bích vòng tay qua cổ hắn, hai chân vòng lên eo hắn: “Ừ... A... Đình... A... tiến vào sâu hơn đi... ừ...”

Trúc Đình thấy người dưới hạ thân đã chịu đựng quá độ, không khách khí gia tăng tốc độ trườn sát, cự vật liên tục xâm nhập vào cục huyết, tạo ra âm thanh “Phập phập” dâm mỹ vang vọng khắp phòng.

“Cậu ra nước nhiều quá nha” - Trúc Đình đùa giỡn phân thân trong tay, vết dâm dịch rỉ không ngừng trên đầu nó, đưa lên miệng liếm.

Thân Bích nhìn cảnh này lại không tự khống chế được mình, nâng cao eo lên giúp hắn dễ dàng ra vào, tiếng nước “phạch phạch” từ nơi hai người giao hợp làm khung cảnh càng thêm sắc tình. Trúc Đình tăng tốc đâm vào điểm tận sâu trong cục huyết, Thân Bích thống khổ “Ừ” lên. Trúc Đình thấy cậu uốn éo khó chịu liền nắm lấy eo, liên tục công kích vào điểm mẫn cảm đó, đâm mạnh vào. Thân Bích vô cùng khó chịu, phân thân bị đùa bỡn, cục huyết thì lại bị thao đến thống khoái.

“A.. Chậm.. chậm...” - Cậu vô lực cầu xin.

“Ý cậu là thế này à?” - Hắn không những không giảm tốc mà còn ra vào quyết liệt hơn, làm người dưới hạ thân mất ngấn lệ.

Nội bích ôm chặt lấy cự vật, người dưới thân vươn lệt cầu xin, thân thể nhu mì thuận theo ý mình động lòng người, hắn bị dục vọng áp chế càng lúc càng khoái cảm đậm mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn, tiếng “phành phạch” vang khắp cả phòng.

”Đình

cho tôi, cho tôi” - Gương mặt hồng nhuận kia nài nỉ.

”Gọi lang quân cho em nhiều hơn

thao em đến chết đi rồi tôi cho cậu” - Hắn lưu manh yêu cầu.

Thân Bích im lặng không nói, ngậm chặt miệng, nhắm chặt mắt.

Hắn thấy cậu không muốn nói, liền thúc mạnh một cú vào, ngừng lại, rồi lại thúc mạnh vào, cứ thế lặp lại. Thân Bích “A” lên vẫn không chịu nói.

“Vẫn không chịu nói phải không?”

Hắn dùng hết sức thúc một cú, người dưới thân đã không thể cầm cự được mà rơi lệt cầu xin: ”Lang quân cho em

mau cho em nhiều hơn

~ thao em... Thao em đến chết đi

~~”

“Được, để lang quân cho em” - Lúc này hắn mới đáp ứng thọt ra thọt vào đến nghiến.

Thân Bích bị khoái cảm làm mờ ảo, đôi mắt bị sương phủ dày. Cậu khó chịu căng cứng người muốn bắn, nhưng hắn nào dễ dàng để cậu bắn như vậy, lấy tay bịt lấy đỉnh đầu kia: “Khoan nào, chúng ta cùng bắn”. Thân Bích uất ức rơi lệ đầy mặt, khó chịu ôm lấy hắn: ”Cho em bắn đi mà, lang quân, cho em bắn

~”

“Được, để lang quân cho em bắn” - Hắn thúc vào vài đợt nữa, bắn thẳng vào bên trong nội bích, chất dịch ấm nóng theo đó nằm ở trong, hắn thả tay ra, Thân Bích thuận theo giải phóng bắn một lượng lớn tinh dịch, dịch của hai người hòa lẫn vào nhau, một mùi tanh nồng nhưng lại đậm mùi tình dục. Thân Bích mệt quá ngủ luôn. Trúc Đình ôm cậu vào phòng tắm, tẩy rửa cẩn thận, lấy ra chất dịch bên trong, cho hết ra ngoài, chỉ có một chút máu thôi, hắn tự phục bắn thân, kĩ thuật của mình thật tốt. Rồi đem cậu lên

giường, đắp chăn cho cậu, vén tóc lên đặt một nụ hôn lên trán: “Ngủ ngon nhé, tiểu nương tử”

34. Chương 35: Nguy Hiểm

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời nhẹ nhàng len lỏi vào phòng, một tên nam sinh đang thỏa mãn cười vuốt ve mái tóc của người nam sinh đang nằm trong lòng hắn. Hắn nhớ lại đêm hôm qua, tại nơi này, lần đầu tiên của người này đã là của mình và cậu cũng đã là của mình.

Bởi vì biết đó là lần đầu tiên của cậu nên hắn chỉ làm một lần, mặc dù hắn muốn làm thêm một lần nữa, một lần của một lần nữa và một lần của một lần của một lần nữa. Nhưng nghĩ lại bây giờ cậu là của hắn nên cũng tiết chế, chừa một lần nữa làm cũng đâu mất mát gì.

Thân Bích khó chịu lên một tiếng, nguyên hôm qua lăn lộn cả đêm làm thất lưng cậu đau kinh khủng, phải nói là toàn thân đung đến là đau, giờ chỉ vận người nhẹ một cái là thấy luôn mười hoa cúc nở. Thân Bích thăm rủa tên kia, cái JJ của hắn sao mà khủng bố quá vậy, đâm một cái mà đau quá đi, bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy rõ nó nằm trong huyết.

Trúc Đình thấy người trong lòng khổ sở thì ăn năn vô cùng, hôm qua thật sự là có hơi quá đà, thấy cậu không nói gì thì biết rằng cậu đang khó chịu nên hắn dụi dụi vào hõm cổ cậu: “Nương tử à, đừng giận lang quân mà, lang quân xin lỗi nương tử mà. Hôm qua lang quân có quá đà, nương tử cho lang quân chuộc tội nha nha”

Thấy người đang dụi mình không khác gì một con cún đang cố gắng làm nũng thật không có cách nào giận nó được. Cậu vỗ vỗ đầu hắn: “Ngoan, tôi có giận gì đâu, chỉ là hơi ề ảm một chút thôi”. Giọng nói đã khàn cả, Trúc Đình nghe đến là đau lòng.

“Nương tử, chưa tặng quà sinh nhật cho em, tôi còn một món quà nữa cho em”. Hắn lấy ra một sợi dây chuyền bằng bạc, có hình hai chữ Đ B lồng vào nhau.

Thân Bích chớp chớp mắt nhìn sợi dây chuyền trước mặt, đây là quà của hắn, quà của hắn.

Trúc Đình đeo sợi dây lên cổ của cậu, vì da cậu đã trắng nên có thêm sợi dây màu bạc này nữa nhìn nổi bật vô cùng.

“Được rồi, em giờ muốn ăn gì, tôi đi mua cho em” - Hắn đứng dậy mặc lại quần áo, Thân Bích đang nằm mà vẫn phải công nhận, đáng người hắn đẹp thật.

Không đợi Thân Bích lên tiếng Trúc Đình tự quyết định luôn: “À quên, em đang như vậy thì không ăn gì được ngoài cháo”

Thân Bích bĩu môi nhìn hắn, nhìn gương mặt đó hắn nhìn không được hôn lên trán cậu một cái: “Ngoan, nằm chờ tôi, để tôi mua cháo về rồi dứt cho em ăn”. Nói xong hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại để cậu ngủ tiếp.

Thân Bích thấy hắn đi rồi mới tủm tỉm nằm trong chăn cười. Hôm qua sinh nhật mình mà hắn làm kinh hỉ quá nha, tặng cho mình sợi dây chuyền đã vậy còn tự lấy thân mình làm quà tặng, mặc dù có hơi quá đà nhưng vẫn đủ để làm mình hạnh phúc. Phải công nhận rằng bây giờ hắn đã trưởng thành rất nhiều, một thiếu gia trong một gia đình hiển hách, một cựu playboy, ăn chơi trác tán, trêu hoa ghẹo nguyệt, thế nhưng bây giờ hắn lại thay đổi, một lang quân ngoan ngoãn, biết chăm lo, không màng đến khối gia sản khổng lồ, suốt ngày chỉ có nương tử nương tử. Nghĩ vậy thôi Thân Bích đã vui lắm rồi.

Cậu không ngừng hồi tưởng đến những khoảng thời gian ngọt ngào vừa qua, khoảng thời gian đẹp nhất, êm đềm nhất, cậu ngủ đi lúc nào không hay. Trong cơn mê, Thân Bích cảm nhận được có người bế mình lên, nhưng vì không còn sức lực nào nên cũng không mở mắt ra.

*

Nửa giờ sau, Trúc Đình mua cháo trắng trở về, hấn vừa mở cửa vừa than thở: “Nương tử à, lang quân cực lắm đó, ở gần đây không có bán cháo trắng lang quân phải đi qua phố bên cạnh để mua đó. Nương tử phải mau khỏe lại để ”bù đắp” cho lang quân đó nha”

Vừa mở cửa, chỉ thấy trong phòng không có một ai, chăn mền vẫn ở đó nhưng không có người, một cỗ khí lạnh lẽo bao trùm cả phòng.

Hấn đặt cháo lên bàn gọi: “Nương tử à, nương tử ơi, nương tử đâu rồi?”

Đáp lại chỉ là những khoảng im lặng kéo dài.

“Nương tử à, đừng chơi trốn tìm nữa mà, trò này không vui đâu”

Vẫn là không có ai đáp lại. Hấn lập tức suy nghĩ, Thân Bích đang trong tình trạng như vậy không thể nào rời giường được, vậy đi đâu được chứ?

Hấn đi vào phòng tắm tìm, không thấy.

Nhà bếp, không thấy.

Hấn vội vã lục tung tất cả các phòng lên, vẫn không thấy.

“Nương tử, đừng đùa nữa, không vui thật đâu mà, mau ra đây đi, không là tôi giận thật đấy”

Nhìn quần áo cậu vẫn còn vương vãi khắp phòng, trong đầu hấn hiện ra một ý nghĩ duy nhất, không lẽ là bị bắt cóc?

Hấn vội vã lấy điện thoại ra gọi cho Thân Bích, tiếng điện thoại lập tức vang lên từ trong túi quần nằm trên đất.

Mặt hấn trắng đi phần nào.

Gọi cho Nhật Băng: “Cậu có gặp nương tử của tôi không?”

Đáp lại là một giọng lười biếng: “Nương tử cái gì, hai cậu ở chung với nhau còn không biết lại hỏi tôi, nào bị thương à?”

“Em ấy mất tích rồi”

“Cái gì?” - Thái độ hoảng hốt của Nhật Băng làm hấn giật mình.

“Cậu nói cái gì mất tích, kể lại cho tôi nào”

“Là thế này, hôm qua sinh nhật em ấy tôi cho em ấy một ”kinh hỉ“, sáng hôm sau thì mệt mỏi nằm la liệt trên giường, tôi thấy vậy thì đi mua cháo, chỉ đi nửa giờ sau quay về thì không thấy người đâu, quần áo thì vương vãi khắp phòng” - Hấn trình tự kể lại.

Im lặng mấy giây, Nhật Băng đáp: “Cậu bình tĩnh xú, bây giờ chưa chắc chắn cậu ấy bị bắt cóc, cậu thử gọi cho những người mà cậu ấy thường tiếp xúc xem sao, biết đâu tìm được gì đó”

“Cảm ơn” - Hấn hối hả cúp điện thoại gọi cho Thiên Hàn.

“Cậu thấy nương tử của tôi không?” - Hấn vào thẳng vấn đề.

“Cái gì?” - Cái tên này, mới sáng sớm hỏi nương tử gì?

Thế là một lần nữa hấn lại trình tự kể lại và đáp án cũng tương tự.

Đến Diệp Kỳ, hấn cũng vào thẳng vấn đề.

Không đợi Diệp Kỳ lên tiếng hấn đã giành trước: “Tôi đã gọi điện cho hai người kia rồi còn cậu đấy, tôi cũng định hỏi cậu xong sẽ hỏi cha mẹ em ấy”

Diệp Kỳ ngớ ra, tên này sao đọc được suy nghĩ của mình hay quá vậy?

“Ừ, có gì thông báo lại cho tôi” - Diệp Kỳ đáp.

“Àn” - Nói xong hấn cúp máy.

Thân Bích à, em đi đâu rồi sao không nói cho tôi biết.

Hắn đóng cửa phòng vội vàng chạy qua nhà ba mẹ của Thân Bích. Cha mẹ của cậu giờ này hẳn là chuẩn bị đi làm, hắn liền tăng tốc chạy đến, đúng là hai người họ vừa đóng cửa.

“Cha mẹ à, có chuyện rồi” - Kể từ sau khi lần bị phát hiện và công khai ra luôn thì hắn chẳng ngần ngại gì kêu cha mẹ luôn.

“Có chuyện gì?” - Đối với đứa con rể này họ có ấn tượng rất tốt, nhưng nhìn sắc mặt hốt hải của hắn hai người liền biết có chuyện chẳng lành.

Hắn lại lần thứ tư trong ngày kể lại trình tự câu chuyện.

Nghe xong họ lập tức nhíu mày, hắn không có ai khác ngoài họ.

*

Một xô nước lạnh đổ lên đầu, Thân Bích giật mình tỉnh dậy, quả nhiên là bị trối nhưng tại sao cũng không quần áo hoàn chỉnh mà chỉ có mỗi cái áo sơ mi và cái quần lót thôi, khó chịu liếc nhìn đám người trước mặt: “Thật sự chẳng có cách nào ngoài những thủ đoạn hèn hạ này nhỉ?”

Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp ăn mặc quý phái bước ra từ giữa đám vệ sĩ xung quanh cười đáp: “Đối phó với những người như cậu thì chỉ còn những cách này thôi”

Thân Bích cười nhạt khinh thường bọn người trước mặt: “Cũng chẳng vinh quang chính đại gì, nhưng nếu không dùng cách này sao thắng được mẹ con tôi nhỉ, tôi nói có đúng không, Ninh phu nhân?”

Bà tát thẳng tay vào mặt Thân Bích, cười lạnh: “Cậu tưởng mẹ con cậu làm được như vậy là hay lắm sao, hahaha, tôi nói cho cậu biết, Ninh Mộc Kiều này mà đã làm gì rồi thì sẽ làm tới cùng, chỉ là một trò hăm dọa như vậy mà đủ làm tôi sợ sao, sai lầm rồi. Để tôi xem cậu và con trai tôi lâu bền được bao lâu?”

Thân Bích cũng chẳng biến sắc gì mà mỉa mai nói: “Vậy sao, tôi cảm thấy con người yếu ớt thường nói những lời biện hộ như mình là người kiên cường chẳng bị khuất phục bởi cái gì đó. Thật nực cười, tôi thấy bà cũng chẳng có tài cán gì ngoài dùng tiền để thực hiện nguyện vọng, thật đáng thương” Nói xong còn cười khinh bỉ.

Bà tức đến độ tát luôn bên còn lại của cậu, nhưng Thân Bích vẫn bình tĩnh mà cười lên.

“Nhốt nó lại không cho nó ăn uống gì!!!” - Bà bước ra khỏi phòng.

Khi bà đi, từ khoe miệng Thân Bích ứ ra một ít máu. Thể trạng của cậu bây giờ phải nói là không còn sức lực gì, bị tên kia lấn qua lấn lại nguyên đêm bây giờ ngón tay cũng nhấc không nổi, chứ không thì những thứ lẳng nhẳng này làm khó gì được cậu. Thân Bích nghĩ đến tên kia, không biết mình bị bắt cóc thế này hẳn có lo lắng không.

*

Trúc Đình dĩ nhiên không cần nói cũng biết tâm trạng bây giờ hẳn lo âu vô cùng, cha mẹ Thân Bích sau khi biết cậu bị bắt cóc thì đã xin nghỉ làm, ngồi lại trong phòng bàn bạc kế hoạch đối phó.

“Mẹ nói chắc chắn không ai khác ngoài mẹ con làm việc này, việc lần trước hẳn là còn ghi hận, nên giờ bắt cóc Thân Bích để ép cậu phải bỏ nó” - Mẹ Thân Bích bình tĩnh nói.

“Con cũng nghĩ như vậy, thật sự là không ngờ bà ấy lại cố chấp đến vậy” - Trúc Đình có tức cũng không thể làm gì khác.

“Ta đoán con sẽ sớm nhận được điện thoại nói rằng nó bị bắt cóc và hẹn ra đâu đó gặp mặt, con cũng nên chuẩn bị tinh thần đi”

“Vậy đến lúc đó mẹ nghĩ con nên làm thế nào?”

Mẹ Thân Bích ghé sát tai hắn thủ thỉ.

Nghe xong hắn hơi băn khoăn: “Mẹ nghĩ như vậy được sao?”

“Cứ tin tưởng đi, mẹ chắc chắn sẽ thành công” - Bà nháy mắt một cái ý bảo hãy tin tưởng bà.

Trúc Đình cũng đành thở dài một cái, hai mẹ con nhà này thật giống nhau.

*

Thân Bích bị bắt cóc thật sự cũng chẳng vui vẻ nhưng cũng không kháng cự được, chỉ biết ngồi im lặng.

Mấy tên vệ sĩ xung quanh có người tự dưng quay qua hỏi: “Nè cậu nghĩ tên nhóc này bà chủ làm gì phải hao tâm tổn sức để bắt nó như vậy?”

“Tôi cũng chẳng biết, nhưng quả thật nó chẳng dễ đối phó, ba lần bảy lượt bị nó đánh gục. Lần trước nó cùng mẹ nó xông vào tập kích, quả thật kinh người” - Tên vệ sĩ bên cạnh đáp.

“Mẹ của nó nghe nói là Thư đại tử oanh tạc một thời vang danh khắp chốn giang hồ không ai là không biết, thảo nào nó cũng chẳng khác gì” - Hắc bữu môi.

“Nhưng đừng lo, giờ nó cũng bị bắt đó thôi, giờ chỉ chờ ngày thực hiện kế hoạch nữa là xong” - Hắc đắc ý trả lời.

Thân Bích này giờ nghe không sót chữ nào cũng cười lạnh: “Hahaha, quả thật quá ngây thơ”

“Cái gì?” - Hai tên vệ sĩ đồng loạt quay lại trừng.

“Mấy người quả thật quá ngây thơ, để bị dắt mũi như vậy, nghe lời chẳng khác gì một con chó trung thành” - Cậu cười càng lúc càng lạnh.

Tên vệ sĩ kia tức giận thúc một cú vào bụng cậu, Thân Bích nhú mày nhìn hắc, quả thật thể trạng cậu hiện tại mà phải chịu một cú thế này là rất đau.

“Nói cho mày biết, mày cũng sẽ sớm bị thiếu gia bỏ rơi thôi, hai người như hai thể giới mà đòi đến với nhau quả thật chọc cười tao mà” - Tên vệ sĩ nắm lấy cằm cậu cười khinh bỉ.

“Vậy sao, tao thử xem ngày đó tới hay là ngày chôn mày tới” - Thân Bích phun nước bọt vào mặt hắc.

“F*ck, thằng khốn” - Hắc đấm cậu ngã ghé ra sau.

Nắm lấy cậu lôi dậy: “Nhìn mày quả thật là có chút nhan sắc để dụ dỗ thiếu gia, để tao coi, nếu như mày bị người khác chạm vào thì cậu ta sẽ còn thương mày nữa hay không?”. Nói rồi hắc mút lấy cổ cậu, tay cũng dần dần lột nút áo.

Cảm nhận được một cảm giác vô cùng xa lạ mà ghê tởm, Thân Bích giãy dụa không ngừng phản kháng: “Mày buông tao ra, bỏ cái mõm chó ghê tởm của mày ra khỏi người tao”

Tên vệ sĩ tát một cú, gằn giọng: “Mày ngoan ngoãn mà hưởng thụ đi, đừng để tao phát cáu”

Nghĩ đến Trúc Đình hôm qua đã đánh dấu chủ quyền mình, vậy mà hôm nay lại để một tên lâu la này làm nhục cậu phản kháng kịch liệt, mỗi một lần như vậy lại bị hắc tát một cú, mày mặt sưng tím cả lên.

Đang định cởi quần lót cậu ra thì có lệnh triệu tập, hắc phun nước bọt rồi nói: “May cho mày đấy, chờ lần sau đi”

Sau khi đi hết, Thân Bích tức giận mà rơi nước mắt tủi nhục, Trúc Đình, mau cứu em, cứu em ra đi.

*

Sáng hôm sau, Trúc Đình ở nhà chờ sẵn điện thoại nguyên cả một đêm qua, không phụ lòng mong mỏi, điện thoại reo lên, hắc lập tức bắt máy: “Alo”

“Alo, Thân Bích đang trong tay chúng tôi, nếu muốn cứu nó thì hãy tới địa điểm H, thời gian là 12 giờ trưa”

“Khoan đã, phải cho tôi biết là cậu ấy vẫn an toàn tôi mới thực hiện” - Hắc vội vã yêu cầu.

Tên vệ sĩ để điện thoại sát bên tai Thân Bích, cậu không ngừng nghe bên kia gọi mình: “Bích, em vẫn an toàn không, em có đó không, trả lời anh đi”

Nghe được giọng nói quen thuộc đầy hoảng hốt, tròn mắt đã có men cay, cậu khóc nói: “Đình, mau cứu em, cứu em, hãy đưa em về với anh, xin anh”

“Nghe được chưa, phải đúng hẹn nghe chưa?” - Nói xong hấn cúp máy.

Trúc Đình bên này sát khí đã dày đặc bao phủ, hấn đen mặt mà rống giận, các người dám để nương tử ta rơi lệ, ta sẽ để các người chết không toàn thây.

35. Chương 36: Giải Cứu

Trúc Đình tức giận đến độ nghiêng răng, tay siết chặt điện thoại như muốn bóp nát nó. Từ trước đến nay, Thân Bích kiên cường của hấn chỉ khóc khi thật sự là những chuyện đáng khóc. Dù bị té đau hay là bị đánh, cậu vẫn chẳng rơi giọt lệ nào. Lần đầu tiên hấn thấy cậu khóc là lúc cậu chứng kiến cảnh hấn ôm chầm lấy Y Tuyên, sau đó bị hấn tát một cú rồi mới uất hận mà khóc, lần thứ hai là khi hấn bị tai nạn, lúc đó dù đã hôn mê nhưng hấn vẫn cảm nhận được những giọt ấm nóng không ngừng rơi xuống, lúc đó cậu khóc đến độ tê tâm liệt phế để hấn ăn năn đến độ muốn chết luôn để chuộc tội. Nhưng hấn biết không phải chỉ hai lần đó cậu mới khóc, đó chỉ là hai lần tâm trạng cậu cùng cực nhất nên chỉ đành ngậm ngùi mà khóc, hấn biết cậu khóc mỗi đêm sau lần hấn tuyệt tình với cậu. Con người nhỏ bé đó nhưng lại kiên cường vực dậy để chống cự lại những đau thương đã mất, hấn biết, biết tất cả, vì thế hấn đã tự thề với lòng mình rằng sẽ không để cậu khóc, nếu có khóc hấn chỉ mong cậu khóc là vì hấn, vì lỗi lầm của hấn để hấn có thể chuộc lỗi bằng tấm chân tình của mình.

Hôm nay lại nghe tiếng khóc cùng với lời nói cầu cứu đầy bị thương kia, hấn biết cậu đã chịu tủ nhục. Từ trước đến nay cậu luôn vì hấn mà khóc, thế mà hấn lại chẳng làm được gì ngoài cố gắng động viên an ủi cậu lạc quan lên.

Lần này hấn nhất quyết sẽ thực hiện trọn nghĩa vụ của mình, của một lang quân, xứng đáng với những giọt nước mắt đã mất, xứng đáng với lỗi lầm mình đã gây ra.

Tối hôm đó, Trúc Đình gọi điện thông báo cho Nhật Băng, Thiên Hàn và Diệp Kỳ hẹn tụ họp lại tại nhà Thân Bích.

Hấn thuật lại tường tận tình hình hiện tại, Thân Bích bị bắt cóc tại địa điểm H. H là một nhà máy sản xuất xe đã cũ nay bỏ hoang, 12 giờ trưa là thời điểm không ai qua lại, nơi đó xem như là một căn cứ vô cùng kín đáo, hấn là lần này mẹ của hấn lên kế hoạch chu đáo rồi.

Mẹ Thân Bích vẫn bình tĩnh, đề nghị tất cả ngủ lại nhà bà, tất cả kẻ sách bà đã định trước rồi nên cứ theo đó mà thực hiện.

Cả bọn kéo vào phòng Thân Bích nghỉ ngơi, đương nhiên ba cô gái nằm trên giường còn tên kia thì trải chiếu mà nằm. Háo hức trong lòng nên vẫn không thể ngủ được, ba cô gái nằm nói đủ chuyện trên trời dưới đất, gần chỗ tớ có anh kia đẹp trai lắm quen anh kia dễ thương không kém, chỗ tớ cũng có anh kia mới thị tẩm anh kia xong, chỗ tớ thì bọn họ suốt ngày sờ mông nhau, vân vân mây mây. Trúc Đình nằm ở dưới nghe không thiếu một chữ. Bọn họ lâu ngày không gặp hình như bạo hơn nữa nha. Hấn nhớ lại nếu mà bây giờ có lẽ họ cũng đang ân ái ái ái rồi còn đậu hủ này nọ nữa. Cảm nhận thấy có người im lặng thì Nhật Băng lên tiếng: “Nè, cậu im lặng vậy?”

Hấn không trả lời nhưng trong ánh mắt có nét buồn.

“Tôi biết cậu đang lo lắng cho cậu ấy” - Nhật Băng tiếp tục nói.

“...”

“Chúng tôi cũng đang lo lắng, cậu ấy thật sự cũng chịu đủ thử thách rồi”

“...”

“Cậu ấy đụng độ mẹ cậu không biết bao nhiêu lần, thật sự là cực cho cậu ấy nhưng mà cậu vẫn luôn động viên cậu ấy”

“ ... ”

“Lúc trước tôi thật sự có ác cảm với cậu, nhưng bây giờ thấy cậu tận tâm như vậy tôi cũng không còn nữa, cậu thật sự là rất chân thành” - Nói đến đây giọng cô có vẻ hơi ngượng ngùng.

“ ... ”

Nói này giờ mà vẫn không thấy ai trả lời, Nhật Bằng kêu: “Trúc Đình”

Người kia đã vào trạng thái thờ ơ, Nhật Bằng cũng chỉ biết lắc đầu cười, tên này quả thật đuối sức lắm rồi, cả ngày hôm nay hắn chạy đôn chạy đáo lo lắng không ngừng nghỉ, lúc này nhận được điện thoại báo tin bản chiến lược nhìn hắn mặt xanh mặt trắng thật tội. Nhưng quãng đường hai người đi phải trải qua sóng gió như thế, mặc dù không đành nhưng số phận đã mặc định như vậy thì cũng không thể tránh khỏi, tôi cũng chỉ biết chúc phúc cho hai người cố gắng vượt qua thôi.

Ba người không bàn chuyện nữa mà chợp mắt ngủ luôn để dành sức cho chiến lược ngày mai.

*

Thân Bích sau khi nhận được điện thoại thì có một chút thỏa mãn nhưng lại mang một phần bất an, tên đó thật sự lo lắng cho mình, còn hoảng hốt nữa không biết gương mặt lúc đó của hắn trông như thế nào, nghe giọng nói có vẻ yếu ớt đó thoáng qua Thân Bích đoán chắc hắn chưa ăn gì sáng giờ, tên này là vậy đấy, không nhắc hắn có khi hắn tự bỏ đói mình luôn.

Cậu đoán chắc mẹ cậu đã lên chiến lược rồi, mẹ cậu thật sự là một nhà chiến sự tài năng đó. Mấy phi vụ đột kích, đánh nhau đến cả những tuyệt chiêu từ chối đàn ông cũng là do bà tự vạch ra. Cha Thân Bích ngày xưa phải cố gắng dày mặt để theo đuổi bà, bị mê cái tính cách giang hồ đó, đối phó biết bao lần mới rút ra được chiêu không chế được “từ chối đàn ông”, bây giờ mà biết mình bị bắt cóc kiểu này nói không chừng mẹ sẽ lật luôn cả cái thành phố này luôn.

Mặc dù có một chút tủi nhục nhưng chỉ cần thấy được mọi người khẩn trương vì mình như vậy thật sự vẫn thấy vui đó.

Gương mặt tím tím cười của cậu bị bắt lại lúc nào không hay, tên vệ sĩ đó ngấm nghĩa một chút rồi liếm lưỡi: “Nhìn mày thế rất là khiêu gợi đó nha, bản lão gia lần trước vẫn chưa được thỏa mãn, bây giờ nếu để tao làm một chút thì sao”. Hắn lại mạnh động như lần trước, Thân Bích chống cự bao nhiêu lại bị đánh bấy nhiêu. Bị bỏ đói cả ngày đã vậy thể trạng còn không mạnh khỏe nên một lúc sau cậu không còn sức để kháng cự, chỉ có thể ngọ nguậy để tránh những cái hôn kinh tởm của hắn. Đình, mau cứu em, em không chịu được lâu đâu.

*

Sáng hôm sau, Trúc Đình bên đây đang chuẩn bị những vật dụng cần thiết, theo sắp đặt của Thư đại tỉ, mọi người bắt đầu khởi hành đến địa điểm H. Theo kế hoạch của Thư đại tỉ, Trúc Đình sẽ vào nhà kho để tiến hành trao đổi, Nhật Bằng và Thư đại tỉ thì phục kích ở ngoài, có gì bất trắc sẽ vào giải cứu, cha Thân Bích - Niên đại ca thì có chuyện hệ trọng sẽ xử lý, Thư đại tỉ nghe Niên đại ca cứ úp úp mở mở thật khó chịu nhưng biết tính cách của ông thì chuyện này không phải vừa đâu. Thiên Hàn Diệp Kỳ lo phần tìm kiếm đồng minh, hai người quen biết nhiều tay chuyên nghiệp, để phòng trường hợp đông quá không thể ứng phó.

Địa điểm H bây giờ quả thật vắng lặng vô cùng, Trúc Đình xuống xe tiêu sái bước vào nhà máy, đánh giá sơ qua một lần, đi vào trong thấy Thân Bích tiêu tụy không ít, trên mặt còn có vài vết bầm tím, nhìn đến là đau lòng, Trúc Đình nói: “Tôi đến rồi đây, điều kiện trao đổi là gì?”

Ninh Mộc Kiều từ sau đám vệ sĩ bước ra, nhìn đứa con của mình nóng lòng giải cứu đứa nhóc này thì lạnh nhạt nói: “Rất đơn giản, con hãy từ bỏ thằng nhóc này, ngoan ngoãn phục mệnh mẹ về nhà thì nó sẽ an toàn trở về, còn nếu không thì đừng trách hậu quả”

Tên vệ sĩ trên tay cầm dao kề cận cổ cậu, lưỡi dao sắc lạnh thật khiến cảm giác ghê sợ nhưng Thân Bích vẫn bình tĩnh. Nhìn khí sắc đó của cậu, hắn nhếch miệng cười một cái.

Nụ cười đó làm Ninh Mộc Kiều tức hận: “Con không màng đến chuyện sống chết của nó à?”

Lưỡi dao đã làm cổ Thân Bích rỉ máu, Trúc Đình cố gắng như không thấy, cố gắng diễn thật giống như kế hoạch của Thư đại tỉ, phải cố gắng không được động tâm, thật sự là đấu tranh vô cùng dữ dội, làm thế nào mà có thể được.

“Nếu con đã không ngó ngang gì nó thì thôi ta đành phải xử lí nó vậy” - Nói xong bà phát tay ý bảo ra tay đi.

Tên vệ sĩ đang định động thủ thì... “Khoan” - Trúc Đình đã ngăn cản.

“Vậy là con đồng ý về với ta?” - Bà mặt thoáng vui mừng.

Không đợi hần đồng ý, từ đằng xa hai bóng đen vụt qua, lướt xẹt một cái, hai tên vệ sĩ lập tức ngã gục. Bóng đen thứ nhất xoẹt một cái, dao trong tay tên vệ sĩ kia văng ra cả mét, rồi bị bóng đen thứ hai tung một cái làm chao đảo ngã nghiêng. Tên vệ sĩ còn lại cũng không biết chuyện gì xảy ra, bần thần quay qua quay lại xác định đó là gì thì đã bị hạ gục sau đó. Ninh Mộc Kiều không kịp định thần lại thì đã thấy Thân Bích được Trúc Đình bảo hộ. Bà mặt xanh mặt trắng một lúc thì bị một giọng nói quen thuộc làm hoàn hồn: “Chẳng phải tôi đã nói bà mà đụng vào bọn nhỏ thì sẽ có chuyện gì xảy ra sao?”

Trợn mắt nhìn Thư đại tỉ khí thế đầy người trước mặt, bị người này hù dọa đến tái người.

“Xem ra bà cũng cứng đầu nhỉ?” - Thư đại tỉ lần áp bà ta không ngừng.

Thẹn quá hóa giận, Ninh Mộc Kiều cười vang cả cái nhà máy: “Không ngờ bà đánh hơi đến đây nhanh đến vậy, thật sự không thể đánh giá thấp Thư đại tỉ bà”

“Quá khen, chẳng phải còn có người qua mặt tôi sao?” - Thư đại tỉ làm giọng khách khí.

“Nhưng bà không đánh lại tôi đâu, vệ sĩ đâu, lên!!!” - Một đám vệ sĩ không biết bao nhiêu người xuất hiện, người nào cũng có vẻ không dễ đối phó xông lên tấn công.

Thư đại tỉ nhanh chóng phân công Nhật Băng xử lí bên kia, còn cô thì bên đây, mỗi người xử lí một bên. Đối với Thư đại tỉ, bọn lâu la này chỉ đáng để khởi động chứ nhằm nhò gì những vụ kinh hoàng ngày xưa của bà, nếu Thân Bích mệnh danh là “Lãnh Cước” thì biệt hiệu “Đại Tỉ” của bà đâu phải danh bất hư truyền, đối với Lãnh Cước thì đó là những cú chí mạng thì Đại Tỉ đây đám lẫn đá đều là vào tử huyệt, cầm cự sau mỗi đòn tấn công của bà thì quả thật là kì tích. Còn Nhật Băng, được huấn luyện taekwondo ngay từ nhỏ, truyền thống nhà võ luôn sôi sục trong cơ thể, đã lâu “gác kiếm” nay được trải nghiệm lại thì chỉ có kẻ ngốc mới không thử, Trúc Đình Thân Bích nhìn hai người xả chiêu không ngừng thì quả thật cũng phát rồ, quả thực bức người nha.

Đang hỗn chiến không ngừng, từ đằng sau Nhật Băng bỗng dưng có một tên vụt ra lúc nào không hay, đang định giáng đòn, một bóng đen vụt ra “Bốp” một cái, mọi người ai cũng bàng hoàng, bởi người này phải nói là rất quen thuộc.

“Thạch Đăng!!!”

“Sao anh lại ở đây?” - Thân Bích nhin không được hỏi.

Anh hất mặt ra ngoài cổng thì thấy Thiên Hàn cùng Diệp Kỳ quét mũi một cái, hẳn là hai người gọi đến.

Một lúc sau, đám vệ sĩ bị hạ gục không còn một tên, Ninh Mộc Kiều mặt từ trắng qua xanh từ xanh qua trắng, Thư đại tỉ đắc ý cười, ý bảo bà đã thấy thực lực của Thư đại tỉ chưa.

“Giờ bà muốn thế nào mới chấp nhận bọn nhỏ đây?” - Thư đại tỉ hỏi.

“Đừng mơ, không bao giờ tôi chấp nhận” - Ninh Mộc Kiều vẫn cố chấp.

“Tôi nghĩ bà đây cũng là một người mẹ nên bà hiểu, nhưng xem ra bà vẫn không xứng đáng”

“Ý bà là sao?” - Ninh Mộc Kiều tức giận trừng mắt.

“Bà không nghĩ đến hạnh phúc của con bà” - Thư đại tỉ thẳng thắn nói.

“Cái gì? Mọi chuyện tôi làm cho nó không phải yêu thương thì là gì? Tôi lo cho tương lai của nó, tương lai của nó sáng rực, tươi sáng rộng mở, chỉ vì con bà nên con tôi phải ra nông nổi này” - Ninh Mộc Kiều vẫn không ngừng cố chấp.

“Do bà quá ích kỷ, bà không nghĩ đến nó mà là lo cho gia sản bị hủy hoại thôi” - Thư đại tát vào mặt bà ta một cái rồi nói.

Ninh Mộc Kiều bị tát một cái thì ngớ người ra, bị lời nói đó đâm không nhẹ. Đang còn khẩu chiến với nhau, không biết tên vệ sĩ nằm sau lưng Trúc Đình lấy đầu ra sức moi sủng ra bắn một phát.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hần không kịp phản ứng, Thân Bích xoay hần lại đỡ lấy cho hần.

Mọi người lập tức choáng kinh: “Bích!!!”

Ninh Mộc Kiều lại bị chấn kinh, tên vệ sĩ đó lập tức bị Thư đại tử giẫm thẳng một cú vào đầu.

Từ ngoài cửa một người đàn ông tư trang gọn gàng lạnh lùng nói: “Làm loạn vậy đủ chưa?”

36. Chương 37:

Mọi sự chú ý đều tập trung vào người đàn ông lịch lãm kia, phải nói rằng là vô cùng quyến rũ, gương mặt toát lên sự trưởng thành khó cưỡng, đôi mắt, cái mũi, cái miệng, đến cả khuôn mặt, chỉ cần nhìn là biết đó là phụ thân của Đông Dương Trúc Đình - Đông Dương Vũ Phong. Người đàn ông này hần còn trẻ là một tay trêu hoa ghẹo nguyệt không ít, cái khí chất đó khiến người khác phải gục ngã. Vì thế sau này một phiên bản của ông ta cũng không khác gì mấy, nhưng do được sự cai quản của Thân Bích nên bây giờ hần đúng tiêu chuẩn người chồng mẫu mực, nấu cơm, lau nhà, rửa chén, tất linh tinh trong nhà đều do hần đảm nhiệm.

Trúc Đình nhìn ông vài giây rồi lại cuống quýt lay người trong vòng tay mình: “Bích, Bích à, tỉnh dậy đi, đừng dọa anh mà”. Mọi người cũng nháo nhào lại xem tình hình như thế nào, giữa ngực cậu có một lỗ do đạn gây nên.

Một lúc sau, Thân Bích khụ khụ ho làm Trúc Đình mặt xanh đổi thành trắng. Thấy hần như vậy, Thân Bích xoa xoa mặt trấn an hần: “Ngoan, em đã bị gì đâu, viên đạn lúc này trúng mặt dây chuyền anh tặng em, bây giờ hư luôn rồi...”. Chưa nói xong đã bị hần ôm vào lòng, giọng nói có vẻ như sắp khóc: “Không sao, anh sẽ tặng em một trăm, một nghìn, vô số sợi khác, chỉ cần một mình em còn ở đây là được rồi”

Mọi người được chứng kiến một màn lãng mạn như trong phim, mặc dù có vẻ sến súa nhưng lòng chân thành vẫn cảm nhận được rõ ràng, Trúc Đình thật sự yêu Thân Bích. Sau một hồi náo loạn thì mọi người lại tập trung vào Vũ Phong.

“Ba, ba mới về à?” - Trúc Đình vẫn ôm Thân Bích hỏi Vũ Phong.

“Àn, mới về, biết có náo loạn nên ba đến đây xem như thế nào, sẵn dịp xem mẹ con dạo này thế nào?” - Vũ Phong chậm rãi trả lời.

Ninh Mộc Kiều thất thần một hồi thì phản ứng với lời nói kia: “Anh nghĩ là anh tốt lắm chắc, đi hú hí ở nước ngoài biết bao lâu nay, có khi là có con hồ ly tinh nào ở bên kia không chừng. Đàn ông các người là cái loài không biết điểm dừng, trăng hoa bay bướm có gì là không có. Tôi hận, tôi hận nhất là lũ đàn ông”. Bà tức giận không ngừng xĩa xối vào mặt Vũ Phong, ông cũng không phản ứng gì cứ để cho bà xả giận vào mình, sau một hồi xả hết, ông ôm bà nói: “Chúng ta từ từ nói chuyện, bây giờ về nhà đã. Mọi người cũng theo đi, tôi sẽ giải thích mọi chuyện”

Mọi người ở đây ai cũng mơ hồ, mọi chuyện có vẻ có gì đó hơi sai. Thân Bích ngẫm ngẫm một chút thì mới hỏi: “Ba của cậu sao biết được mà đến đây vậy?”

Thư đại tí cười một chút rồi nhìn ra cổng: “Không ai khác ngoài cha của con, cái ông này, lúc nào cũng đóng vai quan trọng”. Niên đại ca ở ngoài tạo dáng pose, cha tới đúng lúc mà đúng không.

Mọi người sau khi ổn thỏa xong xuôi thì lên xe, Thân Bích vì lí do sức khỏe nên được Trúc Đình bế lên xe tận tình như công chúa. Lần này là Niên đại ca lái xe, Thư đại tí ở ghế phụ lái, hàng ghế ở giữa là Nhật Bằng, Thiên Hàn, Diệp Kỳ cùng với Thạch Đăng. Hàng ghế sau thì Trúc Đình đang xoa xoa cho Thân Bích, hần nhìn những vết bầm tím trên mặt cậu thì không ngừng đau lòng, đã vậy trên cổ còn có dấu vết ửng ửng đỏ, nhìn qua là biết dấu hôn, hần hơi tức giận một chút hỏi: “Em làm thế nào mà thoát khỏi tên đó?”

Thân Bích hơi đỏ mặt một chút, vậy mà cũng biết nữa a: “Là tên đó cố gắng cưỡng bức em, nhưng em cứ liên tục thúc vào hạ bộ của hần, hần đau quá hóa giận đánh em nhưng cũng không sao, chỉ cần giữ được sự thuần khiết cho anh là được rồi”. Nói rồi hôn lên khóe miệng hần một cái, hần cũng nhiệt tình hôn nhẹ lên trán cậu.

Mọi người ở đằng trước không ngừng biểu tình: “Nè nè, giữa chốn công khai mà ân ân ái ái thế này không sợ thiên hạ mù hết sao?” - Lời này là của Thiên Hàn.

Thân Bích làm đà điều rúc vào lòng hần, giả vờ ngoan hiền, giả vờ thuần khiết, giả vờ làm người vợ công dung ngôn hạnh, tam tòng tứ đức, Trúc Đình thấy vậy cũng phối hợp diễn theo: “Là do nương tử tôi quá khả ái thôi”

Mọi người lập tức cảm nhận được làn gió lạnh thổi qua, vô vị quá.

Thân Bích lập tức nhớ tới sự có mặt của một người: “Thạch Đăng nè, cảm ơn anh lần này nha”

Khi được nhắc đến anh cũng không khách khí nói: “Có gì đâu, cũng là huynh đệ với nhau, khách sáo làm gì, thấy người bị nạn thì cứu thôi”

Thân Bích cũng cười cười cho giảm bớt không khí ngượng ngùng này, sau đó hỏi: “Anh đã tìm được ý trung nhân của mình chưa?”

Nhật Bằng đối với chuyện lúc trước anh ta định cưỡng bức Thân Bích thì hơi có chút ác cảm hóng tai nghe chuyện.

“À, thật sự thì có thể nói là có mà cũng có thể nói là chưa” - Thạch Đăng xấu hổ đáp.

“Hả, là thế nào?” - Mọi người hớ người ra, vừa có vừa không là thể loại gì a.

“À, là tôi đang ở chung kí túc xá với một nam sinh, nhìn qua rất khả ái, tôi và cậu ta ở chung cũng được mấy tháng rồi. Hôm trước tôi với cậu ấy có dẫn nhau ra ngoài ăn, sẵn nhắm nháp một chút, ai ngờ tửu lượng của cậu ta kém quá nên lúc đó có một chút sự cố rồi thuận theo tự nhiên luôn, giờ cậu ta ngượng ngùng khi gặp tôi rồi có vẻ không chú ý đến tôi nên giờ thật sự rất khó nói” - Thạch Đăng trình tự kể lại câu chuyện.

Mọi người cảm xúc ba chấm, thể loại cầu huyết gì thế này, hai người ở chung với nhau trong một lần say xỉn thì xảy ra bla bla bla rồi người kia giả vờ không chú ý người này, sau đó người này tìm cách bắt chuyện rồi cưa người kia, sau bao nhiêu thử thách chông gai cuối cùng hai người cũng hạnh phúc bên nhau. Rồi câu chuyện sẽ tiếp diễn với những thử thách gia đình đầy cam go, với tình yêu cháy bỏng nung nấu trong hai người mấy sông cũng lội mấy núi cũng trèo sẽ kết thúc với một khung cảnh màu hồng đầy hoa rơi tung tóe có pháo hoa bắn chói tai, hai người hôn nhau dưới khung trời đầy pháo và màn hình đen dần để lại dòng chữ “The End”, rồi đạo diễn, biên tập, biên kịch, âm thanh, ánh sáng bla bla sẽ hiện ra đến khi tên hãng phim dừng lại, sau đó là quảng cáo.

Thân Bích rút rút khóe miệng trả lời: “À, xem như tôi chưa hỏi gì đi, chuyện này anh nên tự giải quyết thì hơn”

Thạch Đăng rồi cũng an phận ngồi lại ngẫm ngẫm, lần thứ n khi kể cho người khác nghe chuyện này.

Cha mẹ Thân Bích ngồi trên cũng lắc lắc đầu, bọn trẻ thời nay cái gì cũng phát triển sớm hơn thời xưa nha, ngày xưa tuổi này còn chưa biết nắm tay là gì, mặc dù hai người lúc đó đã sinh Thân Bích ra rồi.

Mọi người nói chuyện sôi nổi trên xe, bàn từ chuyện ông địa đến thiên lôi, cái gì cũng không chừa. Khoảng mười lăm phút sau, xe có mặt tại nhà Trúc Đình, mọi người đều đã thấy nhà của hắn rồi nên không có gì bất ngờ, chỉ riêng Thạch Đăng đây là lần đầu tiên, có vẻ hơi ngỡ ngàng chút, tên này không hổ danh thiếu gia nha.

Họ đi vào nhà, Vũ Phong cùng Ninh Mộc Kiều đang ngồi ở phòng khách chờ mọi người, trên bàn đã đầy đủ trà. Họ ngồi xuống ghế sofa, cảm giác của Thân Bích lần này khác với lần trước bởi lần đó là thương lượng, còn lần này là đàm phán, tuy có giống nhưng lại khác.

Ninh Mộc Kiều ngồi bên cạnh không nói gì, chỉ nhàn nhã uống trà, Vũ Phong thấy mọi người cũng đã ngồi xuống thì vào vấn đề luôn: “Mọi chuyện kể ra thì cũng một phần do lỗi của tôi”

“Mọi chuyện cũng khoảng 21 năm trước, lúc đó chúng tôi vẫn còn đang học đại học năm nhất như bọn nhỏ bây giờ. Lúc đó tôi là thiếu gia trong dòng họ Đông Dương, còn Mộc Kiều là con gái trong gia đình làm nghề may dệt, có thể nói là không giàu sang gì, lúc đó gia thế của tôi cũng như bây giờ, nắm quyền khắp cả thành phố. Khi tôi biết được cô ấy thì biết cô ấy là một người vô cùng chăm chỉ làm lụng, phải vừa đi học vừa đi làm để nuôi kiếm tiền phụ giúp cha mẹ và cho những đứa em ăn học. Cô ấy làm tôi xao xuyến bởi tâm hồn trong sáng và thuần khiết, tôi liền cố gắng chinh phục được cô ấy. Tôi tìm mọi cách để gây chú ý nhưng lại chẳng ngó ngang gì đến tôi, lúc đó tôi có vẻ hụt hẫng vì mình chẳng có một trọng lượng gì trong mắt cô. Nhưng đến một ngày cô ấy gặp tôi, nói là cần tiền để mua thuốc cho cha mẹ cô ấy, tôi không nghĩ ngợi gì liền cung ứng. Sau lần đó chúng tôi trở thành bạn, chúng tôi làm bạn cũng khoảng nửa năm, tôi liền tỏ tình, cô ấy chỉ cười trừ nói chúng tôi chỉ nên làm bạn. Tôi cảm thấy mất mát, hỏi tại sao không thể tiến tới thì cô ấy nói rằng tôi là một thiếu gia, cô ấy lại là thường dân không xứng. Rồi trong một ngày giông bão, cô ấy nói rằng cha mẹ của cô ấy vì bị bệnh nặng không thể chữa trị nên tìm tôi, mượn tiền làm hậu sự, tôi cũng chẳng quan ngại gì mà giúp cô ấy”

Vũ Phong nhập tâm kể, mọi người cũng tập trung lắng nghe.

“Từ sau lần đó, chúng tôi tiến thêm được một bước thành tình nhân, tôi thật sự rất hạnh phúc. Thời gian êm đềm trôi qua, đến một ngày kia tôi nhận được tin cô ấy đang mang thai, tôi vừa mừng vừa lo sợ, nhưng dù sao cũng phải nói cho gia đình tôi biết. Khi tôi nói tin này, ba mẹ tôi lập tức tức giận mắng chửi cô ấy, nói cô ấy là vì nhìn vào gia sản của nhà này nên mới tìm mưu kế để leo lên, nhưng tôi biết không phải thế, họ kêu cô ấy đi phá thai. Nhưng cô ấy không làm, giữ lại đứa con trong bụng” - Vũ Phong giọng càng ngày càng trầm lắng.

“Đứa con càng ngày càng lớn, họ hàng cô ấy biết được liền mắng chửi cô ấy chữa hoang, gái không chồng mà có con, liền khinh bỉ thậm tệ. Cô ấy vì chịu không nổi nên đến tìm tôi, lúc đó, tôi biết trách nhiệm của mình nên mặc kệ ba mẹ ngăn cấm cỡ nào cũng đi theo cô ấy chăm lo cho đứa nhỏ. Rồi cũng đến ngày đứa nhỏ được sinh ra, tôi vừa mừng vừa lo lắng cho tương lai của đứa nhỏ này. Khi đứa nhỏ tròn một tháng, tôi bị bên gia đình gây áp lực nặng nề, nói rằng nếu tôi không chịu quay về nối nghiệp gia sản thì sẽ gây khó dễ cho họ, tôi cũng đành phải quay về. Tôi quản lý công ti khoảng một năm thì ra nước ngoài làm ăn, tôi giao công ti lại cho Mộc Kiều, mặc dù tổng giám đốc là một người khác nhưng theo giấy tờ cô ấy vẫn làm chủ. Khi cô ấy biết tin này thì không nhận, tôi thuyết phục dữ lắm cô ấy chỉ là nói giữ hộ tôi khi nào tôi về sẽ trả. Về sau, cô ấy làm lụng vất vả cũng kiếm được một số vốn nhỏ, lập kinh doanh, ban đầu cũng chỉ là một công ti nhỏ, nhưng về sau nhờ tài kinh doanh, công ti đó cũng lớn mạnh, mặc dù không bằng Đông Dương thị nhưng vẫn chiếm vị trí số hai”

Mọi người nể phục, người mẹ vì con thật vĩ đại.

“Khi cô ấy có sự nghiệp vững vàng, không bị người đời thị phi nữa, tôi liền cưới cô ấy về. Nghe như tôi là người sợ tai tiếng nhưng chỉ là nếu lúc đó, tôi cưới cô ấy về ngay thì cô ấy sẽ phải chịu khổ nhiều nên tôi không nỡ. Sau đó, chúng tôi nuôi đứa con dần dần lớn lên. Nhưng từ sau đó cô ấy cũng thay đổi, ngày đêm đều làm việc cật lực để duy trì quyền lực của công ti, tôi hỏi rằng tại sao cô ấy lại chỉ cố gắng vì công việc thì đáp án là vì để duy trì được hạnh phúc này. Tôi cũng có nhiều lần khuyên bảo cô ấy rằng những thứ này không quan trọng chỉ cần chúng tôi hạnh phúc là được nhưng cô ấy lại không nghe. Thời gian cô ấy về nhà ngày càng ít, sinh nhật, năm mới của thằng bé cũng chỉ là đem quà về hay là gửi tiền về. Tôi thấy vậy thì tội cho nó nên mới để lúc cô ấy có thời gian thì nói chuyện. Lúc đó công ti vì chịu áp lực từ nhiều phía

nên cô ấy sinh ra căng thẳng, lại bị tôi nói chuyện này nên sinh ra cáu giận. Càng về sau tôi nói chuyện này bao nhiêu cô ấy liền rống giận bấy nhiêu, tôi quả thật chịu không nổi nên đã ra nước ngoài”

“Cô ấy cũng từ lúc đó mới ý thức được trách nhiệm của mình nên vừa chăm con vừa làm việc. Đến khi nó đến tuổi đi học thì lại gửi nó cho nhà trường chăm sóc, chỉ khi nào có dịp gì đó mới gặp mặt, phải nói càng ngày càng không có không khí ấm áp ngày xưa, chỉ có không khí lạnh lẽo của sự cô quạnh. Thằng bé càng lớn thì lại càng thiếu tình thương yêu gia đình, chỉ có tiền tài vật chất thay thế, nhưng như thế thì có đủ. Tôi được biết là càng lớn thì bản tính thiếu gia của nó ăn sâu vào máu. Đến khi gặp được Thân Bích”

Thân Bích chớp chớp mắt nghe tiếp.

Vũ Phong cười kể: “Thân Bích đã cảm hóa thằng bé kiềm chế bản tính thiếu gia của nó, để nó thay đổi thành một người chính chắn như bây giờ. Tôi thật sự rất biết ơn cậu nhóc đã giúp cho nó được như bây giờ”. Nói xong thì gật đầu một cái với cậu.

Thân Bích cũng lễ phép gật đáp lại.

Trúc Đình có chỗ thắc mắc hỏi: “Hai người làm thế nào biết nhau”

“À, là trong một lần làm ăn ở nước ngoài hần cũng đang công tác, lúc đó ta với hần làm đối tác, giúp nhau mấy lần ra kết giao đến tận bây giờ” - Vũ Phong kể.

Mọi người ồ ồ tỏ vẻ đã hiểu.

“Mọi chuyện là như vậy đấy, mong mọi người hiểu cho cô ấy, vì lo cho tương lai của con mình sẽ phải như mình lúc trước, nên cô ấy mới làm vậy. Đông Dương thị thì cô ấy song song điều hành cùng với công ti hiện tại nên chỉ chờ ngày Trúc Đình nó lên nhận thôi”

Vũ Phong nói tiếp: “Còn về chuyện hai đứa ta đã được nghe kể lại, hai đứa cũng khó khăn lắm mới đến được với nhau, ta rất hiểu nên ta không có ý kiến gì?”

“Tôi phản đối” - Nói đến đây Ninh Mộc Kiều mới phản đối.

Mọi người ngạc nhiên nhìn bà, bà thẹn quá hóa giận đi ra khỏi phòng.

Trúc Đình thấy vậy đuổi theo, Thân Bích cũng theo sau. Mọi người cũng không làm gì ngồi tại chỗ nói chuyện với nhau.

Ninh Mộc Kiều lúc này ở trong phòng nằm trên giường tức giận, Trúc Đình gõ cửa hai cái rồi bước vào ngồi cạnh bà.

“Mẹ” - Hần gọi nhưng bà không nói gì lưng đối diện hần.

“Mẹ à”

Bà im lặng.

“Thì ra mẹ đã chịu khổ nhiều như vậy” - Hần nói đến đây thì bà có chút phản ứng.

“Từ trước giờ mẹ vẫn không kể con nghe chuyện gì, vẫn kiên trì nuôi con đến bây giờ. Vậy mà sau những chuyện này lại là một sự thật đau buồn, mẹ hần là chịu nhiều ủy khuất” - Hần ôm lấy vai mẹ hần.

“Con biết mẹ làm những chuyện này là vì con, nhưng mong mẹ hiểu, thật sự là con yêu Thân Bích rất nhiều. Để con kể mẹ nghe chuyện này, lúc trước cậu ấy tỏ tình với con, con đã tuyệt tình vô cùng phũ phàng. Cậu ấy còn bị con làm nhiều điều cho ủy khuất, rồi sau đó lấy đó làm nghị lực vươn lên. Để con cảm thấy ăn năn với mình ngày xưa, sau đó con mới cố gắng níu lại cậu ấy, phải nói rất khó khăn để tìm lại được. Cậu ấy là một con người trông qua thì rất mạnh mẽ nhưng lại rất yếu đuối”

“Con mong mẹ hiểu rằng, cậu ấy dù không chịu tình cảnh của mẹ như xưa, nhưng cậu ấy vẫn chịu thiệt thòi rất nhiều. Chúng ta là mẹ con với nhau, nếu con yêu cậu ấy thì mẹ cũng sẽ yêu cậu ấy thôi. Mẹ cũng đã từng tiếp xúc với cậu ấy mẹ cũng biết, con người đó rất giống mẹ ngày xưa đúng không?” - Hần ôm chặt lấy mẹ mà thủ thỉ.

Một lúc sau, Ninh Mộc Kiều quay lại chỉ tay vào trán hấn: “Tiểu tử, chỉ được cái dẻo miệng như ba con thoi, chẳng được cái gì cả”

Trúc Đình thấy vậy thì vui mừng ôm lấy mẹ mà cười như muốn khóc.

“Mẹ, con mong mẹ chấp nhận tình yêu của con, con hứa sẽ không làm mẹ thất vọng đâu” - Trúc Đình chân thành.

“Ừm, nhìn nó xả thân cứu con mẹ cũng chẳng biết nói gì, mặc dù mẹ không biết con làm được bao nhiêu nhưng mẹ biết nó thực sự yêu con, hãy cố gắng giữ nó” - Nói đến đây bà vuốt ve đầu hấn.

Thân Bích ở ngoài thấy một màn như vậy, thì nhẹ khé cửa lại để mẹ con hấn có không gian riêng. Cậu bước xuống nhìn mọi người kể lại, mọi người đồng thuận cười với nhau hiểu rằng mọi chuyện cuối cùng cũng đã đến hồi kết.

Mọi người nói chuyện tiếp một hồi thì mẹ con Trúc Đình bước vào phòng, Ninh Mộc Kiều cúi đầu xin lỗi mẹ Thân Bích nói rằng lần trước là do bà có quá đáng, xin lỗi Thân Bích là đã làm sóng gió, không biết đã tạo cho cậu bao nhiêu rắc rối, mong rằng cậu tha thứ. Thân Bích cũng biết đó là bản năng của người làm mẹ nên dễ dàng cho qua. Không khí trong phòng ngày càng hòa hợp, như một đại gia đình thật sự.

Một tháng sau, Vũ Phong và Ninh Mộc Kiều làm lành với nhau về sống chung mặn nồng như vợ chồng của nhiều năm trước. Riêng về phần Thân Bích và Trúc Đình, được sự đồng thuận của hai bên gia đình, hai người quyết định sẽ tổ chức đám cưới ở Ý.

Địa điểm là tại nhà thờ chính tòa Milano, thời gian là 10 giờ sáng. Khách mời đều là những người thân trong gia đình, ngoài ra còn có Nhật Bằng, Thiên Hàn và Diệp Kỳ. Tòa giáo đường thật rộng với những ánh nến lung linh đầy huyền ảo.

Trúc Đình đứng ở trên bục của cha xứ, quay hướng về phía Thân Bích, được Mục Niên dẫn tay, phía sau là Nhật Bằng làm phù “rể dâu” cầm một giỏ đầy hoa hồng rải lên. Thân Bích được dẫn lên bục sánh vai với hấn. Hôm nay hai người mặc đồ vest, Trúc Đình màu đen, Thân Bích màu trắng, toát lên tính cách của hai người.

Hai người đối diện nhau, chưa chờ cha xứ đọc lời thề đã bị Trúc Đình giành nói: “Em có đồng ý trọn đời này kiếp này cùng anh sống trọn đời, đến khi răng long đầu bạc, trọn hạnh phúc trăm năm hay không?”

Thân Bích cười đáp: “Em đồng ý? Còn anh, anh có đồng ý cùng em đi hết quãng đường này, đến khi răng long đầu bạc, trọn hạnh phúc trăm năm hay không?”

“Anh đồng ý” - Nói xong, hai người trao cho nhau nhẫn cưới, đôi nhẫn này được đặc biệt làm riêng, viên đá là đá Sapphire màu tím của sự chung thủy. Sau đó hôn một nụ hôn thật cháy bỏng, ở dưới hai bên cha mẹ vỗ tay chúc phúc cho con mình, ba cô gái huyết sắc huyết huyết phấn khích.

Sau đó hai người dẫn nhau lên chiếc xe BMWs đậu ở trước cổng, người thân cùng bạn bè thì ở trên chiếc xe sau đó. Bỏ lại cha nhà thờ đang vô cùng tội nghiệp vì bị cướp nhiệm vụ.

Trúc Đình ôm Thân Bích nhìn sâu vào đôi mắt kia, hôn lên đôi môi đó, nhẹ nhàng nói: “Trọn đời này, hãy cho anh được là người đàn ông của em, trao em hạnh phúc, cho anh được nhìn thấy gương mặt của em trong nụ cười tươi nhất và quan trọng nhất cho anh được yêu em”

* HOÀN CHÍNH VĂN *

37. Chương 38: Phiên Ngoại 1: Tuần Trăng Mật

Bích đã quay lại sau một tuần cắt lức, nhớ cả nhà *thả tim bay phấp phới*

Đêm tân hôn, hai người đi vào phòng tiến hành công đoạn động phòng hoa chúc, Trúc Đình tiếp rượu của bậc phụ huynh cùng với đám Nhật Bạng từ sáng đến giờ, men say bắt đầu làm hấn cảm thấy mơ màng. Tại bọn Nhật Bạng cứ bắt hấn phải uống, nói chú rể trong tân hôn không thể không say, Thân Bích cũng có uống nhưng chỉ là một chút thôi, tại Trúc Đình không muốn cậu uống nhiều, như vậy không tốt. Cuối cùng trên đường về, ngồi trên xe hấn cứ ôm ôm hôn hôn Thân Bích, mặc dù người hấn nồng nặc mùi rượu nhưng Thân Bích cũng không đẩy hấn ra. Mãi đến khi vào phòng hấn cũng không buông, hấn bế cậu lên đem lên giường, chen vào giữa hai chân Thân Bích đè xuống mà hôn. Thân Bích cũng phối hợp vòng tay qua cổ hấn mở miệng ra để hấn len vào.

Ý thức của Trúc Đình đã sớm bị men say làm mơ màng, làm nụ hôn càng thêm nồng nhiệt, Thân Bích cảm nhận được hương vị rượu vang trong miệng, chiếc lưỡi nóng bỏng hòa vào vị nồng của rượu làm nụ hôn càng thêm sắc tình, hai người day dưa một hồi thì kết thúc một nụ hôn dài, Thân Bích nằm trên giường thở hộc hộc, Trúc Đình trườn tới vuốt mặt cậu: “Vợ à, hôm nay em đẹp lắm”

Thân Bích thấy hấn khao khát vậy thì trêu hấn, nắm lấy cả vạt để hai chiếc mũi cọ vào nhau: “Nhìn anh kìa, không khác gì con sắc lang chết đói, muốn đến vậy sao?” Còn nháy mắt đầy dụ hoặc với hấn.

Nhìn người trước mặt cứ khiêu khích không ngừng như vậy làm sao mà nhịn cho được, đã vậy men say làm trí óc hấn mơ hồ nảy trong đầu hấn những hình ảnh không dành cho trẻ em dưới 18. Hấn nằm đè lên Thân Bích, mút lấy đôi môi cậu dẫn hấn, cái người này vốn dĩ bình thường đã làm hấn chết mê chết mệt, trong đầu không ngừng khắc sâu hình ảnh của cậu, bây giờ còn khiêu khích hấn, chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu ý tứ của cậu.

“Suốt ngày cứ câu dẫn anh thế này là thế nào, anh phải thao em đến độ không lết thân xuống giường để trừng phạt cái tội mị hoặc” - Trúc Đình tùy ý nói.

“Thế thì phải xem khả năng của anh đã” - Nói rồi nhào người tới hôn hấn, mở khoang miệng của hấn mà khuấy động, xoay người đè hấn xuống nằm trên người hấn. Nói là đè chứ thân hình Thân Bích mảnh mai hơn hấn, nhìn giống như con thỏ nhỏ nằm lên một con sói ánh mắt tràn đầy thèm thuồng. Hấn cũng tùy ý nằm yên để cho cậu chủ động, mọi khi toàn là hấn chủ động, hôm nay có lộc hưởng không ngại gì mà không hưởng. Thân Bích cởi áo vest ngoài ra, rồi từng nút từng nút cởi ra, hấn vốn nổi bật với thân hình như người mẫu, Thân Bích nhìn đến tùy ý vuốt từ ngực hấn, hôn nhẹ lên hai điểm nổi trên đó, nhéo nhẹ hai điểm cho bỏ tật có thân hình đẹp hơn người khác. Vuốt xuống đến cái bụng có cơ bụng vừa mất thẩm mỹ của hấn, ghét chọt chọt vài cái. Nãy giờ hấn nhìn cậu cứ nhìn cơ thể của mình mà chọt lấy chọt để làm hấn nhịn cười, đây cũng đâu phải là lần đầu hấn lỏa thể trước mặt cậu mà lại có thái độ vậy nhỉ, mà nhìn cái biểu cảm đó của cậu hấn lại cảm thấy đáng yêu vô cùng, hấn cũng ngưng suy nghĩ đó tiếp tục tận hưởng.

Thân Bích dò la đến thứ đã nổi cộm trên cái quần tây kia, mặc dù cách đến hai lớp quần nhưng cái độ căng phồng của nó cũng đủ làm cậu làm thấy hoang mang. Thân Bích kéo dây kéo xuống, lấy tay vuốt ve, xoa xoa cái thứ đang nổi dưới quần lót, hấn hừ hừ vài tiếng. Thân Bích nổi ý xấu trêu chọc hấn, lôi cái thứ đang cần tự do ra khỏi chốn giam cầm nó, khi cái thứ đó bật ra Thân Bích mới cơ hồ bản thân vài giây, đây là thứ đã từng trong cơ thể mình sao, sao nó to hơn tưởng tượng của mình nhỉ. Nhưng nghĩ lại, nó lại mang lại cho mình sinh nhật đáng nhớ nhất, mặc dù ban đầu có chút đau nhưng mà về sau lại thoải mái cực kì. Tổ ý sủng nịnh nó, Thân Bích vuốt ve nhẹ nhàng dọc thân đến đỉnh, búng nhẹ. Trúc Đình nhíu mắt nhìn xuống, Thân Bích biết hấn căng cứng này giờ rất khó chịu, cười một cái rồi cúi xuống ngậm lấy thứ cứng rắn kia, do cậu không thuần thục việc này nên thỉnh thoảng có cạ trúng răng vào. Trúc Đình sau n lần bị cạ trúng thì lật người đè lại, cười gian manh: “Em cứ cạ răng vào như vậy, nó mà có bị làm sao là em khổ nhất a”

“Thì em sẽ làm chồng anh” - Thân Bích không ngại ngừng thách thức.

Trúc Đình cười trêu chọc: “Có thật sự là em có khả năng đó không?”

“Dĩ nhiên là có” - Thân Bích vẫn kiên quyết.

“Thật sự?”

“Tất nh...iê...n...a....ừm...” - Chưa nói hết lời đã bị hấn dùng ngón tay len vào huyệt đạo.

Hấn ngừng động tác hỏi: “Còn khả năng hay không?”

“Có a....a....a...” - Hấn xấu xa tiến tay sâu hơn, cật lực ra vào.

Hấn cười gian: “Còn hay không?”

Liên tục bị hấn dùng ngón tay thọt ra thọt vào, nhin nãy giờ dịch làm ẩm ướt không ít, lại bị hấn trêu chọc như vậy dịch cứ tiết ra làm ngón tay hấn ướt đầm: “Kh...ô...n...g....a.....a....”

Hấn hài lòng gật đầu hỏi tiếp, ngón tay vẫn không ngừng thọt vào: “Nói, ai là chồng em?”

“Là...Trúc...Đình...a.aaaaa...” - Thân Bích không thể nói trọn câu.

“Sau này còn có ý định đè anh nữa hay không?” - Hấn đã dò ra được điểm quen thuộc ở sâu trong cục huyết, liên tục công kích vùng đó.

“Aaa....a.... không....a....”

Hấn vươn tới hôn lên đôi môi đã đỏ nhuộm, ngón tay vẫn trêu chọc điểm khoái cảm: “Nhìn em kìa, không thành thật gì cả, cả đời này em chỉ thích hợp làm vợ anh thôi, tốt nhất cứ nằm dưới mà hưởng thụ huynh đệ của anh nghe không, vậy mới ngoan”

Thân Bích bị hấn chọc chọc ngứa ngáy vô cùng: “Aaaa....ân.... Đình, em khó chịu, mau dứt cho em”

Nhìn cậu đã không còn khả năng chống cự, hấn cũng ngưng trêu đùa: “Có ngay, anh sẽ cho em ăn no”

Hấn đưa tiểu huynh đệ cạ cạ ở miệng cục huyết rồi đẩy vào, Thân Bích cảm nhận được có cự vật to lớn đang dần len vào, nhú chặt mảy cho nó vào.

“Thả lỏng nào, em căng cứng như vậy là gây luôn tiểu huynh đệ của anh đó” - Hấn hôn cậu trấn an, hấn biết lần này mới chỉ là lần thứ hai nên cục huyết vẫn còn rất chặt.

Thân Bích được động viên như vậy thì cố gắng bình tĩnh, nằm yên, thấy cậu cũng đã thả lỏng, hấn bắt đầu nhấp vài cái. Cảm nhận được cự vật đang chậm chậm luật động trong cơ thể mình, Thân Bích vẫn chưa thỏa mãn, nó cứ cạ cạ vào thành trong ngứa ngáy vô cùng, mà đã ngứa thì phải gãi mới đã, thế mà tên này cứ làm như vậy rõ ràng trả thù mình mà, mặc dù vậy nhưng cũng phải lấy lòng hấn, nếu không chỉ có mình chịu thiệt: “Đình a, anh nói cho em mà, mau cho em đi, xin anh đó”

Nhìn người ở dưới khăn cầu nhìn mình thật không đáp ứng chỉ có kẻ ngốc nhưng hấn vẫn nổi ý xấu: “Mau kêu ông xã cho em nhiều hơn, thao chết em, thao cho em tê tâm liệt phế anh sẽ cho em, thành khăn vào”

Biết tính tên này được đằng chân lân đằng đầu, Thân Bích nhú mảy, lúc này chưa đủ thành khăn a. Nhìn biểu tình kia hấn vờ dỗi rút ra: “Thế thôi vậy, nếu em đã không muốn anh cũng không ép”

Thấy hấn có vẻ muốn không làm, Thân Bích lòng dậy sóng, làm sao bây giờ mình cũng muốn, nhưng mà cầu xin như vậy thật không giống tính cách cậu tí nào, dẫn do suy nghĩ, Trúc Đình ở kế bên thấy cậu có vẻ do dự rồi, tiếp tục tấn công: “Em nếu không muốn cũng không sao, anh cũng không muốn bắt ép em, làm vậy bị tội cường bức thì tội cho anh”

“Em....em nói mà” - Thân Bích ngăn hấn.

Hấn chờ cậu nói, Thân Bích ấp úng nói rất nhỏ: “Ông xã, cho em nhiều hơn, thao chết em, thao cho em tê tâm liệt phế”

Hấn thấy bộ dáng của cậu đỏ đến độ bốc cháy, cũng không muốn trêu chọc cậu nữa, nếu không là lại bị đá xuống giường không chừng: “Ừ, vậy mới ngoan, nhìn em kìa, nói như vậy thôi mà cũng đỏ mặt nữa”

Thân Bích không kháng cự mà cúi mặt xuống, hấn hôn lên môi cậu rồi đâm vào lại như cũ, lần này hấn không trêu cậu nữa mà thành thành thật thật đâm vào, ra vào không ngừng, đâm thật sâu vào trong điểm khoái cảm rồi rút ra, sau đó lại đâm vào thật sâu nữa, cứ thế lặp đi lặp lại không ngừng. Thân Bích dưới thân được như ý muốn, rên rỉ ư ư a a. Sau một hồi ra vào đâm thọt, hai người cùng hòa quyện vào nhau cùng bắn ra luồng trắng. Trúc Đình nằm lên người Thân Bích cùng thở hồng hộc, hấn nhìn cậu càng thêm yêu thương càng nhiều, vuốt lấy gương mặt làm hấn chết mê chết mệt này, Thân Bích cũng tùy ý để cho hấn sờ, xong nhào lên hôn nhẹ hấn một cái.

Trúc Đình đáp lại nụ hôn đó nồng nhiệt hơn, hôn một lúc Thân Bích cảm nhận có cái gì đó lại trở dậy, đỏ khóc đỏ cười nhìn hắn: “Làm như vậy mà còn muốn nữa?”

Hắn đè xuống lưu manh nói: “Bao nhiêu đây thì ăn nhằm gì, chẳng phải anh nói là làm em đến độ không thể xuống giường sao?”

Thế là hắn lại tiếp tục sự nghiệp “làm đến độ không thể xuống giường”, hậu quả là sáng hôm sau quả thật Thân Bích không thể xuống giường, nằm trên giường mà oán hận nhìn hắn, để tôi đây bỏ lơ anh cả ngày hôm nay, cho anh chờ cái tội không biết tiết.

Trúc Đình tỏ vẻ vô tội nhìn cậu, chỉ tại hôm qua em câu dẫn anh mà. Mặc dù vậy nhưng hắn cũng hạ mình xin lỗi: “Vợ à, do anh không tốt, việc này cũng không thể trách mình anh được, một phần cũng do em câu dẫn anh nên anh không kiềm chế được”. Thân Bích đắp kín chăn bắt mắt nhìn hắn, có phải nếu như bây giờ tôi tung chăn ra anh liền nhào đến làm nữa đúng không.

Trúc Đình lại đỏ khóc đỏ cười, anh đâu phải cầm thú, hắn quay qua ôm cậu cọt cọt như một con cún bự to xác: “Vợ à, cho anh xin lỗi, anh hứa lần sau, lần sau, lần sau và lần sau nữa sẽ tiết chế không vô độ nữa”

Thân Bích hoang mang nhìn hắn: “Cái gì? Vậy là ban đầu anh có ý định lần sau, lần sau, lần sau và lần sau nữa sẽ làm tôi không thể xuống giường, cả ngày nằm trên giường mà để anh mang đồ ăn đến chăm sóc cuộc sống kiểu tiểu thư dài các khuê môn hồng hạnh bất xuất gì gì ấy hử. Anh biết tôi một ngày mà không đi chơi thì sẽ như mười năm mọc nấm mốc khắp nơi không, người gì mà không biết tiết chế, lúc nào cũng làm làm, tôi nói cho anh biết, hôm nay anh không được vào phòng, cách xa tôi mười mét, nếu tôi có việc gì thì sẽ gọi, nhưng mà nếu không có tuyệt đối không được lại gần. Anh mà lại gần đừng trách tôi tại sao tiểu huynh đệ của anh không cánh mà bay, không bị nhân tố thần bí nào làm hại mà vẫn suốt đời không thể cương lên nổi không?” - Thân Bích tức giận làm một tràng.

Trúc Đình đứng im để cho Thân Bích xả giận, hắn biết tính của người này chỉ cần giận lên là trong đầu như sách chữ mắng tuôn ra ào ào, mắng không ngừng nghỉ, mắng không điểm dừng, càng mắng càng sắc bén, nếu cậu mà không muốn ngừng thì có thể mắng từ sáng đến chiều, từ ngày này qua tháng nọ, từ mùa tuyết năm này đến mùa tuyết năm sau, cho nên hắn phải nhường một bước để yên lành một bữa: “Ngoan ngoan, để anh nấu cho em cháo trắng, sẽ có hồng trà mật ong nữa, chịu không?”

Thân Bích thấy này giờ giáo huấn hắn như vậy cũng đủ nên không mắng nữa, tha cho anh đấy. Sau khi Trúc Đình đóng cửa xuống bếp làm thức ăn, Thân Bích nằm trên giường tằm tằm cười hoài tưởng. Thân Bích vẫn luôn uống hồng trà mật ong, ngày xưa khi mà cùng đi tắm vào quán nước nào, Thân Bích gọi nước không bao giờ cố định, lần đó cậu đang phân vân không biết nên uống cái nào, Trúc Đình mới nói uống hồng trà mật ong đi uống ngon lắm. Lúc đó Thân Bích cũng gọi ra uống thử, sau khi uống xong hương vị thanh khiết của trà hòa cùng vị ngọt hoàn mỹ của mật ong, cậu liền nổi lên thiện cảm với nó, từ đó về sau Thân Bích gán cho nó biệt hiệu là “món nước tình yêu” của cậu.

Khoảng ba mươi phút sau, Trúc Đình mang cháo trắng cùng với hồng trà lên. Thân Bích nhìn hắn tác bác làm thì vô cùng sung sướng, thật ra lúc trước hắn không biết làm gì đâu, nhưng mà từ lúc ở chung đến nay, hắn ngày nào cũng ráo riết học nấu ăn, mặc dù chỉ là mấy món đơn giản nhưng lại rất thuần thực, ăn vào rất vừa khẩu vị, thật khiến người ta gọi hắn là người chồng hiểu thuận của thời đại.

Trúc Đình đỡ Thân Bích nằm dựa lưng lên giường, đem cháo sang: “Cháo đã nấu xong, em ăn đi nào, ăn xong rồi thoa thuốc giảm sưng lên, nếu không sưng lên thì nguy lắm”

Thân Bích để hắn bón cho, nhấp vài ngụm hồng trà.

“Vợ à, tuần sau mình đi hưởng tuần trăng mật nha” - Hắn vừa bón vừa hỏi.

“À, em cũng định hỏi đây, em có đọc qua truyện kia thấy tiểu thụ được tiểu công dẫn đi hưởng tuần trăng mật ở Maldives nên cũng muốn đi thử” - Thân Bích hí hửng kể lại.

“Để nghỉ mát sau này mình đi luôn, anh thì lại muốn dẫn em đến Hà Lan” - Hắn chậm chậm nói.

Thân Bích chỉ cười không nói, Trúc Đình nhìn nụ cười đó thì cũng leo lên giường ôm cậu mà hôn hôn, nụ cười đó ý nghĩa của nó chính là chỉ cần nơi nào có anh thì em sẽ đi đến nơi đó.

Một tuần sau, hai người đã chuẩn bị đầy đủ có mặt ở sân bay, bắt đầu chuyến bay đến Hà Lan.

Đập vào mắt của Thân Bích là nơi đây có một cánh đồng hoa rộng lớn đầy đủ màu sắc, mỗi dãy một màu sắc khác nhau, trước mặt là những cái cối xay gió, mang đậm bản chất của nơi đây. Thân Bích hí hửng chạy trên con đường rẽ ra, Trúc Đình nhìn người trước mặt mình vô tư đến độ làm hấn nhớ lại tuần trước động phòng, hấn muốn làm cậu không còn thuần khiết, làm cậu đến độ dục tiên dục tử mới thôi. Nhưng hấn lại không thể, con người này vô tư vô ưu chính là ưu điểm, lúc trước hấn đã làm cậu chịu khổ rồi nên bây giờ hấn muốn bù đắp, mặc dù bao nhiêu đây vẫn không đủ nhưng hấn vẫn luôn cố gắng.

Đang chìm trong suy nghĩ, bỗng có một cánh tay kéo hấn đến cánh đồng, nhìn lại thì là Thân Bích đang vui vẻ cầm tay hấn, lấy từ trong túi quần ra điện thoại rồi để ra chụp hình hai người. Thân Bích hôn lên đôi môi hấn, rồi tách một cái chụp lại. Hấn có hơi ngỡ ngàng một chút nhưng không nói gì, để cho cậu vui vẻ đi.

Hai người tận hưởng không gian ở đây xong rồi đi đến một con đường hoa, hai bên là hai hàng hoa màu trắng, ở giữa là một con đường hoa màu tím, nhìn đến hoa lệ vô cùng. Thân Bích lần đầu tiên được ngắm nhìn những phong cảnh mà trước giờ cậu chỉ được nhìn qua TV, bây giờ được tận mắt nhìn có một chút háo hức. Đi đến cuối con đường hai người gặp được một điều quen thuộc. Nhật Băng và Diệp Kỳ.

Có một chút kinh hãi: “Hai cậu đi du lịch à?”

“Không, bọn tớ đi hưởng tuần trăng mật” - Nhật Băng trả lời.

Hai người ồ ồ một chút, rồi lại nhìn nhau, cái gì, tuần trăng mật. Sau đó nhìn hai người họ, hoang mang: “Tuần trăng mật?”

Nhật Băng gật gật, Diệp Kỳ cũng gật gật. Thân Bích cùng Trúc Đình hoang mang thật đó, không ngờ hai người họ giấu kĩ đến vậy, Nhật Băng cười cười hỏi: “Hai người cũng hưởng tuần trăng mật à?”

Thân Bích gật đầu, hỏi: “Hai cậu ở chung khi nào?”

Nhật Băng bắt đầu kể lại, thật ra hai người họ đã biết tình cảm của nhau từ khi học xong cao trung rồi, lúc đó Nhật Băng chủ động làm quen, Diệp Kỳ cũng không ngần ngại mà đồng ý, từ đó hai người bắt đầu hẹn hò, cuộc sống hai người hòa hợp vô cùng, mặc dù ban đầu khi ra mắt người nhà thì có một chút sóng gió nhưng về sau do người trong nhà cũng rất thoáng nên không còn trở ngại gì mà đến với nhau luôn, hai người lên đại học thì vừa mở quán nước vừa đi học, trang trải sống với nhau. Khi hai người đám cưới thì cũng chỉ là đứng trước bàn thờ tổ tiên mà làm một chút nghi lễ nhỏ với nhau, hôm nay đi hưởng tuần trăng mật thì không ngờ gặp được hai người này cũng đi hưởng tuần trăng mật. Quả thật, Trái Đất này vốn dĩ rất tròn nga.

Bốn người không hẹn mà cười, nhớ lại đoạn kí ức tươi đẹp, quãng thời gian xinh đẹp khi ở chung với nhau, một khoảng thời gian những chuyện vui buồn hòa lẫn, từ là bạn thân rồi lại thành người yêu, bây giờ đi đến một kết thúc vô cùng viên mãn. Bọn họ thật sự cảm ơn số phận đã đưa đẩy họ đến với nhau, những con người khác nhau nhưng có một điểm chung đó là thấu hiểu nhau.

Nói đi nói lại, mọi người lại nhớ đến Thiên Hàn, bọn họ cũng hay tin là cô đã cùng người kia của cô đi qua bên Mỹ rồi, người kia của Thiên Hàn bọn họ có biết, là nữ nhân tính cách vô cùng kiên cường, hòa đồng, vui vẻ, tài năng, có thể nói là hoàn mỹ tên là Thiên Song. Bọn họ cũng rất kín đáo như hai người này, chỉ riêng Thân Bích Trúc Đình là đa số đều biết, nhưng dù vậy bọn họ cũng chúc phúc cho họ.

Câu chuyện của bọn họ xoay quanh nhau, người này là xúc tác của người kia, không có người này thì người kia không thể xảy ra phản ứng, đó là quy luật. Cũng như lời tuyên hệ trước đó, bọn họ dù khác nhau nhưng câu chuyện của họ vẫn mang tên Cho anh được yêu em.

38. Chương 39: Phiên Ngoại 2: Lời Nói Năm Xưa

Sau khi hưởng tuần trăng mật trở về, hai người vẫn tiếp tục học đại học. Ban ngày đi học, chiều về thì lo nhà cửa, tối thì làm làm. Cuộc sống vợ chồng hài hòa vô cùng. Hôm nay vẫn như bao ngày khác, chiều về Thân Bích dọn dẹp lau quét căn phòng của hai người, cậu rất thích căn phòng này, không khí ấm áp của căn nhà được nung nấu là nhờ căn phòng này. Quét dọn một hồi Thân Bích lại cái tủ quần áo của hai người để sắp xếp. Cái tủ này dùng để đựng đồ chung của hai người, quần áo, giày hay là những giấy tờ quan trọng. Trong hộc chứa giấy tờ, Thân Bích thấy có một bức thư lạ, nhìn qua thì cũng lâu rồi đã có vết ố. Bên ngoài ghi người nhận là Liễu Thân Bích nhưng lại không có dán tem, tò mò một hồi, mặc dù biết xâm phạm riêng tư của người khác là không đúng nhưng mà hẳn đâu phải người khác mà là chồng cậu, đã vậy thư này còn gửi cho Thân Bích kia mà. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng dữ dội, Thân Bích cũng mở ra xem bên trong có nội dung gì.

” Ngày X, tháng X, năm XXX

Gửi em, Thân Bích của anh

Hôm nay trời âm u cũng như tâm trạng của anh vậy. Anh viết lá thư này là gửi đến em nhưng anh biết bức thư này sẽ không bao giờ đến tay em đâu, anh chỉ muốn viết ra những dòng tâm sự mà mình không dám nói với em thôi.

Em nhớ không, chúng ta học chung với nhau từ năm đầu sơ trung, lúc đó thật sự anh cũng không có ấn tượng gì về em, nhưng em ngày nào cũng léo nhéo bên tai anh, từ xa lạ cũng thành quen. Chúng ta học chung với nhau bốn năm, anh cảm thấy thật sự rất vui, bởi em cùng những người bạn của em luôn vô ưu vô tư, cười nói rất hòa hợp, anh lúc đó cũng trong đám nên sự vui vẻ đó từng ngày từng ngày len lỏi vào tâm trạng u buồn của anh. Chúng ta vẫn rất vui vẻ, hằng ngày dẫn nhau đi ăn kem uống nước, không thì ăn vặt ở ven đường, rồi em thành bạn thân, một người tri kỷ của anh lúc nào không hay. Có lẽ do duyên phận đưa đẩy anh gặp em, anh có chuyện buồn hay chuyện vui đều là em biết đầu tiên, dù em có bận thế nào vẫn lắng nghe anh nói, anh thật sự lúc đó cảm kích ông trời đã ban cho anh một tri kỷ.

Kỉ niệm của chúng ta kể lại không bao giờ hết, anh vẫn nhớ cái ngày em đến dự bữa tiệc nhà anh, em ở lại qua đêm, em không khác gì một con sâu rọu, anh rất vất vả mới thay được cho em đó, vậy mà sáng thức dậy em không cảm ơn còn hiểu lầm anh làm gì em, anh xin thề là anh dù có sắc lang nhưng lúc đó anh không có ý đồ gì với nam nhân, trong khi em còn là tri kỷ nữa. Thật vui đúng không?

Em còn nhớ Y Tuyên không, cô gái đó đã từng khiến em nảy sinh ghen tuông mà làm loạn, anh lúc đó chỉ nghĩ rằng em có tính chiếm hữu cao, không muốn người khác chạm vào hay có những hành vi thân mật với tri kỷ nên mới có thái độ như vậy, lúc đó anh vừa khó hiểu nếu vậy thôi thì sao em lại nổi đóa còn hắt cô ta nữa. Em cũng biết cảm giác khi bị hiểu lầm mà còn không giải thích được, đã vậy em còn chỉ trích anh không ngừng anh mới tức quá tát em một cái, lúc đó hẳn em rất đau. Đau cả về thể xác lẫn tinh thần, anh còn nghe em khóc nữa kia mà, khóc rất nhiều, khóc như cả thế gian đều bỏ mặc em. Đến tận bây giờ anh mới ngộ ra rằng em đã yêu anh từ khi đó rồi, nhưng anh vẫn không biết, thật ngu ngốc mà. Sau đó anh phải nói rất nhiều em mới nín khóc, rồi những hiểu lầm đó được hóa giải em mới vui vẻ quay về là con người vô ưu vô tư kia. Anh vẫn chưa nói được câu xin lỗi với em, thôi thì anh chỉ có thể dùng hành động để biểu hiện sự chân thành của mình, mong em hãy tha thứ cho anh.

Mọi chuyện kéo dài đến khi em hay tin anh qua lại với Y Tuyên, cô gái đó đúng là anh chủ động làm quen, nhưng em biết ở cái độ tuổi ăn chưa no lo chưa tới này thì những cảm xúc đó chỉ là nhất thời, anh cũng không thể kiểm chế.

Rồi cái ngày định mệnh kia cũng tới, em hẹn anh lên sân thượng, ban đầu anh cũng mừng tượng ra trường hợp em nói thích anh, nhưng chỉ là những ý nghĩ thoáng qua anh cũng không để tâm. Đến khi ai ngờ em thật sự nói ra những lời đó, anh lúc đó rất hoang mang. Đồng tính luyến ái anh chỉ nghe nói qua sách báo phim đài, chưa bao giờ gặp ở ngoài, bây giờ biết đồng tính ở rất gần mà còn là tri kỷ của mình anh có chút hoảng hốt, anh không thể làm gì khác là cố gắng phủ sạch quan hệ với em. Lúc anh từ chối anh vẫn thấy trong ánh mắt em một chút tia hi vọng, anh lúc đó đã không muốn cùng em có quan hệ nên đành tuyệt tình, bốn năm tri kỷ của chúng ta cũng từ đó mà bay theo lời tuyệt tình đó.

Về sau, anh vẫn biết em còn lưu luyến tình cảm đó với anh, anh không còn cách nào khác là làm cho em tuyệt vọng, tuyệt vọng đến độ không thể ngóc đầu lên mới thôi. Anh giở thói trăng hoa, hẹn hò ăn chơi không ít, cốt là để em thất vọng, anh vẫn nhớ cô gái cuối cùng mà anh dần dừng để cho em nhìn thấy rồi lấy cớ mà phỉ báng em, anh biết em đã chịu thiệt thòi không ít, còn gì đau hơn khi bị người mình thương dùng những lời đó đả kích.

Ban đầu anh nghĩ, em sẽ không còn hi vọng và sẽ rơi xuống vực thẳm của tuyệt vọng nhưng không, em không những xuống dốc mà còn vực dậy một cách phi thường, anh không thể ngờ trong một năm mà em có thể thay đổi nhanh như vậy. Ngày xưa em rất vui vẻ, rất hòa đồng rất thân thiện, nếu nói em ưu tú thì không hẳn mà chỉ ở mức thông minh thôi, em trở thành một người mặt lạnh không còn nói chuyện với ai, tự khép mình trong khuôn mặt lạnh đó, chỉ chăm chú vào việc học, đến khi biết em được tuyên dương là học sinh ưu tú nhất anh mới bất ngờ. Chắc em biết anh trong gia đình của thượng lưu mà đúng không, cuộc sống của thượng lưu không phải sung sướng gì đâu. Ngay từ nhỏ em đã phải học từ cách đi đứng cho đến ứng xử, mỗi ngày trôi qua là một sự tra tấn, mẹ của anh là một phu nhân, bà luôn muốn anh sẽ kế nghiệp gia đình, và đó là một trọng trách nặng nề. Mỗi một giờ sẽ là một gia sư thay phiên nhau mà dạy nào là thành người thế nào để có thể sống trong giới thượng lưu, bộ mặt thật của xã hội, luân lí của xã hội, anh thật sự suy sụp, anh không thể đối diện mỗi ngày với những cái tra tấn đó. Thế mà em chỉ là một người không phải trong giới, thế mà em lại có thể chống lại sự suy sụp mà vươn lên thành con người ưu tú, anh quả thật lúc đó rất ngưỡng mộ, phải nói là cái cảm giác tội lỗi mà anh gây ra không sao kể xiết, anh cảm thấy tiếc khi một tri kỉ của mình, một con người phi thường mà mình lại chối bỏ, anh tiếc hận nếu lúc đó anh vẫn còn chút lưu tình thì có phải vẫn còn là bạn bè hay không?

Vấn đề đó hằng đêm anh suy nghĩ, anh nghĩ mình nếu quay lại xin lỗi em, mong em tha thứ, thành khẩn xin lỗi em thì có phải em sẽ tha thứ cho anh không. Anh mong em sẽ vẫn là tri kỉ, là một người luôn lắng nghe anh nói. Nhưng em đang ở trên đài vinh quang, anh chỉ có thể để đến lúc mình xứng đáng mới dám nói câu xin lỗi.

Mỗi ngày mỗi ngày đều dõi theo em, cảm giác tiếc hận muốn chuộc lỗi càng ngày càng dâng, anh không sao kiểm soát được tâm tư của mình, anh cố gắng kiềm chế nó, luôn dùng ý nghĩ hai nam nhân không thể ở chung với nhau để đánh gục cái tư tưởng đó trái tim luôn đánh thẳng lí trí. Càng ngày, lòng ngưỡng mộ của anh nó cứ nâng lên nhiều mức. từ ngưỡng mộ thành thích, thích đến yêu. Anh ngày càng yêu em nhiều hơn, đến lúc không thể kiềm chế thì mới hẹn em ra, chủ yếu là níu lại mỗi tình ngày xưa mình vứt bỏ, nhưng em lại lạnh nhạt hắt hủi anh như ngày xưa anh hắt hủi em. Anh lúc đó chỉ muốn đập đầu vào tường để tạ tội với em nhưng không thể, anh muốn sống để xin lỗi em.

Anh vẫn luôn dõi theo em, luôn đeo đuổi hình bóng nhỏ bé nhưng kiên cường kia, anh luôn nuôi hi vọng em sẽ quay về với anh. Rồi khi cả trường đồn cái tin em hẹn hò với Thạch Đăng, nam sinh hoàn mĩ từng góc độ. Anh chỉ có một ý nghĩ là tiêu diệt tên đó nhưng sợ em hận anh nên chỉ đành âm thầm theo dõi, rồi khi anh thấy em và hẳn có những hành vi thân mật lúc đó anh tức điên lên muốn bỏ hết mọi lí trí để xử hắn, nhưng em lại phỉ báng anh, nói anh không xứng đáng.

Lúc đó anh suy sụp hoàn toàn, mình đã thua cuộc, anh lúc đó chỉ có thể dùng rượu và ăn chơi để xóa đi hình bóng em, nhiều khi anh muốn dè em ra làm đến độ em hận anh, mặc dù vậy anh vẫn ở trong tâm trí em, nhưng vì sự thuần khiết đó anh lại không nỡ. Đến khi anh thấy em quần áo xộc xệch đụng trúng anh, trên cổ có nhiều dấu hôn, anh mới hoang mang, nhưng gương mặt của em lại hốt hải anh mới cố gắng cho mình một tia hi vọng là chưa có gì xảy ra.

Khi về đến nhà, hình ảnh đó cứ hành hạ anh, em không biết anh thật sự yêu em đến như thế nào sao, bao nhiêu sự chân thành đó vẫn không đủ để làm em cảm thấu sao. Anh không cam tâm, không cam tâm em là của người khác, không cam tâm sự thuần khiết ngày xưa bị vấy bẩn, không cam tâm, anh sẽ không từ bỏ, anh quyết định sẽ kéo em về, anh sẽ khiến em phải van xin anh.

Anh đã nhờ lớp trưởng cũ mời em đến buổi họp lớp và nói dối rằng anh sẽ không đến. Khi đó, anh thật mất mát khi biết em mừng anh không đến. Nhưng làm thế nào bây giờ, anh chỉ có thể chấp nhận, chỉ đành mỉm cười, có lẽ giờ này em cũng đã ngủ rồi, chúc em ngủ ngon.

Kí tên

Trúc Đình,

Người cũ em từng yêu ”

Thân Bích đọc đến đây, nước mắt từ đâu bỗng dưng nhạt nhòa rơi xuống dòng chữ đầy cảm xúc kia, từ trước đến nay, cậu không ngờ hẳn chịu đau đớn đến vậy. Cậu cứ nghĩ, một hoa hoa công tử chỉ biết ăn chơi rượu chè vô độ như hẳn mà lại có cảm xúc bị thương như vậy. Vậy ra hẳn đã thật sự ngộ ra được những lầm lỗi của hẳn, lúc đó cậu vẫn còn hận hẳn nên tìm mọi cách đập đổ hẳn. Bức thư này có lẽ là viết trước hôm họp lớp trước khi hẳn bị tai nạn, vậy ra hẳn đã yêu mình đến độ như vậy sao, có lẽ tác dụng phụ của yêu là hận. Thân Bích khẽ lau nước mắt, nhìn sang bên cạnh còn có một lá thư nữa, lá này nhìn mới hơn lá lúc này, có lẽ là mới viết sau này.

” Ngày Y, tháng YY, năm YYY

Gửi Thân Bích. người mà anh rất yêu

Bây giờ em đã ngủ rồi, có lẽ em đã rất mệt mỗi sau trận mây mưa của chúng ta. Đây là lần đầu tiên của em, em lại dâng nó cho anh nhân sinh nhật của mình. Anh xin lỗi vì đã có quá đà nhưng mong em tha lỗi cho anh, vì anh không thể nào không xúc động khi mình yêu nguyện ý dâng thứ quý giá của họ nhất cho mình, nếu anh có làm em đau mong em hãy thứ lỗi cho sự ngốc nghếch của anh.

Nhìn em lúc ngủ, anh thật sự cảm thấy mình rất hạnh phúc, cảm ơn ông trời đã ban cho anh một người vợ tuyệt vời, thấu hiểu anh, yêu thương anh. Anh yêu em, anh có thể nói hằng ngày hằng giờ mà không chán. Anh có thể trưởng thành như hôm nay chính là nhờ công lao của em, em đã cho anh biết được giá trị quý giá của cuộc sống này, đó là không phải giàu sang mới mua được hạnh phúc mà chính hạnh phúc có thể làm ra được giàu sang.

Anh nhớ lại cái ngày định mệnh mà để em yêu anh trở lại, anh tuy không muốn nhưng cũng vẫn cảm ơn chiếc xe đó đã làm cho em quay lại là Thân Bích của ngày xưa, đa sầu đa cảm, giây phút cuối khi anh thấy em khóc vì anh, anh cũng đã mãn nguyện, dù em không yêu anh nhưng những giọt nước mắt đó làm anh không thể nào chịu thua tử thần được. Anh mong có thể quay lại để bảo vệ em, bảo vệ sự thuần khiết của em, bảo vệ cho những giọt nước mắt đó, bảo vệ cho Thân Bích mà anh không thể dùng lời nào để yêu thương.

Anh đã nghĩ đến tương lai của chúng ta, mình sẽ đến một thôn quê yên tĩnh, mỗi sáng thức dậy anh làm đồng áng, em ở nhà lo cơm, khi về nhà chúng ta sẽ ăn cơm, rồi vui vẻ, buổi tối nằm trên cánh đồng rộng lớn ngắm sao trời, vì em thích chó, chúng ta có thể nuôi một con hoặc nhiều con, em mê nhất là Samoyed, anh biết hết đó nha, em còn có ý định thay thế nó với anh nữa, dù sao anh cũng không giống chó em biết mà. Nhưng không sao, anh vẫn sẽ toàn tâm toàn ý mang về cho em, ai biết anh yêu em chỉ.

Nhưng cảm ơn em đã không làm anh thấy lạc lõng nữa, cảm ơn em đã hằng đêm cho anh ôm trọn vào vòng tay, cảm ơn em đã là người của anh.

Chỉ có thể biết cảm ơn em và cảm ơn em.

Kí tên

Trúc Đình, chồng của em ”

Thân Bích mỉm cười, vậy ra tên này đã vạch ra tương lai hai đứa rồi sao, nếu vậy mình phải tin tưởng hẳn, hẳn đã hi sinh cho mình như vậy, mình cũng không thể phụ lòng hẳn.

Thân Bích rón rén bước vào phòng bếp, Trúc Đình lúc này đang nấu ăn, cậu ôm chầm hẳn từ ngoài sau, hẳn hơi giật lên một cái rồi quay lại hỏi: “Làm anh hết hồn, xong rồi à?”

“Ân” - Thân Bích gật nhẹ một cái mà tiếp tục ôm hẳn.

“Sao vậy, hôm qua đã làm rồi mà giờ lại muốn nữa sao?” - Hẳn lưu manh trêu chọc.

“Sắc lang!” - Thân Bích máng nhưng vẫn xoay hẳn qua hôn một cái.

Đúng vậy, anh không hề ngọt ngào nhưng trong từng câu của anh lại là đường mật, anh không hoàn hảo nhưng thật tâm anh lại toàn vẹn, em chỉ có thể mỗi ngày yêu anh hơn một chút, mỗi ngày nhìn anh

bạn bịu trong bếp, mỗi ngày cảm nhận tình yêu của anh. Bao nhiêu đó, em đã thấu được lời hứa hẹn của anh.

39. Chương 40: Phiên Ngoại 3: Thạch Đăng

Tôi là Thạch Đăng, sinh viên năm nhất của đại học B. Tôi được mọi người đánh giá là hình mẫu người yêu lí tưởng của những cô gái. Gương mặt hoàn hảo mọi góc nhìn, còn có nụ cười làm rộn ràng trái tim thiếu nữ. Vì là đội trưởng câu lạc bộ bóng rổ lâu năm nên thân hình của tôi nói là cơ bắp cuộn cuộn thì không đúng nhưng có thể sánh ngang với những siêu mẫu, đường cong những cơ bắp thu hút ánh nhìn, thân hình tam giác ngược có đầy đủ cơ ngực, cơ bụng. Gia đình có thể lực chỉ sau Đông Dương thị, hoàn mỹ đến vậy nhưng khi nói tôi bị thất tình không ai tin, trớ trêu thật đó.

Chuyện là một năm trước khi tôi còn học ở cao trung thì phải lòng một nam sinh tên là Liễu Thân Bích. Nếu nói nam sinh đó xinh đẹp động lòng người thì không hẳn nhưng nét khả ái của em làm cho tôi phải điều chỉnh chết đi sống lại, sự kiên cường trong đôi mắt em là vũ khí chết người đâm vào tâm trí tôi làm tôi chỉ luôn nhớ về em. Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy đôi mắt đó bao giờ, có lẽ em đã phải chịu qua một đả kích rất nặng nên đôi mắt đó ẩn chứa một nét đau buồn, thương tâm, muốn dùng cái sự kiên cường kia để che giấu đi.

Quá si mê đôi mắt đó, tôi đã đánh liều một lần đến tỏ tình với em, mong sao tôi có thể bảo vệ đôi mắt đó, tôi sẽ làm cho đôi mắt đó trở về với thời nguyên thủy của nó, không còn đau thương, cũng sẽ xóa tan sự sâu bi mà em đã từng trải. Thế nhưng kết quả không như tôi mong muốn, em lại chỉ xem tôi như một người bạn, một đàn anh lớn hơn. Tôi thật sự có chút mất mát nhưng lại không dám dùng thủ đoạn để đoạt em, bởi tình yêu là không thể cưỡng cầu. Tôi cũng chỉ biết thuận theo mà nhìn em qua ngày. Nhưng ngày qua ngày, tôi lại càng đắm chìm vào đôi mắt đó, có lẽ lưới tình mà em giăng ra như thập diện mai phục, tôi không thể thoát ra, càng cự quây lại càng bị trói dữ dội hơn.

Đến một ngày, em nhờ tôi giả làm bạn trai của em trong một tháng, tôi vừa mừng vừa sợ, tôi hỏi em tại sao, em nói là để cắt đuôi một tên phiền phức, tôi đắn đo, vậy ra em vẫn không xem là một người đặc biệt, nhưng ánh mắt em lại mang vẻ cầu mong, tôi thật sự không thể chống cự, chỉ biết ngậm ngùi chấp nhận và mong trong một tháng đó tôi có thể làm em cảm nhận được tình yêu tôi.

Và thế là mỗi tối em đều đến nhà tôi để dạy kèm theo hiệp ước. Thật ra, tôi không cần dạy kèm nhưng vì tôi muốn mỗi tối có thể nhìn ngắm em, cùng với đôi mắt của em nên chỉ có thể lấy cớ đó. Và những ngày sau đó em cũng không ngần ngại lời tỏ tình trước kia mà đến.

Mỗi ngày tôi đều nhờ người làm cho em ấy một chút thức ăn vặt, ban đầu em có chút khó xử nhưng về sau em ăn rất tự nhiên, tôi cũng lấy làm vui vẻ. Đôi mắt đó, tôi mỗi giờ mỗi phút đều nhìn ngắm nó, những gì em giăng cho tôi đều không nghe thấy, khi đó tôi chỉ chăm chú vào đôi mắt ấy thôi. Càng ngắm tôi lại càng không thể kiềm chế ngọn lửa dục vọng trong cơ thể, tôi muốn được thấy đôi mắt đó hoan cầu tôi, xin tôi nhiều hơn, nhưng đáng tiếc đó chỉ là những vọng tưởng do sự khao khát bao lâu nay tuôn ra, tôi không thể làm những điều đó với em, tôi chỉ biết từng ngày từng ngày làm rung động em. Nhưng mỗi một ngày lại là một ngày vô vọng, em không hề có suy nghĩ nào vượt quá tình bạn đối với tôi, tôi không muốn thời gian trôi qua, tôi mong có thể làm bạn trai giả của em dù hữu danh vô thực nhưng cũng mãn nguyện, để em không nằm trong vòng tay người khác.

Một ngày kia, tôi được mời dự bữa tiệc, lúc đó tôi không biết làm gì chỉ biết ngồi một góc mặc kệ những thú vui xung quanh, chỉ nhớ về đôi mắt kia, nghĩ đến đây tôi chỉ biết cười nụ cười đau đớn nhất. Tôi muốn rượu bầu bạn cùng mình, để mình có thể quên đi những đau buồn, hay những vết thương mà em vô tình gây ra cho tôi. Tàn tiệc, tôi ra về trong tình trạng nửa tỉnh nửa say, vẫn còn chút lí trí. Bước vào phòng, tôi tắm rửa một lúc rồi nằm lên giường lướt laptop chờ em, khoảng một lúc sau em đến. Hôm nay tôi đãi em món cocktail, em vẫn ăn như mọi khi, vô ưu vô tư, tôi vẫn ngắm đôi mắt em, một thói quen không thể bỏ. Đến khi nghe tiếng a của em, tôi mới hoàn hồn lại, li cocktail đã đổ lên người em rồi. Tôi lấy khăn giấy

lau cho em, xúc cảm truyền đến thật khó tả nhà, càng lau càng bị thú tính chiếm lấy, tôi lấy cho em một bộ quần áo của tôi bảo em đi tắm.

Một lúc sau em đi ra, tôi bị em trong bộ quần áo của tôi làm thần tình bay bổng, thuần khiết đến khó tả. Nhìn em lúc này, không tìm một vết bẩn của trần gian này, tôi cảm thấy thật mỹ mãn. Do áo hơi có to quá khổ nên xương quai xanh và một phần ngực bị lộ ra, tôi bất giác nuốt khan một cái. Men say trong đầu đã làm tôi bị mơ hồ, đã vậy mùi hương sữa tắm làm tôi bị mất kiểm soát mà đè em xuống giường.

Dục vọng chiến thắng, tôi không thể kiềm chế liếm mút cổ em, bù đắp lại cho khoảng thời gian qua. Em ở dưới thân chỉ có thể cựa cựa, do tôi không chế hai tay em, tôi không còn suy nghĩ được gì ngoài sẽ ăn em và biến em thành người của tôi. Vật lộn một hồi, em thúc một cú chí mạng vào tiểu huynh đệ của tôi, tôi đau đớn mà ôm lấy hạ thân của mình, ngã gục xuống. Em thừa lúc đó mà chạy thực mạng, hết thật rồi, lúc đó tôi chỉ có thể suy nghĩ như vậy. Bao nhiêu công sức gây dựng hình ảnh tốt đẹp trong mắt em giờ đã tan biến, có lẽ em sẽ lưu lại hình ảnh một tên sắc lang dùng mưu mô thủ đoạn để cưỡng bức em.

Tôi bất lực gắng gượng một chút sức lực mà leo lên giường, nằm đó thờ dài nhìn trần nhà. Thật khó trách, cũng do mình bị dục cầu bất mãn quá độ mà. Có lần nghe em kể lại mối tình của mình, tôi thật ghen tị với tên Trúc Đình kia, một tên có hạnh phúc mà lại không biết nắm giữ, đến khi mất rồi mới chịu hối hận. Tôi thật sự muốn tấn hấn một trận, hấn dấm làm cho đôi mắt của Thân Bích bị nhuộm sự u buồn bao lâu, tôi muốn giải thoát cho em nhưng không thể nữa rồi.

Từ đó về sau, tôi chỉ biết ngắm nhìn em từ xa, chỉ cần em sống tốt là tôi cũng không hối hận nữa. Thật may mắn là em không bị chuyện này làm vướng bận, vừa buồn vừa vui nhưng vậy là mãn nguyện rồi. Ngày đăng kí vào đại học, tôi đăng kí vào đại học B vì nó có một sân bóng rổ lớn, dân cũng thuộc hạng chuyên chơi chung mới có cảm giác khiêu khích.

Ban đầu, tôi ở kí túc xá một mình do phòng này giá cả cũng cao, sinh viên khá giả cũng cảm thấy tiếc khi chỉ cho căn phòng này. Tôi an nhàn sống ở đây cho đến một ngày có một cậu nhóc, có lẽ là nhỏ tuổi hơn dọn vào ở chung. Gương mặt nhỏ nhắn, thân hình mảnh mai, nước da trắng nhìn như một con thỏ nhỏ, đôi mắt to tròn nhìn qua là thấy ngay sự yếu đuối cần được che chở, bỗng dưng tôi nhớ lại đôi mắt kiên cường kia, nếu so nó với đôi mắt này quả thật cách xa một trời một vực. Mặc dù cậu nhóc rất khả ái nhưng không hợp khẩu vị của tôi, tôi cũng vậy tay chào một cái rồi tiếp tục cắm đầu vào điện thoại.

Cậu nhóc dọn đồ ra, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, tôi nhìn qua cũng đoán được cậu nhóc cũng là một thiếu gia nhưng lại không có vẻ danh giá của thượng lưu mà là có sự nhút nhát. Tôi cũng chẳng buồn quan tâm. Cậu nhóc sau khi dọn dẹp xong xuôi thì ấp úng bắt chuyện với tôi: “D...ạ...em...em chào anh. Em..em là Tiểu Thố... rất... rất vui được gặp anh”. Tôi dở khóc dở cười, người thỏ tên cũng thỏ, thể loại gì thế này.

Tôi cũng lịch sự cười một cái: “Chào em”. Sau đó không biết chuyện gì mà mặt em đỏ ửng lên rồi quay đi tiếp tục giả vờ sắp xếp đồ, tôi cũng chẳng để ý mà tiếp tục chơi điện thoại.

Tôi mỗi tối nhìn sang cậu nhóc, lại nhớ về người xưa làm tôi xao xuyến, cậu nhóc này mang một vẻ khả ái làm rung động lòng người, khi cười bóng dáng của em ấy vẫn thoáng qua trong tâm trí tôi, tôi rất nhớ em, đã lâu kể từ đêm đó tôi đã không gặp em rồi. Tôi ước mình có thể quay lại lúc trước, vẫn là một người đàn anh của em, được chăm sóc em. Nghe em tâm sự, nhưng giờ không thể rồi. Một đêm, tôi mãi mê nhìn cậu nhóc hoài tưởng về em ấy thì không biết từ lúc nào cậu nhóc chăm chăm nhìn tôi, tôi hoàn hồn có hơi giật mình, cậu nhóc hỏi: “Có phải em làm gì gây khó chịu anh không? Anh cứ nhìn em mãi, nếu anh thấy không thoải mái để em ra ngoài ngủ”

Tôi bản thân vài giây, cậu nhóc này khờ thật hay giả khờ thế, tôi cười không đáp vầy vầy em qua đây, em khó hiểu cảm chán gối đi qua, tôi kéo em nằm xuống, em chao đảo ngã xuống, tôi ôm em vào lòng thủ thủ: “Anh khó ngủ, cho anh ôm một chút”. Cậu nhóc không kịp ứng phó cả người cứng đờ để tôi ôm, tôi vượt vút đầu cậu: “Thả lỏng chút, anh không làm gì em đâu”. Cậu nhóc lúc đó mới bình tĩnh một chút.

Mùi hương của cậu nhóc thật giống như mùi trên người em ấy, một mùi thơm nhẹ, tôi ngửi mùi hương ấy rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm, tôi nhú mào thức dậy, có cái gì đó cọ cọ ở hạ thân tôi, nhìn xuống thì ra là chân cậu nhóc, tôi cũng để ý thói quen lúc ngủ của cậu, chân cứ chà lên chà xuống cái gối ôm, có lẽ cậu nhóc tưởng đùi trong tôi là gối ôm. Cậu cứ cọ cọ vào làm thằng nhóc trong quần tôi dựng một cái lều to tướng. Bây giờ tôi không thể động dậy, sẽ làm cậu nhóc tỉnh, tôi chỉ đành nằm yên mà nhả mào

nhăn mặt, mong sao cậu nhóc xoay người sớm sớm để tôi có thể đi giải phóng. Ai mà ngờ cậu còn dụi dụi đầu vào ngực tôi, tôi đỏ khốc đỏ cười, đây là cố ý cậu dẫn a.

Tôi khẽ lay người một cái để bớt khó chịu, ai ngờ làm cậu nhóc thức, cậu lơ mơ nhìn tôi hỏi: “Anh, sao anh thức sớm quá a?”

Tôi không thể nói là do cậu nhóc cứ động vào hạ thân làm tôi bị bí nên khó chịu, chỉ cười cười kiếm cớ: “À, do anh thấy nóng nên thức”

Cậu nhóc khó hiểu nhìn tôi: “Có phải do em làm anh nóng không, e.. em xin lỗi”

Tôi rút rút khoe miệng, sao giống mình áp bức em ấy thế này: “Không có, chỉ là do...”

Đang nói đến đây, cậu nhóc cảm thấy có gì đó không đúng từ từ cúi đầu xuống nhìn và phát hiện đúng là sai thật, bất giác đỏ mặt, nhìn lại chân mình còn nằm trong đùi tôi nên úp mặt xuống gối.

Tôi lúng túng giải thích: “Không phải như em nghĩ đâu”

Cậu nhóc vẫn úp vào gối mà nhỏ giọng: “Em.. em hiểu mà, a... anh đi giải quyết đi”

Nhìn bộ dáng dề dặt của cậu, tôi nổi ý xấu muốn trêu: “Hiện giờ chân anh cũng tê hết cả rồi đi cũng không được, em giúp anh được không?”

Cậu nhóc hé mắt qua nhìn ngơ ngàng: “E...em... em a? Em giúp gì được cho anh?”

Tôi áp lại gần tai cậu nhóc nói đầy từ tính: “Thì em làm do anh thức rồi thì em làm cho nó ngủ trở lại”

Cậu nhóc mặt càng ngày càng đỏ: “Em... em... làm gì để... ngủ?”

Tôi cười cười nói: “Không cần mấy chuyện kia, em chỉ cần quay tay cho anh được rồi”

Cậu nhóc đỏ mặt đến độ bốc cháy: “Em... em...”

Thấy em có vẻ không muốn, tôi tỏ vẻ mất mát nữa: “Nếu em không muốn thì thôi vậy, anh đành phải thức đến sáng luôn vậy”. Xong tôi làm mặt đáng thương quay đi.

Cậu nhóc lại ấp úng: “E...e...em... để em...làm...làm...cho anh”

Tôi nhướn nhướn mày, thành công rồi. Tôi nằm thành hình chữ đại để cho cậu nhóc dễ dàng làm, cậu nhóc kéo quần tôi xuống, vì mặc quần đùi nên cậu rất dễ cởi. Cậu nhóc run run tay cởi cái quần con của tôi xuống, hoảng sợ nhìn thứ bật ra. Nhìn biểu cảm của cậu, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy một cây hàng khủng thế này. Cậu cầm lấy thứ cứng rắn của tôi, bắt đầu luật động, nói là luật động chứ thật ra chỉ là lên xuống thôi, không bằng lúc tôi tự làm nữa. Tôi hơi bất mãn chút: “Em làm vậy biết bao giờ anh mới ra”

“A, em xin lỗi” - Cậu nhóc vẫn còn sượng chín mặt, bắt đầu tăng tốc một chút. Cậu lên xuống nhịp đều đặn, tôi cũng thở đều theo. Cậu nhóc nhìn tôi thở như vậy thì hỏi: “Anh thích không?”, tôi gật gật đầu ý bảo em tiếp tục, tay cậu càng lúc càng nhanh. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn đó tôi bỗng dưng nổi ý muốn tàn phá cái miệng đó.

“Em có thể dùng miệng không, nếu vậy anh có thể ra nhanh hơn, chúng ta cũng có thể ngủ sớm” - Tôi biện cớ.

Cậu nhóc có chút giật mình, đắn đo một chút rồi cũng quay xuống ngậm lấy thứ cứng rắn đó vào miệng. Khoang miệng ấm nóng của cậu làm tôi cảm thấy hài lòng, quả thật là cái miệng hoàn hảo để khẩu giao. Cậu bắt đầu ngậm vào rồi nhả ra, liếm dọc thân tính khí của tôi, mút lấy mút để như một cây kem ngon lành, liếm lấy cái đỉnh đang chảy tràn dịch của tôi, tôi nhìn cậu nhóc lúc này hì hục thật đáng yêu làm sao, tôi đẩy sâu vào, cậu có vẻ hơi khó chịu, chắc là nó đã vào cuốn họng cậu. Tôi đẩy càng lúc càng nhanh, thao cái miệng nhỏ của cậu. Một lúc sau, tôi bắn vào miệng cậu ta, nhìn cậu nhóc nôn khan như vậy hẳn biết là mới nuốt vào.

“Ngốc, nuốt không được thì đừng nuốt” - Mắng thì mắng nhưng tôi vẫn nuốt lưng cậu.

Cậu nhóc đỏ mặt này giờ vẫn không hết. Tôi thấy vậy thì hài lòng mà ôm cậu nhóc nằm xuống, hôn lên tóc cậu: “Ngủ ngon”. Cậu nhóc không biết lúc này có biểu tình gì nhưng tôi nhìn thoáng qua là đang mỉm cười.

Sáng hôm sau, mọi chuyện vẫn như không có gì xảy ra, cậu nhóc mua đồ ăn sáng cho tôi, tôi thức dậy vệ sinh cá nhân rồi ăn đi lên lớp học. Cậu nhóc đó từ lúc đến đây ngày nào cũng dậy sớm mua đồ ăn cho tôi, ban đầu tôi có hơi bất ngờ nhưng dần dần như là thường lệ rồi cũng thành thói quen. Nhìn em vui vẻ đưa đồ ăn cho tôi, tôi cũng không còn thấy ngại nữa.

Dần dần, tôi cảm thấy mình có cảm giác gì đó, một cảm giác lâng lâng khó tả, mỗi khi có cảm giác này tôi bắt giác nhớ về người xưa, ngày xưa khi tôi ở bên em tôi cũng luôn như vậy, hạnh phúc được bên cạnh người mình thương. Bây giờ ở bên cậu nhóc này, mình cũng có cảm giác này, không biết có nên vui hay không đây?

Tối đó, tôi dẫn em ra ngoài dạo phố, bởi vì hôm đó là sinh nhật tôi, tôi cũng không có nhiều bạn bè nên dẫn đi chung. Em ban đầu ngại ngùng nói là không có chuẩn bị quà, tôi cười nói không quan trọng mấy chuyện này. Chúng tôi đi dạo một vòng rồi tấp vào một quán ăn ven đường, kêu ra vài chai bia và món để nhắm. Em nhìn tôi uống bia mà đỏ đỏ mặt, chắc do trời lạnh.

Uống một hồi, tôi kêu ra càng lúc càng nhiều bia, đầu óc tôi mơ hồ, nói những điều mình không biết không hay và bình thường không dám nói.

“Anh kể cho em nghe, hức. Ngày xưa khi còn học cao trung, anh từng yêu một người, đến bây giờ vẫn còn yêu, hức. Lúc đó anh mê mẩn cặp mắt của em ấy. Kiên cường đâm thủng trái tim anh, em nghe có nực cười không?” - Tôi cười hỏi em.

Em lắc đầu để tôi nói tiếp.

“Anh yêu em ấy nhiều lắm, lúc nào anh cũng muốn bảo vệ em ấy, nhưng trong lòng em ấy vẫn còn vương hình bóng của người tình cũ nên anh cũng chỉ có thể âm thầm đi theo thôi. Mặc dù em ấy nói là hận nhưng thật ra vẫn còn yêu hấn. Anh lúc đó tức lắm, tên đó không có gì tốt, chỉ được cái trắng hoa là giỏi, thế mà em ấy lại điên cuồng yêu hấn, để hấn phỉ báng, lăng mạ. Anh thật sự hối hận, tại sao mình không đến sớm hơn để em không chịu đau khổ, nhưng đã muộn rồi” - Nói đến đây tôi có hơi ngại.

“Anh thật sự rất yêu em ấy, ngày đêm nhớ nhung, chỉ mong có thể chen vào trái tim bằng giá để sưởi ấm cho em ấy, nhưng không thể. Hình ảnh người kia đã in sâu vào em ấy, anh chỉ có thể là đàn anh mà theo em ấy thôi” - Tôi càng lúc càng thấy mơ hồ.

Cậu nhóc thấy tôi đã say, liền thanh toán tiền hộ tôi mà dìu tôi về. Một người hơn 70kg mà lại được một người chỉ tầm 50 60kg dìu thì có thấm tháp gì. Cậu có hơi khó khăn mà dìu: “Ủm, anh uống nhiều quá đi, người nặng nề mùi rượu”

Tôi nhìn cậu nhóc, nhìn vào đôi mắt thuần khiết kia, lại nhớ về một bóng người ngày xưa, không kiềm chế mà túm lấy hôn, cậu nhóc bất ngờ bị hôn thì giãy dụa kịch liệt, tôi nắm lấy hai tay khóa chế trên đỉnh đầu, cậu nhóc bất lực bị tôi hôn trụ làm sao mà vùng vẫy được, chỉ đành để tôi tùy ý hôn.

Khi về đến nhà, tôi đẩy cậu nhóc lên giường, đè lên người cậu mà hôn. Mọi chuyện kéo dài đến tận sáng hôm sau, tôi thức dậy trong tình trạng đầu nhức như búa bổ, không nhớ tôi qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ thấy trên người mình là tình trạng lỏa thể, cậu nhóc bên cạnh cũng vậy. Tôi cố gắng nhớ lại thì hoảng hốt, tôi qua uống nhiều quá có khi nào...

Người bên cạnh ươm ươm tỉnh lại, nhú mảy. Tôi hoảng hốt không dám nói gì chỉ nhìn cậu nhóc, cậu cũng nhìn lại tôi, một lúc sau lại khóc nức lên, tôi không biết làm gì chỉ biết an ủi cậu, mà càng an ủi cậu nhóc càng khóc lớn hơn, tôi chỉ biết túm chăn đem cậu nhóc vào nhà tắm, nếu không khóc như vậy người khác nghe tưởng tôi làm gì cậu thì chết, mặc dù đã làm rồi.

Cậu nhóc thấy tôi ôm cậu vào nhà tắm lại hiểu lầm tôi định làm gì nữa thì khóc thảm hơn, tôi rút khoeo miệng, anh không làm gì mà.

Tôi ôm cậu nhóc vào lòng mà vỗ vỗ: “Ngoan, ngoan, anh không làm gì em mà”

Cậu nhóc tủi thân nhìn tôi nín khóc mũi còn thít thít.

“Hôm qua, anh uống có quá say, có chuyện gì xảy ra anh xin lỗi, anh cũng không muốn để tình trạng này xảy ra. Nhưng anh hứa anh sẽ chịu trách nhiệm, em đừng giận anh” - Tôi thành khẩn chấp tay.

Cậu nhóc nhìn tôi vẫn còn chút ủy khuất nhưng đã nín khóc, tôi thấy vậy thì mỉm cười, thoáng qua vẫn nghe cậu nhóc lẩm bẩm gì đó.

Từ hôm đó về sau, cậu nhóc có vẻ trốn tránh tôi, tôi cũng không dám lại gần cậu nhóc để cậu sợ, chỉ đành lăm thầm lủi thủi mà dọn xuống dưới đất nằm.

Cậu nhóc nhìn tôi dọn đồ như vậy thì hỏi: “Anh định dọn đi a?”

Tôi nhìn chăm chăm cậu, cái gì a, anh đâu có ý định đó.

Cậu nhóc thấy tôi không trả lời thì chạy lại ôm chầm tôi: “Đừng a, anh đừng đi, có phải do em không chú ý anh nên anh dọn đi phải không? Anh đừng đi a, em không muốn anh đi”

Tôi có nghe lắm không, cậu nhóc nói tôi đừng đi, có phải là kêu tôi ở lại không.

“Anh không có dọn đi” - Tôi giải thích.

“A” - Cậu nhóc nhìn tôi đầy nghi vấn.

“Chỉ là anh thấy em có vẻ khó chịu khi anh nằm chung, nên anh đành xuống đất nằm, tại sau lần đó em có vẻ không thoải mái”

“A” - Cậu nhóc lại bần thần vài giây.

Tôi nhìn thấy vậy thì mỉm cười, tiến đến hỏi vào tai em: “Có phải em thích anh không?”

Cậu nhóc nghe xong thì bất giác đỏ mặt nhìn tôi, tôi cười một cái nói tiếp: “Thật ra anh biết lâu rồi nha, chỉ là chờ em nói thôi”

Cậu nhóc xấu hổ cúi thấp mặt.

Tôi vỗ nhẹ lên đầu cậu: “Sao em không chịu nói?”

Cậu nhóc ấp úng nói nhỏ: “Tại.. tại anh đã có người anh yêu rồi, em không dám làm anh khó xử, chỉ là âm thầm đơn phương anh thôi”

Tôi có chút ngỡ ngàng, không ngờ cậu nhóc lại khả ái đến vậy nha, tôi nhìn thấy gương mặt đó thì hôn nhẹ lên môi em, cười: “Nếu em nói sớm có lẽ anh sẽ yêu em”

“A” - Cậu nhóc hoảng hốt nhìn tôi.

Tôi cười: “Nhưng mà, nếu giờ em đã thành thật khai báo như vậy, anh cũng không có cách nào khác là yêu em thôi, tại anh đã hứa chịu trách nhiệm với em rồi”

Cậu nhóc mở to đôi mắt tròn xoe nhìn tôi, tôi nhìn gương mặt đó mà lại cảm thấy hạnh phúc, những lưu luyến với người xưa có lẽ chỉ nên cho vào quá khứ, chuyện bây giờ là hãy lo cho tương lai, mình vẫn còn trọng trách to lớn với cậu nhóc này mà, đúng không, Thổ con của anh.

* HOÀN *

A, thành thật sorry cả nhà, hôm nay Bích cho ra muộn quá, hôm nay là PN cuối cùng luôn.

Cảm ơn cả nhà trong thời gian qua đã ủng hộ cho Bích và Cho anh được yêu em. Hôm nay chính thức hoàn bộ truyện, chúng ta sẽ hội ngộ lại ở những tác phẩm sau, mong cả nhà sẽ tiếp tục đồng hành cùng Bích nhé.

Một dàn diễn viên trong truyện bước ra cúi chào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-duoc-yeu-em>